CUVÂNT ÎNAINTE DE PAUL WASHER

JUSTIFICARE ȘI *Regenerare*

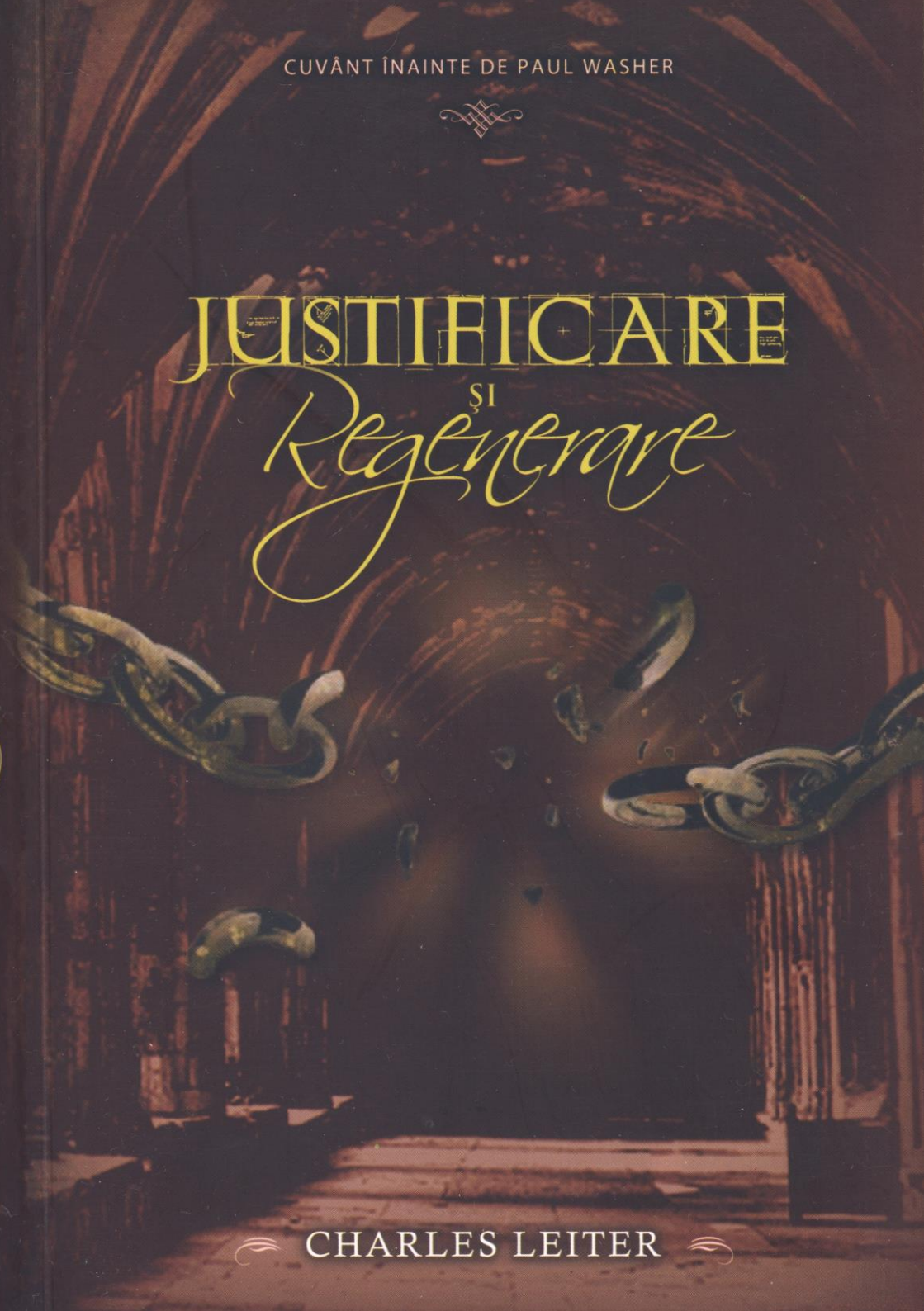

CHARLES LEITER

JUSTIFICARE ȘI REGENERARE

Charles Leiter

© 2017 Charles Leiter.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor, conform legislației relevante din SUA.

Publicat în original sub titlul *Justification and Regeneration* (2007). Prima ediție.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Georgiana Alina Iorga.

Tehnoredactare și design pentru ediția electronică 2017: Asociația MAGNA GRATIA

ISBN-13: 978-0-9770234-3-1

ISBN-10: 0-9770234-3-5

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul unde acestea sunt stocate în original.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

JUSTIFICARE
și
Regenerare

Charles Leiter

CUPRINS

Mulțumiri 7

Cuvânt înainte 9

Prefață 13

Capitolul 1. Păcatul: problema fundamentală a omului 17

Capitolul 2. Poate fi omul justificat înaintea lui Dumnezeu? 29

Capitolul 3. Justificarea: caracteristici 39

Capitolul 4. Regenerarea: toate lucrurile s-au făcut noi 61

Capitolul 5. O făptură nouă 67

Capitolul 6. Un om nou 75

Capitolul 7. O inimă nouă 81

Capitolul 8. O naștere din nou 93

Capitolul 9. O natură nouă 103

Capitolul 10. Răstignirea și învierea 111

Capitolul 11. Schimbare de tărâm: de la carne la Duh 123

Capitolul 12. Schimbare de tărâm: de la pământ la cer 137

Capitolul 13. Schimbare de tărâm: de la păcat la neprihănire 149

Capitolul 14. Schimbare de tărâm: de la Lege la har 157

Capitolul 15. Schimbare de tărâm: de la Adam la Hristos 169

Anexa A. Regenerarea: un rezumat 183

Anexa B. „Nu poate păcătui” 199

Anexa C. Romani 7 205

Anexa D. Toate binecuvântările în Hristos 219

Anexa E. Neprihănirea lui Dumnezeu 235

MULȚUMIRI

Vreau să-mi exprim recunoștința față de Paul Washer de la HeartCry Missionary Society pentru încurajarea și sprijinul acordat în publicarea acestei cărți și lui Garrett Holthaus din Kirksville, Missouri, pentru multele sugestii legate de conținutul cărții. Adresez, de asemenea, mulțumiri speciale corectorilor, care au muncit cu atenție pentru a-mi corecta greșelile și, mai presus de toate, mulțumesc soției mele, Mona, pentru bucuria cu care mi-a citit cu voce tare întreg manuscrisul, pe parcursul celor treisprezece ore dinspre Colorado și mi-a sugerat unele modificări foarte necesare.

Pentru publicarea acestei ediții în limba română, adresez mulțumiri speciale Georgianei Iorga pentru traducerea manuscrisului și lui Sorin Prodan, directorul pe Europa de Est al Societății Misionare HeartCry, pentru coordonarea întregului proiect de traducere și publicare și,

de asemenea, celorlalți traducători și corectori care au lucrat cu atenție multe ore pentru a asigura acuratețea acestei lucrări.

CUVÂNT ÎNAINTE

Există, se pare, o mare prăpastie care separă teologul biblic de creștinul de rând. În timp ce teologul este capabil să escaladeze Everestul adevărului lui Dumnezeu, adesea el comunică viziunea sa printr-un limbaj prea sofisticat. Astfel, noi rămânem victimele literaturii creștine la modă, literatură care nu este altceva decât o înșiruire de povești bizare, pragmatism și psihologie botezată.

Biserica în America contemporană nu are nevoie de strategii, pași sau chei spre viața creștină. Biserica are nevoie de adevăr și, mai specific, are nevoie de adevărurile fundamentale ale creștinismului istoric. În această lucrare, pastorul Charles Leiter, a făcut un mare serviciu Bisericii, prin aceea că el a luat două din cele mai mari doctrine ale Scripturii și două din cele mai mari minuni ale vieții creștine și le-a explicat printr-un limbaj simplu, fără a pierde semnificația lor. Citind manuscrisul acestei cărți,

am fost uimit de simplitatea și profunzimea conținutului acestei cărți. Aceste două mari doctrine, justificarea și regenerarea, pot fi corect interpretate doar în contextual celorlalte mari doctrine ale credinței: caracterul sfânt și drept al lui Dumnezeu, depravarea umană, ispășirea, pocăința, credința și sfințirea, acestea fiind doar câteva exemple din cele pe care le putem aminti. Pastorul Leiter, pe lângă faptul că ne-a oferit o viziune echilibrată a fiecăreia din aceste doctrine, a demonstrat cum acestea se întrepătrund, formând împreună fundamentul vieții creștine.

Explicarea corectă a învățăturii despre regenerare este foarte importantă pentru mine. În evanghelismul modern, această prețioasă doctrină a fost redusă la nimic mai mult decât o simplă decizie umană, indicată de ridicarea unei mâini, ieșirea în fața bisericii, sau „rugăciunea păcătosului." Ca rezultat, majoritatea americanilor cred că ei au fost „născuți din nou" (regenerați), în ciuda faptului că gândurile, cuvintele și faptele lor contrazic în mod constant natura și voia lui Dumnezeu. Pastorul Leiter demonstrează că regenerarea este lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu, prin care inima moartă, depravată și împietrită a omului este schimbată cu o nouă inimă care este dornică și capabilă să răspundă lui Dumnezeu cu dragoste și ascultare. În al doilea rând, pastorul Leiter explică Romani 6 și 7 într-o manieră logică și consistentă, pe care o

comunică apoi cititorului cu o profundă simplitate. Părerea fratelui nostru cu privire la cele două mari capitole din Romani a fost o sursă de mare întărire, mângâiere și bucurie pentru mine în propria mea viață. Am citit această carte de multe ori înainte de a fi publicată. Am beneficiat din plin de învățătura ei și o recomand cu toată inima. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să vă lumineze inima și mintea ca nu numai să înțelegeți pasajele din Scriptură explicate în ea, și ele să devină o realitate în viața voastră.

Paul David Washer

PREFAȚĂ

„Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de pofte și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru, pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice." (Tit 3: 3-7)

Două mari minuni stau la baza Evangheliei. Prima este *justificarea*, prin care niște infractori condamnați sunt declarați drepți înaintea unui Judecător sfânt și drept. A doua este *regenerarea*, prin care păcătoși plini de răutate, înrobiți și plini de ură sunt transformați în iubitori de Dumnezeu și de semeni. Aceste două minuni apar peste tot în Noul Testament, în mod direct sau indirect.

Amândouă sunt extrem de importante pentru înțelegerea corectă a *Evangheliei* și a *vieții creștine*. Cu toate acestea, chiar printre creștinii adevărați există multă confuzie și ignoranță cu privire la aceste adevăruri prețioase și eliberatoare.

Paginile care urmează sunt o încercare de a arăta, în lumina Scripturii, natura și caracteristicile justificării și regenerării. Pentru a face acest lucru trebuie mai întâi să studiem în capitolul 1 motivul pentru care toți oamenii au nevoie disperată de aceste două acte divine. Vom lua în discuție atât vina obiectivă, cât și depravarea interioară cauzată de păcat.

Deoarece toți oamenii sunt vinovați și corupți de păcat, există o mare dilemă morală care stă în calea mântuirii omului: „Cum poate un Dumnezeu neprihănit să justifice [n. trad. „socotească neprihăniți"] păcătoși nedrepți fără a deveni El însuși nedrept?" Capitolul 2 examinează această dilemă și metoda prin care înțelepciunea divină a rezolvat această problemă prin persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos. În capitolul 3, natura și caracteristicile justificării sunt explorate în lumina a șapte adevăruri despre justificare care se găsesc în Scriptură.

Biblia vorbește mult despre regenerare. În încercarea de a căpăta o înțelegere corectă a ceea ce este regene-

rarea [n. trad. „nașterea din nou”], vom examina nouă descrieri biblice ale acestei mari minuni în capitolele 4 la 13. Fiecare descriere arată aceeași realitate glorioasă dintr-un unghi diferit, punând în lumină diferite aspecte ale acesteia.

În capitolul 14 justificarea și regenerarea sunt studiate în termenii categoriilor mai cuprinzătoare ale „Legii și harului”, prezentate în Noul Testament. În capitolul final, cele două concepte sunt prezentate ca făcând parte dintr-o realitate mai cuprinzătoare, și anume aceea de a fi „în Hristos”. Creștinismul *este* Hristos! *Fiecare* binecuvântare spirituală se găsește „în El” – inclusiv binecuvântarea justificării și regenerării – și în afara Lui *nu* există nici o binecuvântare spirituală.

Pe parcursul acestei cărți, am atașat la subsolul paginii multe referințe biblice.

Charles Leiter

1

PĂCATUL – PROBLEMA FUNDAMENTALĂ A OMULUI

Pentru a înțelege corect atât justificarea cât și regenerarea, trebuie să începem acolo unde începe și Biblia, adică cu *păcatul*. Toate păcatele se nasc din dorința coruptă a omului de a lua locul lui Dumnezeu – de a fi centrul și măsura tuturor lucrurilor și de „a cunoaște" el însuși ce este bine și ce este rău (Geneza 3:4-5). Conform cu Tit 3:3-7, oamenii în starea lor firească sunt „fără minte, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de pofte și de plăceri." Viețile lor sunt caracterizate de „răutate, pizmă și ură". Nefiind capabili de a recunoaște starea în care se află, oamenii pierduți își imaginează că sunt „în esență buni", și nu-și vor vedea adevărata stare a inimii lor întunecate, decât

dacă Dumnezeu în mila Lui le-o descoperă. Păcatul este atât problema fundamentală, cât și singura problemă a omenirii. Atât pentru *mine*, cât și pentru *tine*, *păcatul este* problema noastră fundamentală.

O IMAGINE BIBLICĂ A PĂCATULUI

Biblia vorbește foarte mult despre păcat. Dacă vrem să înțelegem corect care este natura adevărată a păcatului, trebuie să lăsăm lumina revelației biblice să ne lumineze mințile întunecate și să ne înmoaie inimile împietrite. Conform Bibliei, păcatul este:

Absolut universal

Păcatul este absolut universal în rasa umană. „Noi rătăceam cu *toții* ca niște oi, *fiecare* își vedea de *drumul lui*" (Isaia 53:6). „Nu este *nici* un om neprihănit, nici *unul* măcar. Nu este *nici unul* care să aibă pricepere. Nu este *nici unul* care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. *Toți* s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este *nici unul* care să facă binele, *nici unul* măcar" (Romani 3:10-12). S-ar putea să nu ne fi întâlnit niciodată, dar putem fi siguri de un lucru, chiar înainte de a ne cunoaște – amândoi suntem păcătoși. Fiecare bărbat, femeie sau copil de pe fața pământului, indiferent de vârstă, este păcătos. Chiar și co-

piii mici, dacă li se îngăduie să facă ceea ce vor, sunt capabili de acte de o cruzime îngrozitoare față de animale sau față de alți copii.

Rasa și naționalitatea nu ne oferă imunitate față de păcat. Țările cu un nivel cultural ridicat sunt la fel de capabile să comită genocid ca și cele barbare. Camerele de gazare ale celor „civilizați" sunt doar forme sofisticate ale cuțitelor făurite de „societățile necivilizate". Nu există nici „sălbatici nobili" și nici „păgâni fericiți". Un misionar a spus odată, „Am mers în câmpul de misiune să împiedic un Dumnezeu rău de la a trimite în iad oameni buni. Când am ajuns acolo, am descoperit că ei erau monștrii ai nelegiuirii." Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nu este dacă oamenii au avut șansa „să-L accepte pe Isus". Întrebarea este dacă au avut ocazia să maltrateze misionari și să respingă mesajul – căci fără lucrarea specială a Duhului Sfânt, o vor face cu siguranță (Matei 22:1-6).

Păcatul este universal în rasa umană.

Atotcuprinzător

Păcatul nu este numai universal, ci și atotcuprinzător. Fiecare aspect al personalității și existenței umane este afectat de păcat:

Mintea este orbită: „A căror *minte necredincioasă a orbit-o* Dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă...” (2 Corinteni 4:4).

Voința este coruptă și neputincioasă: „Răutatea omului era mare pe pământ, și *toate întocmirile* gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (Geneza 6:5) „Și *nu vreți* să veniți la Mine, ca să aveți viața.” (Ioan 5:40) „Nimeni nu *poate* veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis.” (Ioan 6:44)

Sentimentele sunt răvășite, tulburate și pervertite. Unele inimi mocnesc de ură și mânie constantă, altele sunt chinuite zi și noapte de temeri fără motiv. Mulți oameni sunt amuzați de lucruri care ar trebui să-i facă să plângă, în timp ce alții izbucnesc în lacrimi fără nici un motiv evident. Efectul direct sau indirect al păcatului asupra personalității umane este atât de profund și atotcuprinzător!

Irațional

Păcatul este irațional. Mulți și-au vândut dreptul de întâi născut pentru o farfurie de mâncare (Evrei 12:16), multe căsnicii și familii s-au destrămat în urma unei nopți de plăcere nelegiuită. Pentru senzațiile trecătoare oferite de droguri, cele mai importante funcții ale creierului sunt

gradual distruse pentru totdeauna. Ar fi suficient să reflectăm un moment asupra păcatelor din trecutul nostru, pentru a ne da seama că niciunul din ele nu a avut logică. Așa a fost și nebunia acțiunilor fiului risipitor, astfel încât pocăința lui a presupus literalmente „venirea în fire" a acestuia (Luca 15:17). *Nu există nici un păcat înțelept!*

Înșelător

Păcatul este înșelător. Biblia spune că putem fi „împietriți prin *înșelăciunea* păcatului" (Evrei 3:13). Bineînțeles că victima nici nu știe că este înșelată. Chiar în momentul în care omul consideră că este „bogat, și nu duce lipsă de nimic", în realitate el este „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol" (Apocalipsa 3:17). El „se fălește că este înțelept", dar de fapt este un „nebun" (Romani 1:22).

Împietrește

Unul din lucrurile cele mai de temut în ceea ce privește păcatul este puterea lui de a-l împietri pe cel ce-l practică (Evrei 3:13). Cu cât omul se adâncește mai mult în păcat, cu atât mai puțin îl deranjează. Conform Bibliei, chiar conștiința omului devine „însemnată cu fierul roșu" (1 Timotei 4:2). Păcătosul descoperă că el însuși comite acum păcate pe care odată le disprețuia, iar păcatele pe care le disprețuiește acum, le va comite în viitor. Ar trebui să ne șocheze gândul că Adolf Hitler a fost odată un băiețel

care se juca cu jucării la fel ca ceilalți băieți. Omul cunoaște începutul păcatului, dar nici un om nu a cunoscut vreodată care este sfârșitul acestuia.

Înrobește

Păcatul îi înrobește pe cei care-l practică. „Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului" (Ioan 8:34). Nimeni nu se poate elibera și nu poate scăpa de robia păcatului. Păcatul domnește peste păcătos și-l stăpânește ca un tiran, până când îl doboară în prăpastia nimicirii și a morții (Romani 5:21). Dacă tu nu ești creștin, ai un lanț în jurul gâtului tău, mult mai puternic decât orice lanț fizic. S-ar putea să fii în stare să renunți la un păcat, dar altul îi va lua imediat locul – cel mai adesea păcatul mândriei sau păcatul neprihănirii proprii, închipuindu-ți că ai reușit să te schimbi singur. Păcatul înrobește!

Înjosește

Păcatul afundă pe cei mai nobili și mai distinși oameni în mocirla degradării și rușinii. Tânărul care odată purta un costum scump și stătea pe un scaun de piele într-un birou, acum este nebărbierit și zace în propria-i vomă din cauza păcatului. Tânăra care era odată curată, frumoasă și inocentă este acum o femeie ieftină, senzuală și murdară, tot din cauza păcatului. Bărbați și femei creați

după chipul lui Dumnezeu, creați să viseze vise nemuritoare, să gândească gândurile nemuririi, sunt reduși de păcat la niște ființe care se aseamănă cu porcii care caută mâncare în grămada de bălegar. Păcatul a transformat îngeri în demoni (Matei 25:41) și transformă oameni în „dobitoace fără minte" (2 Petru 2:12; Iuda 1:10). Păcatul înjosește!

Spurcă

Păcatul spurcă (Marcu 7:20-23). Păcatul nu este un joc, nu este „drăguț" și nu este distractiv. Păcatul este *extrem de ticălos și pervers*; este „*din cale afară de păcătos*" (Romani 7:13). *Toate* păcatele sunt *amăgitoare*, *urâte* și *ticăloase*. Ar trebui să fim șocați de cât de răi sunt oamenii și cât de insensibili am devenit noi față de răutatea care ne înconjoară. Ne-am *obișnuit* cu ea! Primul copil care s-a născut pe pământ și-a ucis propriul frate (Geneza 4:8). De atunci încoace, istoria omenirii a devenit un lanț lung de războaie, poftă trupească, ură, tortură, viol, perversiuni, abuz și brutalitate. Este o binecuvântare că nu știm în detaliu toate păcatele comise chiar azi-noapte în orașul nostru. O astfel de cunoaștere ar fi prea murdară pentru a fi suportată.

Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că starea actuală a lumii nu este așa cum este din cauza câtorva oameni răi ca Hitler. Lumea este în starea de față din cauză

că este plină de oameni ca noi înșine. Înlăuntrul nostru sălășluiește o *răutate profundă*. Câteodată Dumnezeu folosește lucruri aparent „mărunte" pentru a ne arăta răutatea care sălășluiește în noi. Ceea ce i-a revelat lui Augustin stricăciunea propriei inimi, nu a fost atât de mult viața imorală pe care o trăise, cât faptul că în tinerețea lui a furat niște pere de la un vecin – nu de foame, ci pur și simplu pentru distracție. Păcatul comis doar de dragul de a face rău, fără motiv și fără vreun beneficiu, izvorăște din inimile tuturor oamenilor și ne spurcă pe toți.

CELE DOUĂ FEȚE ALE PROBLEMEI PĂCATULUI

Păcatul este atât singura cât și fundamentala problemă a omenirii. Această problemă are două aspecte – unul intern și celălalt extern.

Problema internă – O inimă rea

Conform Domnului Isus, omul, *în el însuși* este depravat și ticălos: „Ce iese din om, aceea spurcă pe om. Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru și spurcă pe om" (Marcu 7:20-23). Aceasta este starea în care se află inima oricărui om care nu este în Hristos. Dacă s-ar face un film cu gândurile noastre, sau faptele noastre din

trecut, și filmul s-ar derula pe un ecran mare în fața familiei și cunoștințelor noastre, toți am fugi rușinați. Înaintea unui Dumnezeu sfânt, fiecare om care nu este creștin este mai respingător decât și-ar putea imagina.

Dar problema omului cu păcatul este mult mai profundă. Să presupunem că printr-o minune păcătosul ar deveni o persoană nouă și nu ar mai păcătui niciodată pentru tot restul vieții. În ciuda acestui lucru, cu siguranță, *el tot în iad ar merge*. Criminalul care în mod sincer decide să nu mai ucidă trebuie să plătească totuși pentru crimele din trecut. Cu alte cuvinte, problema omului cu păcatul nu este doar una internă. Pe lângă faptul că are o *inimă rea*, omul are un cazier judiciar pătat în fața legii lui Dumnezeu.

Problema externă – Un cazier judiciar pătat

Fiecare păcătos este un fugar din fața justiției. Indiferent de condiția actuală a inimii lui, el are o vină obiectivă, în afara lui, în ochii legii lui Dumnezeu. Chiar dacă nu are „*sentimente* de vinovăție", totuși el *este* „vinovat" sau „condamnat". Toate *crimele din trecut* își cer plata pentru ca dreptatea să fie satisfăcută. Acest strigăt este ancorat în caracterul și ființa lui Dumnezeu, în atributul Său de *dreptate* sau *echitate*.

Datorită simțului dreptății sau echității pe care Dumnezeu l-a săpat adânc în inima omului, noi încercăm sentimente de indignare morală atunci când un criminal scapă nepedepsit. De ce este greșit ca un violator ucigaș să primească doar o amendă de zece dolari? Nu putem *dovedi* că trebuie să plătească mai mult, dar *știm* că el trebuie să plătească un preț mai mare. Această cunoștință care sălășluiește în noi este fundamentală și mai sigură decât orice dovadă teoretică. Ea stă la baza constituției umane – o reflectare a naturii lui Dumnezeu.

Se pot spune multe lucruri despre dreptatea lui Dumnezeu, mai ales în zilele noastre, când acest concept și-a pierdut aproape complet sensul în societatea umană. Există trei motive principale pentru care o crimă trebuie pedepsită: în primul rând, pentru satisfacerea dreptății (ex. crimele *merită* să fie pedepsite și *trebuie* să fie pedepsite); în al doilea rând, pentru binele societății (ex. pentru prevenirea crimelor viitoare); în al treilea rând, pentru binele criminalului (ex. pentru a-l face să-și schimbe viața). Dintre acestea trei, satisfacerea dreptății este cea mai importantă și stă la baza celorlalte două. Dacă pedeapsa pentru o crimă nu este *dreaptă* și *meritată*, nu va împiedica crimele din viitor și nici nu-l va schimba pe criminal.

În zilele noastre, motivul principal și fundamental pentru pedeapsă - satisfacerea dreptății - a fost aproape complet suprimat și negat. Au rămas doar al doilea și al

treilea motiv, iar ordinea importanței lor a fost inversată. Acum pe primul loc este „reabilitarea" criminalului, iar închisorile nu se mai numesc închisori, ci „case de corecție". Chiar și cei care încă mai cred în pedepsirea crimelor pentru binele societății susțin că sentința criminalului trebuie dată, nu pentru că acesta ar fi comis o crimă, ci pentru a preveni crimele viitoare. O astfel de filosofie este falsă și rea, fiind bazată pe minciuna că oamenii nu sunt cu adevărat responsabili pentru faptele lor.

Nu este greu să înțelegem cum a fost adoptată această mentalitate. Pentru că omul vrea să fie el însuși Dumnezeu (Geneza 3:4-5), el urăște ideea că există un dătător suveran al Legii în fața căruia omul trebuie să dea socoteală. Oamenii încearcă să reprime adevărul despre Dumnezeu, care este în ei și peste tot în jurul lor (Romani 1:18f), și spun că Dumnezeu nu există (Psalmi 10:4; 14:1; 53:1). Această negare a existenței lui Dumnezeu îi ajută să pretindă că binele și răul nu există. În loc să fie socotiți niște păcătoși vinovați, oamenii sunt considerați victime nevinovate ale circumstanțelor. Astfel, pedeapsa în scopul satisfacerii dreptății devine de neimaginat. Omul este liber să facă ce vrea și nu trebuie să dea socoteală nimănui.

Oricât ar încerca însă omul să reprime adevărul, există în inimile oamenilor o cunoaștere interioară a faptului că *binele* și *răul* există cu adevărat (Romani 2:14-16), că oamenii sunt *responsabili* pentru faptele lor rele, și că

păcatul își merită pedeapsa (Romani 1:32). În adâncul inimii, toți oamenii știu că balanța dreptății *va trebui* echilibrată în final (Faptele Apostolilor 28:4). Dacă nu ești creștin și citești aceste rânduri, balanța dreptății *nu* este echilibrată în viața ta în acest moment și poți fi *sigur*, pe baza ființei și caracterului drept al lui Dumnezeu, că El nu se va odihni și nici nu va renunța *până când nu vei ajunge în iad*. Întreaga structură morală a universului s-ar prăbuși dacă Dumnezeu *nu te-ar trimite* în iad.

Acesta este contextul în care Biblia vorbește despre „mânia lui Dumnezeu". Mânia lui Dumnezeu nu este o pierdere temporară a autocontrolului sau o criză de nervi, ci este ura sfântă și înflăcărată a lui Dumnezeu împotriva păcatului, reacția și repulsia naturii Lui sfinte împotriva a tot ce este rău. Mânia lui Dumnezeu este direct legată de dreptatea Lui. Aceasta are de-a face cu hotărârea Lui neprihănită de a pedepsi fiecare păcat, de a echilibra balanța dreptății și de a îndrepta fiecare rău. Acesta este motivul pentru care mânia lui Dumnezeu „rămâne" peste cei necredincioși (Ioan 3:36). Cu cât oamenii persistă mai mult în păcat, cu atât ei „adună o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu" (Romani 2:5). Mânia lui Dumnezeu *se va* „revărsa" în cele din urmă. El este un judecător drept și *nu va* permite ca păcatul să rămână nepedepsit la nesfârșit.

2

POATE FI UN OM DREPT ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU?

Aici întâlnim singurul și cel mai mare obstacol în calea mântuirii omenirii: *Cum poate un Judecător absolut drept și neprihănit să justifice (n.t. declare neprihănit) un criminal vinovat și deja condamnat?* Cum poate un om să scape de pedeapsa iadului? Dumnezeu însuși ne spune că: „Cel ce *iartă pe vinovat* și *osândește pe cel nevinovat*, sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului" (Proverbe 17:15). Să presupunem că un tată vine acasă și își găsește familia ucisă. După o urmărire aprigă a asasinului, reușește în cele din urmă să-l prindă. Când criminalul apare în fața judecătorului, el este găsit vinovat de această crimă, fără urmă de îndoială. Dar când vine momentul pronunțării sentinței, judecătorul face următoarea declarație: „Acest om a comis o crimă îngrozitoare, dar eu sunt un judecător foarte iubitor și hotărăsc să-l declar nevinovat. Mai mult

de atât, îl declar fără nici o vină (neprihănit) în fața legii!" Un astfel de judecător ar fi considerat pe drept cuvânt, un criminal la fel de vinovat ca și cel care a comis crimele! El a „iertat pe cel vinovat" și este „o scârbă înaintea Domnului".

Dacă acest lucru este adevărat despre dreptatea umană, cu cât mai mult se aplică acesta la dreptatea lui Dumnezeu? Cum pot fiii lui Adam, vinovați și pângăriți, să spere vreodată că vor putea înfrunta pe Dumnezeu, Judecătorul drept al universului? Cum poate Dumnezeu să „justifice pe cei păcătoși", fără să devină o scârbă înaintea Lui Însuși? „Pe cine zice celui rău: ‚Tu ești bun!' îl blestemă popoarele, și-l urăsc neamurile" (Proverbe 24:24). Cum poate Dumnezeu să zică unor păcătoși ca noi: „Sunteți neprihăniți," fără să-și compromită propriul caracter? Cum poate Dumnezeu să ne salveze de *El însuși*, și de dreptatea și neprihănirea Lui?

Această dilemă a creat multă suferință pentru oamenii sensibili la vinovăție. A fost o mare problemă pentru patriarhul Iov: „Și cum ar putea omul *să-și scoată* dreptate înaintea lui Dumnezeu? Dacă ar voi să se certe cu El, din o mie de lucruri n-ar putea să răspundă la unul singur" (Iov 9:2-3) „Ce este omul ca să fie curat? Și poate cel născut din femeie să fie *fără prihană*? Dacă n-are încredere Dumnezeu în sfinții Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricată –

omul, care bea nelegiuirea ca apa!" (Iov 15:14-16). „Cum ar putea *omul* să fie fără vină înaintea lui *Dumnezeu*? Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat? Iată, în ochii Lui nici luna nu este strălucitoare, și stelele nu sunt curate înaintea Lui; cu cât mai puțin omul, care nu este decât un vierme, fiul omului, care nu este decât un viermișor!" (Iov 25:4-6)

Nimeni nu simte forța acestei dileme mai mult decât păcătosule care se pocăiește. El știe că merită să meargă în iad. S-a întâmplat de mai multe ori ca un criminal să se predea autorităților pentru a se face dreptate, pentru că nu mai putea trăi cu sentimentul de vinovăție. Păcătoșii care se pocăiesc știu că *merită* să fie pedepsiți și că nu este *corect* să nu fie pedepsiți. Ei știu că Dumnezeu *nu poate* „să ascundă păcatele lor sub covor" și să uite de ele. Acesta este motivul pentru care inimile lor strigă: „Cum poate un Dumnezeu drept să-mi zâmbească mie? Cum poate fi îndepărtată această *povară a vinovăției?* Cum *mă* poate *binecuvânta* Dumnezeu? Cum poate fi *îndreptățit* (justificat) un om ca *mine* înaintea lui Dumnezeu?"

IMPUTAREA

Există un singur răspuns la această dilemă. Cineva trebuie să *plătească* pentru păcatele celui păcătos. Dreptatea trebuie satisfăcută. Va fi satisfăcută fie prin suferința

eternă a păcătosului în iad, fie prin plata făcută de altcineva în locul lui.

Minunea a avut loc! Acel „Altcineva" a venit! Domnul Isus Hristos „*a purtat păcatele noastre* în trupul Său, pe lemn" (1 Petru 2:24). „Totuși, El suferințele *noastre* le-a purtat, și durerile *noastre* le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele *noastre*, zdrobit pentru fărădelegile *noastre*. Pedeapsa care *ne* dă pacea a căzut peste El, și prin rănile *Lui* suntem tămăduiți" (Isaia 53:4-5)

Cum are loc această mare tranzacție? Pentru a înțelege, trebuie să studiem verbul „a imputa". Acesta este tradus prin următoarele verbe: „a socoti", „a număra în rândul celor", „a considera" și „a atribui". Putem să înțelegem ce înseamnă uitându-ne la epistola lui Pavel către Filimon, în care îi vorbește despre întoarcerea robului său, Onisim: „Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi. Și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea" (Filimon 17-18). Pavel îi spune lui Filimon „să pună în socoteala lui" [adică „să îi atribuie lui"] (lit. „să-i impute"), orice datorie pe care ar avea-o Onisim față de Filimon. Această datorie nu era de fapt a lui Pavel, dar el *a luat-o asupra lui* de bună voie și a fost trecută în contul lui.

Acest verb și toate celelalte sinonime ale lui sunt folosite cu privire la *păcat*. De exemplu, Biblia spune că „păcatul nu este *ținut în seamă* („nu ne este imputat") câtă vreme nu este o lege" (Romani 5:13). Din nou, în Romani capitolul 4, Pavel spune: „Pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte îl socotește neprihănit (îi impută neprihănirea). ‚Ferice', zice el, ‚de acela ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă (n. trad. „nu-i este imputat") păcatul!'" (Romani 4:5-8) Ce tranzacție glorioasă! Păcatele noastre *nu* ne sunt imputate [n. trad. „atribuite"] nouă, pentru că *I-au fost* imputate lui *Hristos* și, *acceptându-le ca și cum ar fi fost datoria Lui*, El a plătit prețul deplin pentru ele.

Vedem aceeași realitate în Vechiul Testament unde se vorbește despre „purtarea păcatelor". Cu ocazia Zilei Ispășirii, doi țapi erau sacrificați – unul își dădea sângele ca jertfă de ispășire (Leviticul 16:16), celălalt (viu) era alungat în pustiu, purtând departe păcatele poporului (Leviticul 16:22). „Aaron să ia țapul care a ieșit la sorți pentru Domnul, și să-l aducă jertfă de ispășire. Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispășirii, și să i se

dea drumul în pustie pentru Azazel" (Leviticul 16:9-10) Dumnezeu folosește aici doi țapi pentru a ne învăța un singur adevăr despre jertfa de ispășire a Domnului Isus Hristos. Pe de o parte, El *moare pentru păcatele noastre*, iar pe de altă parte – ca rezultat al morții Sale – El *îndepărtează în mod eficace păcatele noastre* din prezența lui Dumnezeu.

Observați realitatea glorioasă a imputării prezentată aici! „Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului celui viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; *să le pună pe capul țapului*, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela *va duce asupra lui toate fărădelegile lor* într-un pământ pustiit; în pustie să-i dea drumul" (Leviticul 16:21-22). Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem fiecare dintre noi este următoarea: „Am pus eu mâna credinței peste Domnul Isus Hristos și I-am dat Lui păcatele mele pentru a fi duse într-un pământ pustiu?"

Tot sângele animalelor
Vărsat pe altarele evreilor
Conștiinței vinovate pace nu poate da,
Nici pata n-o poate spăla.
Dar Hristos, Mielul divin
Ne poartă toate păcatele
O jertfă mai nobilă
Și-un sânge mai scump decât orice.
Prin credință îmi pun și eu mâna

Pe capul Tău scump
Stând vinovat 'naintea ta
Mărturisind păcatul greu.

Isaac Watts

În locul nostru a murit altcineva! „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui *nelegiuirea noastră a tuturor*" (Isaia 53:6). *Aceasta* este calea prin care, în curtea cerească de judecată, un Dumnezeu drept *justifică* niște criminali recidiviști. El deschide cartea (registrul) și vede că datoria noastră I-a fost imputată Fiului Său preaiubit. Mai mult de atât, El vede că datoria a fost *plătită pe deplin* de Fiul Său. Aleluia! Dumnezeu, în marea Lui dragoste (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9-10), a creat o cale prin care să ne salveze de El Însuși și de propria-I dreptate! Și a făcut-o dându-L pe singurul Lui Fiu să moară în locul nostru.

ESENȚA EVANGHELIEI

Aceste realități reprezintă esența Evangheliei. Ele sunt expuse de apostolul Pavel, în Romani 3:21-26, un pasaj destul de complex, care devine clar dacă înțelegem semnificația imputării discutate mai sus:

> *„Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre care mărturisesc Legea și proorocii*

– și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus."

Aici Pavel declară că Hristos a murit ca să plătească datoria pentru păcatele noastre, pentru ca Dumnezeu să „socotească neprihăniți" (justifice) pe păcătoși și, în același timp, să rămână El însuși „neprihănit" (drept). Pe tot parcursul Vechiului Testament, păcatele lor erau „trecute mai departe", plata pentru vina lor fiind transmisă de la un an la altul, până când avea să vină Mielul a cărui moarte putea cu adevărat îndepărta păcatele (Evrei 9:15). În tot acest timp, se părea că Dumnezeu era nedrept pentru că justifica oameni ca Avraam și David, fără ca dreptatea să fie cu adevărat satisfăcută. De aceea, a fost necesar ca Hristos să moară „public", demonstrând deschis, în văzul tuturor, neprihănirea lui Dumnezeu, satisfăcând pe deplin dreptatea prin pedepsirea păcatului pe cruce. În

acest sens, Hristos a murit, nu doar pentru a îndreptăți oamenii, ci și pentru a arăta dreptatea lui Dumnezeu! Moartea Lui pe cruce a arătat și a demonstrat dreptatea absolută a lui Dumnezeu în faptul că justifică pe copiii Lui. Ca „jertfă de ispășire" [i.e. un sacrificiu care îndepărtează mânia] pentru păcatele noastre, Hristos îndepărtează de la noi mânia lui Dumnezeu în calitatea Lui de Judecător. „Suntem socotiți neprihăniți fără plată" (justificarea *nu ne costă* nimic pe noi), „prin răscumpărarea care este în Hristos Isus" (justificarea noastră este *foarte costisitoare* pentru Dumnezeu). Suntem justificați primind „darul neprihănirii" (Romani 5:17), „chiar neprihănirea lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus" (Romani 3:22).

Dar tu, mai porți încă povara păcatelor și vinovăției tale? Ești tu încă sub mânia lui Dumnezeu? „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!" (Ioan 1:29) „Există un izvor pentru păcat și necurăție" (Zaharia 13:1). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu ne curăță de orice păcat" (1 Ioan 1:7). Oricât de mari ar fi păcatele tale, ele nu sunt nimic în comparație cu valoarea infinită a sângelui lui Hristos! (1 Petru 1:18-19; Faptele Apostolilor 20:28) „Unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult" (Romani 5:20). Vino la El! El te invită și-ți poruncește să vii. Nu trebuie să-ți fie teamă că acest lucru ar însemna o prea mare îndrăzneală din partea ta: „Și celui ce-i este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată"

(Apocalipsa 22:17; Matei 11:28). Vino la El! Ia apa vieții! Aruncă asupra Lui toate păcatele tale și încrede-te în El ca să ți le poarte. „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit” (Faptele Apostolilor 16:31).

3

JUSTIFICAREA - CARACTERISTICI

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor."
Isaia 53:4-6

Am văzut că problema cea mai mare a omului este *păcatul*. Această problemă a păcatului are două aspecte: unul intern – omul are o inimă rea – și celălalt extern – omul are un cazier judiciar pătat. Altfel spus, în ceea ce-l privește pe cel necredincios, păcatul îl *spurcă* (acest aspect

are de-a face cu *cine este el*) și îl *condamnă* (acest aspect are de-a face cu *ceea ce a făcut el*). Pe de o parte, puterea păcatului domnește în el, iar pe de altă parte, *pedeapsa* păcatului cere moartea păcătosului. Și chiar dacă ar putea să se elibereze singur de puterea păcatului, tot nu ar putea să scape de pedeapsa păcatului. Doar atunci când omul înțelege această realitate cumplită, numele „Isus" înseamnă ceva pentru el: „Îi vei pune numele Isus (Iehova este mântuire), pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale" (Matei 1:21). Domnul Isus Hristos mântuiește pe cei din poporul Său de păcatele lor – atât de *pedeapsa* păcatului cât și de *puterea* păcatului. Prima o face prin justificare, a doua prin regenerare.

În capitolul doi am început să studiem justificarea: Cum poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu? Aceasta este dilema care i-a frământat pe oameni de-a lungul istoriei. Ea l-a determinat pe Martin Luther să se târască în genunchi pe treptele așa numitei Scala Sancta din Roma și i-a făcut pe călugări să poarte cămăși făcute din păr, pline de cârlige de pescuit, în încercarea de a plăti pentru păcatele lor. Chiar și în zilele noastre, îi face pe locuitorii din insulele din Marea Sudului să sacrifice găini și să stropească sângele acestora în fața zeilor lor. În țările mai „civilizate" mulți cred că „a merge la biserică" sau a face „fapte bune" este suficient pentru a-și împăca conștiința încărcată. Peste tot, oamenii încearcă să se „justifice"

singuri, raționalizând sau găsind scuze pentru faptele lor rele.

Cum poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu? Există un singur răspuns: omul poate fi drept înaintea lui Dumnezeu doar prin viața și moartea Domnului Isus Hristos în locul său: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn" (1 Petru 2:24). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu, în El" (2 Corinteni 5:21). Hristos este singurul care ne poate împăca cu Dumnezeu (3 Ioan 14:6; 1 Timotei 2:5-6; Faptele Apostolilor 4:12). În acest capitol vom studia șapte adevăruri pe care le învățăm din Scriptură cu privire la această măreață temă.

JUSTIFICAREA SE FACE PE BAZA SÂNGELUI LUI ISUS

„Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți [n. trad. „justificați"], prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mania lui Dumnezeu" (Romani 5:9). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat" (1 Ioan 1:7). Ce înseamnă faptul că justificarea se face doar pe baza sângelui lui Isus? Înseamnă că justificarea are loc pe baza unei răscumpărări care a fost plătită, adică are loc pe baza satisfacerii dreptății. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu justifică o persoană, nu se uită la persoana în cauză. De fapt, Dumnezeu se uită la sângele lui Hristos. Suntem

„justificați prin sângele Lui!" Dumnezeu nu justifică un om datorită unui lucru care ține de acel om. Mai precis, Dumnezeu nu justifică omul pentru că acesta ar fi în vreun fel *evlavios*. Biblia spune clar în Romani 4:5 că Dumnezeu justifică pe păcătos. Aceste cuvinte sunt cu adevărat uimitoare și minunate! Te simți nevrednic de a fi justificat? Chiar ești! Tot ceea ce ești cere condamnarea ta. Despărțit de sângele și neprihănirea lui Hristos, nu ai nici o speranță.

Nu este nimic în om care să-L determine pe Dumnezeu să-l justifice, *nici chiar pocăința sau credința lui*. Pocăința nu plătește pentru păcat. Remușcările unui asasin pentru crimele comise nu satisfac cerințele drepte ale legii. Nici *credința* nu plătește plata pentru păcat! Doar sângele lui Isus poate plăti pentru păcat! Justificarea se face doar pe baza *sângelui lui Hristos*.

Oricât m-aș strădui
Și oricâte lacrimi aș vărsa
Tot păcatul nu-l pot spăla
Tu, și numai Tu poți mântui.

Augustus Toplady

Așa se explică de ce o persoană poate avea o credință foarte slabă și totuși să fie justificată. Imaginați-vă două poduri peste o prăpastie: unul este foarte șubred și nu te poți încrede în el, celălalt este foarte solid. Un om

poate avea o credință foarte puternică în podul cel slab și să se aventureze plin de încredere să-l parcurgă. Însă, credința lui *puternică* nu-l va salva de la căderea fatală. Pe de altă parte, un om poate avea o credință foarte *slabă* în podul *puternic*, și totuși tremurând și plin de frică se aventurează să calce pe el. *Podul îl va ține în siguranță*, chiar dacă încrederea omului în el este slabă. El trebuie doar să aibă suficientă credință ca să pășească pe pod! Când cineva i-a spus lui Hudson Taylor că este un om cu o credință foarte mare, acesta i-a răspuns: „Nu, domnule, vă înșelați! Sunt un om cu o credință foarte mică într-un Dumnezeu foarte mare."

Când Îngerul Morții a trecut prin Egipt în noaptea Paștelor, Dumnezeu căuta un singur lucru – sângele de pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii: „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi" (Exod 12:13). Cei care erau în casă erau probabil plini de teamă și cutremur, dar acest lucru nu mai conta atâta timp cât sângele fusese stropit pe ușă.

În autobiografia sa, *Ce am văzut și am auzit*, evanghelistul scoțian James McKendrick povestește despre glorioasa convertire a lui George Mayes, un om cunoscut ca cel mai scandalos păcătos din toată regiunea. Când evanghelistul s-a întors mai târziu în acea zonă, l-a găsit pe Mayes tulburat în sufletul său. „Nu mă mai simt ca îna-

inte", se plângea George. McKendrick l-a întrebat pe George: „Dacă ai avea un șiling în buzunar și ai fi foarte fericit, ar valora atunci șilingul 15 pence pentru că ești fericit?". *„Nu!"*, a răspuns George. „Atunci, cât ar valora?" „Doar 12 pence", a răspuns el. „Dar să presupunem că în altă zi ai fi foarte trist și ai avea în buzunar un șiling. Ar valora acesta 9 pence doar pentru că ești trist?" „Nu!", a răspuns George. „Cât ar valora atunci?" *„Doar 12 pence!"*, a răspuns George. „Ei bine, vezi tu că bucuria ta nu adaugă nimic la valoarea șilingului, și nici tristețea ta nu îi diminuează din valoare? Șilingul valorează 12 pence, indiferent de sentimentele tale." „Da! Asta cred și eu", a răspuns George. „Atunci spune-mi – ce-ți spală păcatele? Sentimentele tale de fericire sau sângele lui Isus?" „*Sângele lui Isus*, bineînțeles!", a răspuns George. „Nu vezi atunci că nu ești deloc mai în siguranță atunci când ești fericit și nici mai puțin în siguranță atunci când ești trist? Ceea ce-ți spală păcatele este sângele lui Isus și asta te face să fii în siguranță mereu", a concluzionat McKendrick. La aceasta nu putem decât să spunem, Aleluia!

Aud cuvintele pline de dragoste,
Privesc adânc sângele Său,
Văd jertfa Sa divină
Prin care primesc pacea cu Dumnezeu.

Pacea care întrece orice pricepere!
Zidită-n numele lui Iehova;
Dăinuiește ca tronul Său divin,

Aceeași în toată veșnicia.

Norii vin și pleacă,
Furtunile vor acoperi cerul-
Suntem pecetluiți cu sângele ce nu se schimbă;
Crucea este mereu aproape.

Horatius Bonar

Creștine, cauți tu siguranța uitându-te înăuntrul tău? N-o vei găsi niciodată! Nici masivele ancore ale navelor maritime nu pot face nimic atunci când sunt aruncate în cală. Ele trebuie aruncate în afara navei! Ancorează-te în Isus Hristos! Pune-ți toată încrederea în El! Doar neprihănirea Lui este siguranța și nădejdea ta.

A JUSTIFICA ÎNSEAMNĂ A DECLARA NEPRIHĂNIT [N. TRAD. „DREPT"]

A justifica înseamnă *a declara* neprihănit, nu înseamnă *a face* neprihănit. Când Dumnezeu ne justifică El declară că ceva este adevărat despre noi în afara noastră (i.e. în mod obiectiv); El declară că suntem neprihăniți („drepți") în fața legii Sale. Justificarea nu ne face buni pe dinăuntru. (Dumnezeu ne *face* buni pe dinăuntru, dar aceasta are de-a face cu regenerarea – omul nou este „creat în neprihănirea și sfințenia pe care le dă adevărul" (Efeseni 4:24). Justificarea prin contrast, este o *declarație* despre poziția noastră înaintea legii lui Dumnezeu.

Adevărul că justificarea este o declarație cu privire la poziția noastră este arătat de faptul că opusul justificării este condamnarea: „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi?" (Romani 8:33-34). Când un judecător „condamnă" un om, nu schimbă ceva în interiorul acelei persoane, ci doar „îi aduce o acuzație". Judecătorul îl declară vinovat înaintea legii. În același fel, când un judecător justifică pe cineva, nu schimbă nimic în interiorul acelei persoane, ci doar îl declară drept înaintea legii.

JUSTIFICAREA NU ARE LOC ÎN MOD GRADUAL

Omul este fie 100% neprihănit (drept), fie este condamnat. Dacă un ucigaș este acuzat de șapte crime, dar este dovedit a fi vinovat de una singură, tot condamnat este! Cititorule, dacă ai un singur păcat pentru care trebuie să plătești, îți vei petrece veșnicia în iad! Pentru cei credincioși nu mai este nici o condamnare. Nici una! „Acum dar nu mai este nici o osândire pentru cei care sunt în Hristos Isus" (Romani 8:1). Dacă aparții lui Isus, tu ești justificat 100% în El. Nu mai există nici o condamnare pentru tine. Neprihănirea pe care o ai înaintea Legii lui Dumnezeu, nu este doar una „bună", ci este însăși neprihănirea lui Hristos, este „neprihănirea lui Dumnezeu": „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru

noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5:21).

Justificarea nu are loc gradat și nu are nivele. Creștine, tu trebuie să lași acest adevăr să te pătrundă! Diavolul va încerca să te facă să crezi că încă mai ești măcar puțin condamnat înaintea Legii lui Dumnezeu. Nu mai ești condamnat! Este o minune! Apostolul Pavel L-a cunoscut pe Dumnezeu mai bine decât noi, dar nu a fost justificat mai mult decât noi! Nici măcar Domnul Isus nu este justificat mai mult decât noi, pentru că noi avem chiar neprihănirea Lui! Justificarea noastră este perfectă și absolută.

Isuse, sângele și neprihănirea Ta
Sunt frumusețea și haina mea,
Înconjurat de moarte și ruină
Zidit în Tine, eu bucurie voi avea.

Această haină fără pată
Când firea păcătoasă se afundă-n vreme
Anii nu pot șterge aura glorioasă
Haina lui Hristos este veșnic nouă.

Nicholas von Zinzendorf

JUSTIFICAREA ESTE MAI MULT DECÂT GRAȚIERE

În multe țări președintele sau guvernatorul are puterea să grațieze criminali. Aceasta se numește „clemență

executivă". Președinți au acordat grațiere unor foști președinți, guvernatori de stat au acordat grațiere unor criminali care fuseseră condamnați la moarte, ca un ultim act înainte de a înceta din funcție. Acum, apar câteva întrebări: „Când acești oameni au fost grațiați, a plătit cineva pentru crimele lor?" Răspunsul este „Nu!" „A fost îndeplinită sentința legii?" Nu! „A fost satisfăcută dreptatea?" Nu! Toate aceste răspunsuri sunt negative pentru că grațierea nu are la bază ideea de plată pentru păcat. Grațierea îl lasă pe criminal să scape. Sentința legii nu este împlinită. *Grațierea este un act de autoritate din partea unui guvernator.*

Prin contrast, *justificarea este declarația făcută de un judecător*, declarație care are la bază dreptatea. Creștine, când Dumnezeu te justifică, El nu trece cu vederea păcatele care încă atârna deasupra ta. El nu se preface că păcatele tale au fost plătite. El vede că Hristos cu adevărat a plătit pentru păcatele tale și face o declarație pe baza acestui fapt. Declarația pe care o face Dumnezeu se bazează pe starea reală de fapt a lucrurilor. Dacă nu ar fi așa, nici un credincios nu și-ar putea ține capul sus. Gândiți-vă la Carol Everett care este responsabilă de zeci de mii de avorturi. Gândiți-vă la David Berkowitz, un fost criminal în serie care își spunea „Fiul lui Sam", acum un credincios în Hristos. Gândește-te la tine însuți!

Singurul mod în care un păcătos care se pocăiește poate să-și țină capul sus este să știe că plata pentru păcatele lui a fost făcută. Dacă ar crede că a fost lăsat să scape pe nedrept, păcătosul care se pocăiește ar prefera să satisfacă dreptatea în iad decât să trăiască cu vinovăția crimelor din trecut. Dragul meu copil al lui Dumnezeu, s-ar putea să ai amintiri urâte dintr-un trecut păcătos, dar poți să fii sigur că păcatele tale nu mai atârnă în aer. Toate au căzut asupra Domnului Isus Hristos! (Isaia 53:6) El cu adevărat a plătit pentru ele! El a purtat păcatele tale în trupul Său, pe cruce (1 Petru 2:24).

JUSTIFICAREA ESTE ATÂT POZITIVĂ CÂT ȘI NEGATIVĂ

Justificarea este atât pozitivă cât și negativă. Vedem acest adevăr foarte clar exprimat în Romani 4:6-8:

> *„Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. Ferice, zice el, de acela ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!"*

În primul rând, justificarea este o negație: Dumnezeu „nu ne impută" nouă păcatele noastre. Păcatele noastre au fost „acoperite" și El nu le mai ține în socoteală (v.7-8). Dumnezeu poate să facă lucrul acesta doar pentru că

datoria pentru păcatele noastre i-a fost imputată lui Hristos și El a plătit pentru ea. Din învățăturile Domnului Isus Hristos înțelegem că păcatul, pe bună dreptate, poate fi asemănat (în anumite privințe) cu o datorie monetară: „Și ne iartă nouă greșelile (datoriile) noastre, precum și noi iertăm greșiților (datornicilor) noștri" (Matei 6:12). Fiecare dintre noi are o datorie mare în fața dreptății lui Dumnezeu. Cât de mare este datoria aceasta? În Matei capitolul 18, Isus spune o pildă în care compară datoria noastră față de Dumnezeu cu cea a unui om care datora împăratului său zece mii de talanți. Datoria aceasta echivalează cu 164 000 de ani de muncă pentru un om de rând, fără a scoate din calcul duminicile și zilele de sărbătoare. Datoria noastră față de dreptatea lui Dumnezeu este foarte mare, dar Hristos a plătit pe cruce datoria copiilor Săi. Acest lucru aduce contul nostru pe zero: nu avem nici o datorie, dar în același timp, nici nu avem vreun ban în bancă.

Dar justificarea este și o afirmație: Dumnezeu ne dă binecuvântarea Lui punând în contul nostru neprihănirea Lui (v.6). Cu alte cuvinte, nu numai că Hristos ne plătește datoria, dar El pune în contul nostru o mare avere. Prin ascultarea Lui perfectă ca și om, El lucrează pentru noi o neprihănire desăvârșită în fața lui Dumnezeu, pe care o pune în contul nostru. Hristos și-a ocupat poziția Sa

în calitate de „ultimul Adam” (1 Corinteni 15:45), și a învins acolo unde primul Adam a căzut: „Căci după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Romani 5:19).

Pentru a înțelege ce înseamnă acest lucru, trebuie să ne amintim că Legea are o latură pozitivă și o latură negativă. Pe de o parte, Legea amenință că „sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:4). Pe de altă parte, Legea promite că „cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele” (Galateni 3:12; Leviticul 18:4). Această promisiune „de viață” a avut o aplicație *temporală* pentru evrei – atâta timp cât împlineau preceptele exterioare ale Legii lui Moise, aveau să „trăiască” în țara pe care Dumnezeu le-o dăduse. Dar această promisiune ascunde un înțeles mai adânc – nu este vorba doar de viața în țara pe care Dumnezeu le-o dăduse, ci și de viața veșnică. Domnul Isus a spus acest lucru de mai multe ori: „Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Isus i-a zis: Ce este scris în Lege? Cum citești în ea? El a răspuns: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți. Bine ai răspuns, i-a zis Isus; fă așa, și vei avea viața veșnică” (Luca 10:25-28; comp. cu Levitic 18:4).

Tot astfel, când tânărul bogat L-a întrebat pe Isus: „Ce bine să fac, ca să am viața veșnică?", răspunsul lui Isus a fost: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile" (Matei 19:16-17). Asta înseamnă că cei care păzesc în mod perfect poruncile Legii pot câștiga prin merit propriu viața veșnică, lucrându-și propria neprihănire în ochii Legii (Filipeni 3:9): „În adevăr, Moise scrie că omul care împlinește neprihănirea pe care o dă Legea va trăi prin ea" (Romani 10:5). De la începutul vremurilor și până acum, un singur om a făcut așa ceva; toți ceilalți au dat greș. Numai Domnul Isus Hristos a împlinit „tot ceea ce trebuie împlinit" (Matei 3:15). Nu numai că a plătit pentru păcatele noastre, dar El a și trăit o viață de neprihănire perfectă, care ne este atribuită nouă, și noi, după ce am primit în „dar" neprihănirea Lui, avem dreptul la viață! (Romani 5:17). Pe lângă faptul că blestemul care trebuia să vină peste noi a căzut peste El, binecuvântarea pe care o merita El ne este dată nouă.

Pavel arată atât aspectele pozitive cât și cele negative ale justificării în Romani 5:1-2: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, *avem pace cu Dumnezeu*, prin Domnul nostru Isus Hristos… și *ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu*." Primul rezultat al justificării este negativ: noi nu mai suntem sub blestem. *Avem pace cu Dumnezeu* – nu doar pace din partea noastră, ci pace și din partea lui Dumnezeu. Când un criminal pune armele jos și

se predă, polițistul care îl urmărește nu face același lucru. Își păstrează arma îndreptată asupra celui vinovat până când acesta este arestat și dreptatea este satisfăcută. Doar atunci el pune arma jos. Slava justificării este faptul că Dumnezeu nu mai este dușmanul nostru – cerințele dreptății au fost satisfăcute, plata pentru păcatele noastre a fost făcută și Dumnezeu a pus arma jos în ceea ce ne privește. Dumnezeu a făcut pace cu noi!

Al doilea rezultat al justificării este pozitiv: *putem să ne bucurăm chiar acum în așteptarea cerului (nădejdea slavei lui Dumnezeu).* Pe lângă faptul că nu mai suntem sub blestem, avem viața veșnică – chiar acum. Viața veșnică nu este ceva ce putem avea într-o zi, ci suntem deja în posesia ei: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și *nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață*" (Ioan 5:24). Slavă lui Dumnezeu! Binecuvântarea *câștigată* de Hristos ne-a fost *dată* nouă.

JUSTIFICAREA SE FACE O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu" (Romani 5:1). Justificarea are loc o dată pentru totdeauna, și este un eveni-

ment care a avut loc în trecut, dar care are rezultate veșnice. Un om nu este întâi justificat, după aceea condamnat și apoi iarăși justificat. Justificarea are loc o dată pentru totdeauna. Aceasta înseamnă că *justificarea ne dă un statut nou înaintea lui Dumnezeu:* „Deci, *fiindcă suntem socotiți neprihăniți*…am intrat prin credință *în această stare de har în care suntem*" (Romani 5:1-2). Creștinii au un statut complet diferit și ei au acest statut prin har.

Minunea că *justificarea are loc o dată pentru totdeauna* și noua noastră poziție în har pot fi ilustrate în felul următor: să presupunem că un soț credincios se trezește dimineața și este aspru cu soția lui, dar nu conștientizează păcatul lui decât mai târziu în timpul acelei zile. Când își dă seama de ceea ce a făcut, el Îi cere iertare lui Dumnezeu și soției sale. Fapta lui a fost un păcat, chiar dacă el nu a fost conștient de lucrul acesta în momentul când l-a comis. Acum, să presupunem că omul acesta moare înainte să-și dea seama că a greșit și înainte să-și mărturisească păcatul. Va merge oare în iad? În nici un caz! Cuvintele pe care le folosește pentru a-și mărturisi păcatul atunci când își dă seama ce a făcut, arată că înaintea lui Dumnezeu el are poziția unui fiu: „Tată, iartă-mă pentru duritatea mea." Mulți sunt de acord cu această analiză, dar puțini s-au oprit să se gândească ce înseamnă. Acest lucru înseamnă că omul credincios rămâne în această stare de justificare, chiar și în perioada dintre momentul

în care a comis păcatul și momentul în care își mărturisește păcatul înaintea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, păcatul nu-i este imputat [n. trad. „atribuit"] în timpul scurs între comiterea păcatului și mărturisirea lui.

Cazul poate fi făcut chiar mai concret: să presupunem că acest soț credincios se trezește dimineața, se ceartă cu nevasta lui, și este conștient de purtarea lui necuviincioasă. În loc să-și mărturisească păcatul se duce la serviciu plin de indignare. Dar toată dimineața se simte vinovat. În cele din urmă, nu mai poate suporta sentimentul de vinovăție, își pleacă capul și Îi cere iertare lui Dumnezeu, apoi își sună nevasta și îi cere și ei iertare. Să presupunem că omul acesta moare înainte să-și mărturisească păcatul. Va merge oare în iad? Din nou, răspunsul este: nicidecum! Altfel, de ce s-a simțit vinovat toată dimineața, dacă nu *ar fi fost tot timpul copilul lui Dumnezeu* cu o inimă nouă, *chiar* în timpul răzvrătirii lui?

Am spus toate acestea pentru a arăta că adevăratul creștin rămâne justificat pentru totdeauna. De ce? Pentru că înaintea lui Dumnezeu el are un statut complet nou. Creștinul nu mai este un criminal care se află sub mânia lui Dumnezeu, ci el este un fiu în grija unui Tată iubitor (Galateni 4:4-7). Și ca orice tată iubitor, Dumnezeu câteodată trebuie să-și disciplineze copiii, dar disciplinarea aceasta este foarte diferită de pedeapsa judiciară. Strict

vorbind, pedeapsa este cauzarea unei suferințe pentru satisfacerea dreptății. Disciplinarea, pe de altă parte, este cauzarea unei suferințe pentru binele celui care a greșit. Aceasta este marea diferență dintre cele două!

Justificarea se face o dată pentru totdeauna. Dacă nu ar fi așa, toți ne-am pierde mântuirea de fiecare dată când comitem un păcat, și toți am fi expuși condamnării eterne până când am ajunge la momentul în care ne mărturisim păcatul și am fi justificați (și convertiți) din nou. Nu aceasta este natura justificării, și nici a vieții creștine.

Faptul că justificarea este un eveniment care are loc o dată pentru totdeauna este clar ilustrat de autorul epistolei către Evrei:

> *„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și țapilor să șteargă păcatele."* (Evrei 10:1-4)

Observați argumentele prezentate aici: „Știm că sângele taurilor și țapilor nu putea să șteargă păcatele",

pentru că jertfele erau oferite în fiecare an. Cineva ar putea să întrebe: „Și ce dovedește asta?" Jertfele trebuiau oferite în fiecare an pentru că oamenii păcătuiau în fiecare an. Păcatele comise în fiecare an aduceau cu sine condamnarea pentru ele. Dar, conform cărții Evrei, un astfel de răspuns trădează interpretarea sau înțelegerea greșită a justificării. Odată ce închinătorul „a fost curățit", nu mai există „conștiința păcatului". Odată ce „sângele lui Isus ne-a spălat" suntem „făcuți desăvârșiți pentru totdeauna": „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul Sfânt,... adăugând: *Și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor*" (Evrei 10:14-17). Cu alte cuvinte, promisiunea Noului Legământ că Dumnezeu „nu-și va mai aduce aminte de păcatele noastre", înseamnă că *întreaga categorie a „păcatelor" a dispărut dinaintea lui Dumnezeu,* în ceea ce privește Legea și satisfacerea dreptății. Credincioșii au ajuns la „desăvârșirea cerută de cugetul lor" (Evrei 9:9, 13-14) și nu mai au „cunoștință de păcate" (Evrei 10:1-2) în ceea ce privește mânia lui Dumnezeu. În acest sens, în Noul Legământ nu mai există „aducere aminte a păcatelor" (Evrei 10:3): „Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcat" (Evrei 10:18). „Am fost sfințiți prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna" (Evrei 10:10).

Ce înseamnă toate acestea în viața de zi cu zi? Înseamnă că eu, ca creștin, pot să mă trezesc dimineața știind că sunt acceptat în Hristos. Dumnezeu se bucură de mine ca și copil al Său, iar vina pentru păcatele mele a dispărut pentru totdeauna. Dacă păcătuiesc, sunt „conștient" de păcatul meu, și ca un copil, nu ca un *criminal condamnat*, îmi mărturisesc păcatul lui Dumnezeu, așa cum mărturisește un copil tatălui său, nu cum mărturisește un criminal în fața unui judecător. Vin *cu încredere* în Locul prea sfânt *prin sângele lui Isus* (Evrei 10:19-22): „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este acela care-I socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi! Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?" (Romani 8:33-35).

SUNTEM JUSTIFICAȚI PRIN CREDINȚĂ

„Fiindcă suntem socotiți neprihăniți, *prin credință*, avem pace cu Dumnezeu" (Romani 5:1). Sângele lui Hristos este temelia justificării, dar credința este *instrumentul* sau canalul prin care primim „darul neprihănirii" (Romani 5:17). „*Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Crede* în Domnul Isus și vei fi mântuit" (Faptele Apostolilor 16:30-31).

Ce este credința? Credința nu este *o forță* sau *o putere* pe care noi o mânuim pentru a realiza anumite lucruri. Omul nu poate „să-și elibereze credința", așa cum ne îndeamnă unii învățători falși să facem. Credința este exact opusul acestor idei greșite. Credința prin care suntem justificați nu trebuie să facă ceva; mai degrabă, credința *renunță să mai facă ceva* și se bazează numai pe mila lui Dumnezeu. Ideea aceasta este foarte bine ilustrată de mărturia unei surori în care s-a dat o mare luptă înainte să-și găsească odihna în Hristos. Conștientă de starea ei pierdută și încercând să facă tot ce poate pentru a nu merge în iad, a descoperit că nu poate face nimic: „Simțeam că atârnam deasupra unei prăpastii, ținându-mă doar cu vârfurile degetelor. Sub mine era iadul. Nu voiam să merg în iad și am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să nu ajung acolo. În cele din urmă, nu am mai putut să mă țin. *Mi-am dat drumul și am căzut*…în brațele iubitoare ale lui Isus." Asta este credința!

Observați, de asemenea, că nu suntem mântuiți *prin credință, în general*, ci suntem mântuiți prin credința *în Isus Hristos*. Unii oameni se încred într-o decizie pe care au luat-o în trecut, dar o decizie nu va plăti pentru păcatele noastre! Unii se încred în botez, într-o experiență emoțională din trecut, sau chiar în presupusa lor „credință". Un om în vârstă care nu arăta nici o dovadă a con-

vertirii reale, când a fost întrebat dacă avea vreodată îndoieli cu privire la veșnicie, a răspuns: „Nu! Nu mă deranjează deloc, pentru că în Biblie scrie că dacă ai credință vei fi mântuit, și eu am multă credință." În ce se încredea acest om? Nu în Hristos sau în sângele Lui, ci în propria lui „credință". Încrederea creștinului este complet diferită. Dacă s-ar prăbuși dintr-o dată podeaua de sub noi, orice creștin adevărat ar striga: „Doamne Isuse!" Nici unul nu ar striga: „Credința mea!"

Credința este ochiul care nu poate privi la sine. Credința este preocupată de obiectul ei, iar acest obiect este Domnul Isus Hristos: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine *crede* în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3:14-15). Isus ne spune aici, că șarpele înălțat este doar o prefigurare a atârnării Sale pe cruce. Cum au fost oamenii scăpați când șarpele a fost înălțat? „Oricine este mușcat, și *va privi* spre el, va trăi" (Numeri 21:8). Ce înseamnă să crezi? Să crezi înseamnă să „privești"! Privește și vei trăi! Pune-ți toată încrederea în Domnul Isus și vei fi mântuit.

Privește și vei trăi, fratele meu. Trăiește!
Priviți la Isus și veți trăi!
Este scris în Cuvântul Său. Aleluia!
Trebuie doar să privești, și vei trăi.

W. A. Ogden

4

REGENERAREA. TOATE LUCRURILE S-AU FĂCUT NOI

Am văzut că păcatul este cea mai importantă problemă a omului, și că problema omului cu păcatul are două aspecte, unul intern și celălalt extern. Pe lângă faptul că fiecare dintre noi, ca și urmași ai lui Adam, avem o *inimă rea*, noi avem de asemenea *un cazier pătat* înaintea Legii lui Dumnezeu. Păcatul *corupe* și *condamnă* omul, iar *puterea* păcatului domnește în om, aducând cu sine pedeapsa peste om. Omul este *neajutorat* și fără *speranță* – el este într-o stare deplorabilă. Totuși, peste cei ce zăceau în întuneric și în disperare a răsărit lumina (Matei 4:16). Isus a venit! El poate mântui și *va mântui pe poporul Lui* (Matei 1:21) atât de pedeapsa, cât și de puterea păcatului. Pe

prima o face prin justificare, pe a doua o face prin regenerare.

În al doilea și al treilea capitol am studiat doctrina biblică atât de importantă a justificării. Acum vom studia despre regenerare. Justificarea are loc în ceruri, în tribunalul lui Dumnezeu. Regenerarea, pe de altă parte, are loc pe pământ, în inima omului. Justificarea este o *declarație* făcută de un Judecător; nașterea din nou este *un act de creație* făcut de Creatorul omnipotent.

O PILDĂ DE LA UNIVERSITATE

La orice facultate, studenții se străduiesc să învețe bine ca să ia nota 10 la sfârșitul semestrului. Și eu am fost la fel în anii mei de studenție. Dar am avut un curs care era complet diferit de celelalte. Era un curs pe care îl făceau numai studenții de la fizică și chimie, din ultimul an, și nu erau decât vreo patru sau cinci studenți în grupă. În prima zi de seminarii, profesorul ne-a surprins cu următorul anunț: „Nu trebuie să vă îngrijorați cu privire la nota pentru acest curs – toți aveți nota 10. Acum că am scăpat de această problemă, putem să ne bucurăm de materie."

Exact același lucru îl face și Dumnezeu în justificare. Dumnezeu ne dă nota 10 la începutul vieții creștine. Nu muncim ca să câștigăm viața veșnică la sfârșitul existenței noastre pământești, ci *avem* viața veșnică (Ioan

5:24). Ne bucurăm chiar acum că peste puțin timp, vom fi în ceruri (Romani 5:2).

Oamenii religioși nemântuiți răspund în general în două feluri la această doctrină. Pe de o parte, *legaliștii* o urăsc. Fariseul care se consideră neprihănit face „fapte bune" pentru că se străduiește să primească nota 10 la sfârșitul vieții. Ar vrea să trăiască în păcat, dacă s-ar putea, și urăște faptul că nu poate s-o facă. Obiecția lui este că: „Dacă Dumnezeu dă oamenilor viața veșnică la începutul vieții creștine, atunci ce-i va mai împiedica pe aceștia să păcătuiască? Dacă El dă oamenilor nota 10 la începutul cursului, nimeni nu va mai studia materia" (Romani 6:1).

Pe de altă parte, omul religios dar *nelegiuit*, se bucură de această doctrină a îndreptățirii prin credință. „Am primit deja nota 10! Pot să arunc la gunoi cartea aceasta, să-l ignor pe profesor și să-mi trăiesc viața așa cum vreau." Ei bine, oamenii aceștia „au transformat harul lui Dumnezeu în desfrânare" (Iuda 4). Ei au transformat harul lui Dumnezeu în permisiunea de a păcătui. În zilele acestea, când credința este atât de superficială, bisericile sunt pline de oameni care nu sunt mântuiți – oameni pierduți, care se consideră „creștini carnali".

Ce este greșit în gândirea acestor două categorii, atât a legalistului, cât și a libertinului? Ne dă Dumnezeu nota 10 la începutul cursului pentru ca noi să chiulim și

totuși să avem nota maximă la sfârșit? Oare plătește El pentru crimele ucigașului, îndreptățindu-l, pentru ca acesta *să continue* să ucidă, să violeze și să jefuiască, având acum imunitate față de pedeapsă? Bineînțeles că nu! Atunci, ce face Dumnezeu? *În momentul în care ne dă nota 10 la începutul cursului, El ne schimbă în interior pentru ca noi să iubim materia pe care o avem de studiat!* Cu alte cuvinte, când Dumnezeu justifică un om, El îl și regenerează. Regenerarea nu poate fi despărțită de justificare, iar justificarea nu are niciodată loc fără regenerare. Iată răspunsul lui Pavel atât pentru evreii legaliști care pretindeau că învățăturile lui îi vor face pe oameni să „continue în păcat", cât și pentru libertinii care voiau să folosească învățăturile lui pentru a păcătui: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?" (Romani 6:1-2) Conform lui Pavel, toți creștinii au trecut printr-o transformare radicală care-i împiedică să mai continue să trăiască în păcat. Această transformare se numește regenerare. Harul adevărat „ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie" (Tit 2:11-12). Semnul de necontestat că un om a găsit pacea adevărată cu Dumnezeu este că începe să caute să cunoască și să urmeze pentru tot restul vieții pe Dumnezeul pe care acum Îl iubește (Filipeni 3:10). Pe de altă parte, omul care nu a cunoscut pacea adevărată, Îi va întoarce spatele, căutând

să-și împlinească din nou interesele egoiste, imediat ce simte că a trecut pericolul iadului. Creștinul adevărat nu va folosi niciodată harul ca o libertate de a păcătui. *El deja păcătuiește mai mult decât își dorește.*

Creștinul face fapte bune nu pentru că dorește să primească nota 10 de la Dumnezeu, ci pentru că a primit o inimă nouă care iubește să studieze această materie. Apar atunci următoarele întrebări: Citesc Biblia și mă rog pentru că trebuie? Mă simt înșelat pentru că nu pot să păcătuiesc și eu ca restul lumii? Îl *iubesc* eu pe Dumnezeu pentru ceea ce este El? *Iubesc* binele pentru că este bun? Mă desfăt în lucrurile care țin de Dumnezeu? Răspunsurile la aceste întrebări ne vor spune multe lucruri despre starea sufletelor noastre.

REPREZENTĂRI BIBLICE ALE REGENERĂRII

Biblia vorbește foarte mult despre regenerare. În următoarele pasaje vom examina nouă reprezentări biblice ale acestei mari minuni. (În Anexa A mai sunt prezentate sumar încă două.) Fiecare dintre ele prezintă aceeași realitate glorioasă din unghiuri diferite, arătând diferite aspecte ale regenerării. Studiind diferitele descrieri biblice ale regenerării, trebuie să ținem minte că domeniul invizibil pe care îl descriu este la fel de real ca lumea vizibilă și temporală pe care o vedem cu ochii fizici. De

fapt, se poate spune că lumea invizibilă este *mai reală* decât lumea vizibilă, pentru că lucrurile din domeniul spiritual sunt permanente și eterne (2 Corinteni 4:18).

5

O CREAȚIE NOUĂ

Ce este regenerarea? Conform Bibliei, ea este o nouă creație. Când Dumnezeu regenerează un om, este o minune de același ordin ca minunea făcută de Dumnezeu când a creat universal (2 Corinteni 4:6). De fapt, din punct de vedere moral, este un miracol mult mai mare. Regenerarea este un *act de creație* al lui Dumnezeu.

FIECARE CREȘTIN ESTE O FĂPTURĂ NOUĂ

> *„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu." (2 Corinteni 5:17-18)*

Creștinul este descris ca o *făptură nouă*. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu face un creștin, El face ceva nou *din*

nimic, ceva ce nu a existat înainte! Mai mult de atât, regenerarea implică *întotdeauna* acest miracol creator – „dacă *cineva*", *oriunde* s-ar afla, este în Hristos, este o făptură nouă. *Nu există* excepții! Dacă un om nu este o făptură nouă, nu este „în Hristos!" Aceasta nu este doar o imagine plăcută, ci o realitate: „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi." *Totul* este nou pentru creștin. El vede lumea într-o lumină complet nouă – chiar și pietrele de pe marginea drumului, sau cutiile de bere aruncate în șanțuri.

Cerul este mai albastru,
pământul este mai verde.
În fiecare lucru există ceva special
pe care ochii fără Hristos nu-l pot vedea.

G. Wade Robinson

Noi nu avem nici o contribuție la înfăptuirea acestei minuni. (Un lucru nu se poate crea singur). Dumnezeu face totul! „Toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu." (v.18) Ce lucrare minunată! Biblia se referă în mod repetat la această minune ca fiind un „act de creație".

CREAȚI PENTRU FAPTE BUNE

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu

prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele." (Efeseni 2:8-10)

Este foarte important să observăm că atunci când apostolul Pavel se gândește la mântuire, adică la faptul că noi suntem „mântuiți prin har, prin credință", el gândește în termenii unei lucrări de creație a lui Dumnezeu. Se spune despre creștini în mod specific că sunt „lucrarea mâinilor" lui Dumnezeu!" Dacă noi credem că mântuirea este doar o „decizie pe care omul o ia" – că iese din rândul celor care se duceau în iad și intră în rândul celor care se îndreaptă spre cer – atunci avem o concepție greșită despre mântuire. Creștinii au fost „*creați* în Hristos Isus!" [trad. Cornilescu, 1931 „zidiți"]

Care este natura acestui act de creație? În primul rând, este făcut „în Hristos Isus". Adică, are loc în sfera *unirii cu Hristos*. Este exact cum spune Pavel în 2 Corinteni 5:17: „Dacă este cineva *în Hristos*, este o făptură nouă." În al doilea rând, se face pentru „fapte bune". Scopul acestui act de creație este de a asigura ca rezultat faptele bune. Aceste fapte au fost „pregătite mai dinainte pentru ca noi să umblăm în ele", și toți creștinii umblă în ele, pentru că ei, ca și făpturi noi au fost special creați și modelați de Dumnezeu pentru a face aceste fapte bune.

BISERICA ESTE O CREAȚIE NOUĂ

„Să facă pe cei doi să fie în El înșuși un singur om nou, făcând astfel pace." (Efeseni 2:15)

Din acest pasaj important învățăm că apostolul Pavel folosește limbajul „creației" pentru a descrie existența, nu doar a creștinilor în mod individual, ci și a Bisericii, ca un tot unitar. Biserica nu este o organizație, ci este un organism creat – o entitate nouă și „vie". Hristos a adus la Sine două grupuri vrăjmașe (iudei și neamuri), și din ele a creat „un singur om nou" în El – „trupul lui Hristos". În acest trup viu trăiește un singur duh – Duhul Sfânt (1 Corinteni 12:12-13), și trupul împărtășește o singură viață – viața lui Hristos (2 Ioan 15:4-5).

Atât Biserica lui Hristos, ca și tot unitar (întregul trup al lui Hristos), cât și Biserica în manifestările ei locale (grupuri individuale de credincioși) sunt creații miraculoase ale lui Dumnezeu. Nici un om nu poate „începe o biserică". Dumnezeu trebuie să facă imposibilul și să creeze ceva din nimic, pentru ca o biserică să existe. Lucrul acesta îl face prin faptul că El creează mai mulți creștini care devin un singur trup prin viața care-i unește.

Singura temelie a bisericii
este Isus Hristos, Domnul ei:
Biserica este creația Lui cea nouă,
născută prin Duh și prin Cuvânt.

El a venit din ceruri și a căutat-o
ca s-o facă mireasa Lui sfântă;
A cumpărat-o cu sângele Lui,
dându-și viața pentru ea.

Samuel J. Stone

CREAȚI ÎN NEPRIHĂNIRE ȘI SFINȚENIE

„Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul". (Efeseni 4:22-24)

Conform apostolului Pavel, atât Biserica, ca tot unitar este „un om nou", cât și fiecare creștin în parte. Este foarte important să observăm aici că ni se spune din nou că acest om nou a fost *creat*. Cum este el? El a fost creat „după chipul lui Dumnezeu ... de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul." Acestea sunt caracteristicile acestei „noi făpturi". Descrierea aceasta ar trebui să ne ajute să vedem cât de reală este această lucrare de creație: omul cel nou este creat după chipul lui Dumnezeu, în neprihănire și sfințenie! Limbajul apostolului Pavel nu este limbajul unui poet, ci unul care descrie o realitate concretă. O descriere paralelă a lucrării de creație o găsim și în Coloseni 3:9-11:

> *„Nu vă minţiţi unii pe alţii, întrucât v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, şi v-aţi îmbrăcat în omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul şi în toţi".*

Găsim și în acest pasaj că omul nou a fost „creat" *după chipul lui Dumnezeu.* Astfel dar, ca unii care „s-au îmbrăcat cu omul cel nou", creștinii sunt *„sfinți și prea iubiți"* (v.12) înaintea lui Dumnezeu. Ca răspuns la întrebarea: „Cine sunt eu?", fiecare creștin ar trebui să răspundă: „Sunt o făptură nouă, creat în neprihănire și sfințenie, sfânt și prea iubit de Dumnezeu."

NIMIC ALTCEVA NU CONTEAZĂ

> *„Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă." (Galateni 6:15)*

Din toate cele spuse mai sus, nu este surprinzător că Pavel consideră că făptura cea nouă este cea mai importantă. *Nimic altceva nu contează, decât această lucrare de creație a lui Dumnezeu!* Nici tăierea împrejur, nici botezul, nici o altă acțiune înfăptuită de om sau orice ritual religios nu sunt „nimic" dacă lipsește făptura cea nouă. Pe de altă

parte, dacă Dumnezeu *ne-a făcut* făpturi vii, *lipsa* tăierii împrejur („netăierea împrejur"), sau botezul sau orice alt ritual religios de asemenea nu sunt nimic. *Singurul* lucru care contează pentru noi este următorul: „Sunt eu o făptură nouă, sau sunt aceeași persoană care am fost dintotdeauna?" Dacă sunt aceeași persoană care am fost dintotdeauna, atunci *nu* sunt creștin, și oricât de mult aș merge la biserică, sau aș ține ritualuri, chiar dacă ies în față de fiecare dată când se face o invitație, sau spun că îl accept pe Isus în urma unei rugăciuni, toate acestea nu înseamnă nimic. Ce este regenerarea? Este o făptură nouă! Pe scurt, este o minune, nu o „decizie", sau ceva care are de-a face cu vreun act omenesc.

6

UN OM NOU

„Ca să facă pe cei doi să fie... un singur om nou...” (Efeseni 2:15)

„Să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul.” (Efeseni 4:22-24)

„Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți.” (Coloseni 3:9-11)

După cum am văzut în capitolul cinci, fiecare din pasajele citate mai sus descriu regenerarea ca un act de

creație al lui Dumnezeu. Dar aceste versete mai prezintă încă un aspect al regenerării: crearea unui *om nou*.

Nu doar Biserica, ca tot unitar, este *un singur om nou* (Efeseni 2:15), ci și fiecare creștin în parte este un om nou. Este foarte important să înțelegem că apostolul Pavel nu vede în creștin un „om vechi" și un „om nou", existând în același timp. Și nici nu consideră creștinul ca fiind un om în care „locuiește" acum omul nou. Creștinul nu are înăuntrul său un om vechi și un om nou. Creștinul *este* un om nou.

Adesea, în cercurile creștine, se spune despre creștin că are în el un „câine negru" și un „câine alb". Acești câini se luptă în permanență, și „cel care este hrănit cel mai mult este cel care învinge". O astfel de opinie, oricât de sinceră ar părea ea, se bazează pe o teologie greșită. Creștinul nu doar *are* ceva nou în interiorul său, el *este* o persoană care nu a existat înainte. Creștinul este un om nou.

„NU MAI SUNT EU"

Acest aspect este foarte bine ilustrat de o întâmplare despre Augustin din Hippo, care înainte de convertirea sa a dus o viață foarte desfrânată. După convertirea sa, s-a întâlnit pe stradă cu una din vechile lui prietene care l-a strigat, încercând să-i atragă atenția: „Augustin,

sunt eu!" a spus ea. La care Augustin a răspuns grav: „Da, dar eu nu mai sunt *eu*!" Aceasta ar trebui să fie mărturisirea fiecărui creștin.

Atunci când fiecare creștin se convertește, primește o identitate nouă. Saul a devenit Pavel, Simon a devenit Petru. Una din primele provocări pe care noul credincios trebuie să le înfrunte este atunci când întors la familia și la prietenii săi, toți insistă să-l strige după vechiul nume: „Bună, Simon!" Noul convertit trebuie atunci să mărturisească despre minunea care a avut loc în viața lui și să explice că el nu mai iubește lucrurile pe care le iubea înainte, că nu mai face lucrurile pe care le făcea înainte: „Nu mai sunt Simon! Eu sunt Petru! Sunt un om nou!"

FII CEEA CE EȘTI

Creștinul *este* un om nou. Aceasta este identitatea lui esențială. Și pentru că este un om nou, este chemat *să trăiască* diferit, ca un om nou. Pentru că acum „s-a dezbrăcat" de omul cel vechi și „s-a îmbrăcat" cu omul cel nou (Coloseni 3:9-10), creștinul este îndemnat *să creadă* lucrul acesta („să se înnoiască în duhul minții sale") (Efeseni 4:23) și *să trăiască* în conformitate cu acest adevăr dezbrăcându-se de omul cel vechi (ex: de faptele sale – „felul de viață din trecut" (Efeseni 4:22) și îmbrăcându-se, în acți-

unile zilnice, cu „omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul” (Efeseni 4:22, 24). Aceasta este metoda Noului Testament pentru a ne învăța să creștem în har: „*Conștientizează cine ești*, și apoi *fii ceea ce ești*.” Chemarea pentru credincioși nu este: „Încearcă să fii ceea ce nu ești”, așa cum cred mulți creștini, ci, „Fii ceea ce ești!”

Creștine, felul în care te vezi ca și credincios este foarte important! Dacă ești convins că în esență ești încă *rău*, chiar dacă acum ai devenit creștin, atunci te așteaptă o viață de încercări deșarte, *chinuindu-te să fii ceva ce nu ești*, în viața creștină. Pe de altă parte, dacă ești convins că în adâncul ființei tale ești atât *bun* cât și *rău*, atunci răul are un loc legitim în inima și viața ta.

În adâncul ființei tale, chiar *vrei* ce este rău, și atunci când cedezi în fața lucrurilor rele, cedezi de fapt dorințelor tale celor mai adânci. Nici una din aceste concepții nu este biblică. Fiecare creștin este un om nou.

Acesta este adevărul esențial. În adâncul ființei sale el a fost „creat în neprihănire și sfințenie” (Efeseni 4:24). Când credinciosul spune „Nu!” păcatului, el spune „Da!” adevăratului său eu.

CARNEA [TRAD. CORNILESCU, *„FIRE PĂMÂNTEASCĂ”*]

Realitatea *supremă* pentru fiecare credincios este că a devenit un om nou, dar aceasta nu este *singura* realitate. Chiar dacă acum, creștinul este un om nou în adâncul ființei sale, el nu a fost răscumpărat pe deplin. Păcatul încă încearcă să „domnească” în „trupul lui muritor” (Romani 6:12). Acest aspect mai superficial al personalității creștinului este numit în Noul Testament *carne* și va fi discutat în capitolele viitoare. Este suficient să spunem aici că nu *carnea* definește cine este creștinul cu adevărat și că puterea cărnii de a domni peste creștin a fost ruptă (Galateni 5:16; Romani 6:6-7). Când trupurile noastre muritoare vor fi „răscumpărate” (Romani 8:23), orice urmă de păcat va dispărea pentru totdeauna, și, în cele din urmă, noi „vom deveni în mod perfect ceea ce suntem cu adevărat”.

O IDENTITATE NOUĂ

Adevărul despre identitatea cea nouă a creștinului, în ciuda rămășițelor de păcat care încă mai există în viața lui, a fost ilustrat prin imaginea unei fabrici abia cumpărate. Să presupunem că o fabric de gaze otrăvitoare a fost cumpărată de o companie producătoare de oxigen, pentru a fi transformată într-o fabrică de oxigen. Imediat ce

această fabrică a fost achiziționată, ea trece în proprietatea altcuiva, iar identitatea îi este schimbată. Noii proprietari pun un nou semn în față: „Fabrică de Oxigen". În biroul de conducere al fabricii, noul director stă la biroul său. Fostul director nu împarte biroul cu noul director, luptându-se pentru control asupra fabricii. Fostul director a plecat! De fapt, și vechea *fabrică* a dispărut. O fabrică de oxigen i-a luat locul, chiar dacă va dura un timp până când tot echipamentul va fi schimbat pentru a funcționa la capacitatea maximă în noua sa funcție.

În momentul regenerării, fiecare creștin este făcut un om „nou" în adâncul ființei sale. Dumnezeu pune un semn nou în fața vieții lui: „Sfânt" (1 Corinteni 1:2; Efeseni 5:3). Este doar o problemă de timp până când această transformare esențială și centrală lucrează în fiecare aspect al experienței credinciosului. Un incident din viața lui Nicky Cruz, membru al unei bande din New York, ilustrează această minune. Cunoscut pentru setea sa de sânge și violență, viața lui Nicky a fost atinsă pe neașteptate de Dumnezeu. Stând în fața oglinzii, la câteva ore după convertirea sa – având asupra sa cuțitul și revolverul – Nicky s-a uitat la el și a spus: „Deci, Nicky va fi un înger de acum înainte!" Așa se întâmplă cu fiecare creștin. Odată ce „omul nou" a fost creat, este doar o problem de timp până când „cuțitele și revolverele" păcatului care mai sunt încă alipite de noi, inevitabil vor cădea. Aleluia!

7

O INIMĂ NOUĂ

În timp ce justificarea este o *declarație plină de autoritate* făcută de un Judecător Drept, regenerarea este *un act de creație plin de putere*, făcut de Creatorul Atotputernic. Acest act de creație este descris în Biblie, în diferite modalități, fiecare arătând una din multele fațete ale regenerării. Am studiat deja că în Scriptură regenerarea este prezentată atât ca o creație nouă, cât și ca un om nou. Regenerarea este de asemenea descrisă într-un al treilea mod: acela al primirii unei inimi noi.

PROMISIUNEA UNEI INIMI NOI

> *„Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi*

face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele... Voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru. Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre... Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre. Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeu..." (Ezechiel 36:25-32)

Una dintre cele mai frumoase promisiuni ale Evangheliei este promisiunea că vom primi „o inimă nouă și un duh nou" (v. 26). Acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu „le dă" (v. 26), și le dă fiecărui creștin. În Geneza 6:5 ni se spune că „răutatea omului era mare pe pământ" și că „toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău". Biblia spune că „întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui" (Geneza 8:21). În alt loc ni se spune că „inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?" (Ieremia 17:9). *Aceste lucruri nu sunt adevărate despre inima creștinului!* Creștinul a primit o inimă nouă. El este unul dintre „cei cu inima curată" (Matei 5:8), un „Israelit în inima căruia nu este vicleșug" (Ioan 1:47). Aceste afirmații nu pot fi făcute cu privire la cei a căror inimă este „nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea!" Ca nimeni să nu creadă despre credincios că are înăuntrul său atât o inimă nouă cât și pe cea veche, Dumnezeu spune: *„Voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă*

de carne." (v. 26) În locul unei inimi dure, reci, nesimțitoare, creștinul primește o inimă blândă, caldă, vie și sensibilă la lucrurile lui Dumnezeu.

TOȚI CREȘTINII TRĂIESC O VIAȚĂ SCHIMBATĂ

Pe lângă inima nouă, Dumnezeu promite și că va pune în noi Duhul Său și ne va face să urmăm poruncile Lui (v. 27). Dovada că Duhul Sfânt lucrează în noi este faptul că fiecare creștin „va păzi și împlini poruncile lui Dumnezeu" (v. 27). Asta înseamnă că este *absolut imposibil* să avem o inimă nouă și să mai trăim în păcat.

Auzim mereu oameni spunând lucruri de genul acesta: *„Omul acesta este creștin dar a trăit în neascultare de Dumnezeu."* Imposibil! „Voi pune Duhul Meu în voi, și *vă voi face* să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele."

„Persoana aceea este creștină de mulți ani, dar nu a crescut niciodată." De neconceput! „Vă voi curăți de *toate* spurcăciunile voastre și de *toți* idolii voștri…Vă voi izbăvi de *toate* necurățiile voastre." Când Dumnezeu „începe o lucrare bună în noi" (Filipeni 1:6), El nu se va odihni până nu va curăța din noi *toată* necurăția și toți idolii. Este hotărât „să fie Dumnezeul nostru", și nu ne va împărți cu nimeni!

PROMISIUNI, NU ÎNDEMNURI!

Este foarte important să înțelegem că afirmațiile din Ezechiel 36 sunt *promisiuni* pe care *Dumnezeu le va împlini*, nu sunt *îndemnuri* pe care *credincioșii ar trebui* să le urmeze. Aceste promisiuni sunt necondiționate și sunt *întotdeauna împlinite* în viața *fiecărui* creștin. Dumnezeu se va asigura de succesul împlinirii acestor promisiuni, nu omul. Observați încă o dată ce ne promite Dumnezeu să facă în aceste versete:

- „*Eu* vă voi stropi cu apă curată, și *veți fi* curățiți."
- „*Eu* vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri."
- „*Eu* vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou."
- „*Eu* voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne."
- „*Eu* voi pune Duhul Meu în voi, și *vă voi face* să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele."
- „*Eu* voi fi Dumnezeul vostru."
- „*Eu* vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre."

Ca răspuns la aceste „făgăduințe nespus de mari și de prețioase" (2 Petru 1:4), fiecare creștin ar trebui să înalțe strigăte de laudă către Dumnezeu.

NOUL LEGĂMÂNT

> *„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care L-am încheiat cu părinții lor, în ziua când I-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul, pe carel voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Domnul! Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ieremia 31:31-34)*

Aceste promisiuni glorioase sunt citate în Noul Testament cu privire la „Noul Legământ” la care toți creștinii sunt părtași (Evrei 8:8-12). Trebuie să observăm că justificarea este una din promisiunile Noului Legământ: „Voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (v. 34) Promisă odată cu justificarea și legată direct de ea, este *regenerarea*: „Voi pune legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor.” (v. 33) Justificarea și regenerarea sunt legate pentru totdeauna în Noul Legământ. Toți aceia care se folosesc de presupusa lor justificare pentru a continua să păcătuiască, nu dovedesc decât că nu fac parte din Noul Legământ. Încă o dată, vedem că

Dumnezeu nu dă nimănui nota 10 la începutul vieții creștine fără să-i dea în același timp și dragoste pentru materia de studiu!

NEPRIHĂNIREA INTERNĂ

Sub Vechiul Legământ, Legea a fost scrisă pe table de piatră, în afara omului (2 Corinteni 3:1-18). Aceasta este relația dintre lege și omul care nu este regenerat. Legea vine la el, „din afară" și îi impune niște standarde pe care omul le urăște (Romani 8:7). Legea îi spune ce trebuie să facă, dar nu-i dă nici *dorința*, nici *puterea* s-o împlinească. În cel mai bun caz, legea poate să dea o neprihănire exterioară, ca cea pe care o aveau cărturarii și fariseii. Isus a spus despre ei că sunt niște vase care fuseseră spălate doar pe dinafară – „morminte văruite, care, pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinlăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție" (Matei 23:25-28).

În contrast cu legea, Noul Legământ ne promite neprihănire *interioară:* „Voi pune Legea mea *înlăuntrul* lor, o voi scrie *în inimile lor*..." Această promisiune este aceeași cu cea dată în Ezechiel 36:26, promisiunea unei inimi noi care Îl *iubește* pe Dumnezeu și *vrea să asculte* de El. Cât de diferit este creștinismul autentic de religia exterioară a Fariseilor! Creștinul adevărat Îl urmează pe Dumnezeu pentru că are o inimă nouă, una care poartă întipărită (1

Tesaloniceni 4:9) în ea esența legii lui Dumnezeu – dragostea față de Dumnezeu și de oameni (Matei 22:35-40).

TREI MARI CERTITUDINI

> *„Ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor. Le voi da o inimă și o cale, ca să se teamă de Mine totdeauna, spre fericirea lor și a copiilor lor după ei. Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine. Mă voi bucura să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în țara aceasta, din toată inima și din tot sufletul Meu." (Ieremia 32:38-41)*

În aceste versete, Dumnezeu vorbește din nou despre „legământul cel veșnic" (Ieremia 32:40; Evrei 13:20), pe care-l va face cu poporul Său. Promisiunile acestui legământ sunt mai minunate decât putem exprima în cuvinte. Putem spune multe lucruri despre fiecare dintre ele, dar aș vrea să observăm câteva în special:

- „*Eu* le voi da o inimă și o cale, ca să se teamă de Mine totdeauna, spre fericirea lor."
- „*Eu* nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine."
- „*Eu* le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se îndepărteze de Mine."

TOȚI CREȘTINII AU O SINGURĂ INIMĂ

Toți creștinii au o singură inimă. Acest lucru este garantat în mod absolut de faptul că Dumnezeu *ne promite* această inimă *în dar:* „Eu le voi da o inimă." Creștinilor nu li se spune că trebuie să aibă o singură inimă, ci li se promite darul unei singure inimi.

Toți creștinii au aceeași inimă! Toți „care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus, și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești" (Filipeni 3:3). Toți îl iubesc pe Domnul Isus Hristos (1 Corinteni 16:22) și toți îi iubesc pe ceilalți credincioși (1 Ioan 3:14-15). Această „singură inimă" explică motivul pentru care doi creștini se întâlnesc pentru prima oară într-un avion sau autobuz și experimentează o părtășie mai reală în treizeci de minute decât experimentează cu familia lor nemântuită timp de o viață.

TOȚI CREȘTINII AU O SINGURĂ CALE

Toți creștinii au o singură cale. Din nou, aceasta este o altă promisiune a lui Dumnezeu. Nu ni se spune că toți creștinii *ar trebui* să aibă o singură cale, ci ni se spune că li se va da o singură cale (v.39). Toți creștinii merg în aceeași direcție – în sus, spre Dumnezeu. Unii merg mai

repede decât alții, dar toți experimentează căderi temporare. Totuși, viața lor are același curs, toți călătoresc în aceeași direcție și se îndreaptă spre același țel.

Astfel dar, *oricine călătorește pe o cărare diferită, care duce într-o direcție diferită, nu este creștin!* „Cel care spune că-L cunoaște pe Dumnezeu, dar nu păzește poruncile Lui, este un mincinos (nu „un creștin carnal”!) și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:4).

TOȚI CREȘTINII PERSEVEREAZĂ ÎN SFINȚENIE

Toți creștinii perseverează în sfințenie până la sfârșit. Observați încă o dată promisiunile din Ieremia 32. Pe lângă faptul că Dumnezeu a promis că nu se va întoarce de la noi („nu Mă voi întoarce de la ei, ca să le fac bine”), El a promis și că va face o lucrare în inimile noastre care ne asigură că nu ne vom întoarce de la El! „Le voi pune în inimă teama de Mine, ca să nu se depărteze de Mine.” Din nou, aceasta este *o promisiune*, este o lucrare pe care Dumnezeu o face. În inimile tuturor creștinilor, El pune o teamă permanentă și sfântă față de Dumnezeu, fapt care ne asigură pe noi că vom rămâne credincioși Lui.

Aceasta este adevărata siguranță biblică, și este foarte diferită de fraza: „odată mântuit, mântuit pentru totdeauna”, care circulă în zilele noastre. Siguranța mântuirii nu înseamnă că „ai fost mântuit”, și deși îți continui

toată viața în păcat, la sfârșit vei merge totuși în cer. Nu înseamnă nici că în momentul convertirii vei fi închis într-o cameră din care nu vei putea ieși, oricât ai bate în ușă, dorind să scapi. Pentru cel care a devenit creștin, influența factorilor externi nu-l poate împiedica să se întoarcă la felul vechi de viață: „Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, *negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea*. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească" (Evrei 11:15-16). *Vrei* să te întorci în lume? Ești liber s-o faci – *nimeni nu te va opri!* Dar dacă ești creștin, nu dorești să mergi înapoi. Cum ai *putea*, din moment ce ai primit o inimă care Îl iubește pe Dumnezeu și se teme de El?

Siguranța pe care o are credinciosul curge din însăși natura Noului Legământ. „Problema" cu Vechiul Legământ este că oamenii nu au „continuat în el" (Evrei 8:7-9). Noul Legământ a fost dat tocmai pentru a rezolva această problemă, prin faptul că Dumnezeu pune *înlăuntrul nostru* Legea Lui (Evrei 8:10). În Noul Legământ Dumnezeu pune în inimile noastre o dragoste pentru El care ne face să ne lipim de El și luăm în seamă avertismentele Lui.

Când erau în Egipt, în noaptea Paștelui, copiii lui Israel au fost avertizați să nu iasă afară până dimineața, ci să stea înăuntru, sub protecția sângelui. Ce s-ar fi întâmplat dacă ei ar fi ignorat avertismentul? Ar fi pierit cu siguranță! Ei însă nu au ignorat avertismentul! Le-a fost

teamă să iasă afară, așa că au stat în casă până dimineața și nici unul dintre ei nu a pierit. La fel este și cu fiecare creștin. Slăvit fie Domnul!

8

O NAȘTERE NOUĂ

Conform Bibliei, fiecare creștin este o adevărată minune! Creștinul este *un om nou* cu *o inimă nouă*. Pe scurt, el este o *creație nouă*. Înnoirea dată de regenerare, însă, nu se oprește aici. Regenerarea este de asemenea o nouă naștere.

NAȘTEREA DIN NOU

> *„Drept răspuns, Isus i-a zis: Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu. Nicodim I-a zis: Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale, și să se nască? Isus i-a răspuns: Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să*

vă naşteţi din nou. Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul, dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul." (Ioan 3:3-8)

În acest pasaj din Scriptură, găsim unele din cele mai deosebite și mai pline de învățătură cuvinte rostite vreodată de Domnul Isus Hristos. Aici învățăm că a deveni creștin înseamnă „a te naște" a doua oară. Prin faptul că descrie regenerarea în acești termeni, Domnul ne atrage atenția la câteva aspecte foarte importante.

NAȘTEREA DIN NOU ESTE RADICALĂ

Nimic altceva nu are un impact mai îndelungat și implicații mai mari pentru noi, decât conceperea noastră și nașterea noastră fizică. Când suntem concepuți și apoi născuți, noi începem să existăm în tărâmul fizic, totul se schimbă pentru noi și nimic nu mai este la fel, *pentru totdeauna!* La fel este și în tărâmul spiritual: când suntem născuți din nou, începem să existăm în lumea spirituală, și *totul este schimbat pentru noi, începând din acel moment* și pentru toată veșnicia. Aleluia!

A fi născut din nou înseamnă să începi să exiști. Pe scurt, nașterea din nou nu este un lucru pe care îl adăugăm vieții noastre, ci este însăși viața. Începem să trăim! Un alt mod de a spune acest adevăr ar fi următorul: nașterea din nou nu înseamnă că *primim ceva* ce nu am avut

până acum, ci înseamnă că *devenim cineva* – o persoană care nu a mai existat până atunci. Nașterea din nou se află chiar la rădăcina vieții noastre creștine.

NAȘTEREA DIN NOU ESTE O NAȘTERE REALĂ

Nașterea din nou nu *seamănă* cu o naștere, ci *este* o naștere! Observați cuvintele Domnului nostru în versetul 6: „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh." Nașterea din nou este o naștere reală. La fel cum un trup fizic se naște prin naștere fizică, ceva spiritual se naște prin naștere spirituală: „Ce este născut din duh, *este* duh."

În această naștere, *Dumnezeu* este Tatăl nostru. Suntem „născuți din Dumnezeu". „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu" (1 Ioan 3:9). Ioan ne spune că „sămânța" lui Dumnezeu [în greacă: *sperma*] rămâne în cei care au fost născuți din Dumnezeu. În cuvintele lui Petru, „am devenit părtași firii dumnezeiești" (2 Petru 1:4). Această terminologie este atât de explicită, încât nu am îndrăzni să o folosim dacă nu ar fi învățătura clară a Cuvântului lui Dumnezeu.

Realitatea nașterii din nou are implicații foarte importante. În primul rând, ne arată motivul pentru care

creștinul adevărat nu trăiește în păcat. Ioan ne spune în versetul citat mai sus că un creștin „nu poate păcătui" (vezi Anexa B). Motivul pentru care un creștin nu poate păcătui derivă din această naștere din nou și din faptul că natura divină sălășluiește în el: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, *pentru că sămânța Lui rămâne în el;* și nu poate păcătui, *fiindcă este născut din Dumnezeu*." Creștinul are în el natura lui Dumnezeu așa că *nu mai poate trăi* cum a făcut-o până atunci. Orice creștin adevărat care încearcă să se întoarcă la căile vechi, va descoperi că nu o poate face. Păcatul este împotriva naturii sale; el urăște păcatul.

În al doilea rând, din realitatea nașterii din nou învățăm cum ar trebui fiecare creștin să se privească (adică, să se gândească la sine). Creștinul nu mai este un păcătos (Luca 6:32-34), ci un sfânt (1 Corinteni 1:2; Efeseni 5:3). Din nou, aceasta nu înseamnă că un creștin nu mai păcătuiește niciodată, sau că nu mai este ispitit să păcătuiască, ci înseamnă că natura lui adevărată, ceea ce este el în adâncul ființei sale, Îl iubește pe Dumnezeu și iubește sfințenia. Lucrul acesta este demonstrat clar de faptul că fiecare creștin adevărat se simte mizerabil și îndurerat atunci când păcătuiește. *De ce* se simte mizerabil? Tocmai pentru că natura lui adevărată iubește sfințenia!

Scumpii mei sfinți, nu-l lăsați pe diavol să spună că voi, creștini fiind, nu sunteți buni de nimic și că sunteți

răi! Sunteți copiii lui Dumnezeu – „sfinți și preaiubiți" (Coloseni 3:12) în ochii Lui! Natura Lui („sămânța") este în voi, și purtați toate trăsăturile caracteristice familiei. Nașterea din nou este o naștere reală.

NAȘTEREA DIN NOU ESTE SUVERANĂ

Nașterea din nou depinde în cele din urmă de Dumnezeu și nu de voința omului. Toți cei care sunt născuți din nou sunt „născuți nu din sânge, *nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om,* ci din Dumnezeu" (Ioan 1:13). Domnul Isus ne face lucrul acesta clar în versetul 8 din Ioan 3: „Vântul [greacă *pneuma*: vânt, duh, suflare] suflă *încotro vrea*."

Vântul suflă încotro vrea! Nici un om nu-l poate direcționa, controla sau opri. În același fel, Duhul lui Dumnezeu suflă încotro vrea. Aceasta înseamnă că oricine poate fi mântuit, chiar și cei la care ne așteptăm cel mai puțin. Nici cea mai împietrită inimă și nici cea mai încăpățânată voință nu pot opri suflarea vântului. Dacă ar fi fost un om despre care biserica primară se gândea că nu va fi mântuit, acesta ar fi fost Saul din Tars. Însă lucrurile care sunt „cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu!" (Luca 18:27). O singură suflare a Duhului lui Dumnezeu și omul care înainte „sufla amenințarea și uciderea" (Faptele Apostolilor 9:1) împotriva credincioșilor

este acum un ucenic smerit al lui Hristos, care întreabă: „Ce să fac, Doamne?" (Faptele Apostolilor 22:10)

Nașterea din nou este *întotdeauna* lucrarea suverană a lui Dumnezeu: „tot așa este cu *oricine* este născut din Duhul." De ce sunt eu creștin și vecinul meu nu e? Există numai două posibilități. Explicația este fie legată de om („Eu am răspuns mai ușor."; „Inima mea nu a fost atât de împietrită."; „Eu l-am căutat pe Dumnezeu din propria mea inițiativă."), fie legată de Dumnezeu („El a ales să trimită o suflare a Duhului Său care mi-a înmuiat inima și m-a făcut să răspund chemării Sale.") Biblia ne arată foarte clar și precis că a doua alternativă este cea corectă: „Așadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă" (Romani 9:16). În starea noastră firească, „nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu" (Romani 3:11). „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos" (Efeseni 2:4-5). La fel cum a făcut Dumnezeu în „valea de oase uscate" despre care citim în cartea *Ezechiel*, tot așa El a poruncit duhului să intre în noi ca să înviem (Ezechiel 37:1-10).

Singurul motiv pentru care oricare dintre noi este creștin este faptul că Vântul lui Dumnezeu a suflat în mod suveran și în inimile noastre. N-am avut nici cea mai vagă idee în dimineața zilei când am fost mântuit, că până

seara aveam să fiu o făptură nouă în Isus Hristos! Eu nu „L-am căutat" pe Dumnezeu. Dumnezeu nu era în gândurile mele, „frica de Domnul nu era înaintea ochilor mei" (Romani 3:18). Până la sfârșitul zilei însă, o minune a avut loc și am mers la culcare în seara aceea plin de „pacea care întrece orice pricepere" (Filipeni 4:7), și de o „bucurie negrăită și strălucită" (1 Petru 1:8). Vântul suflă încotro vrea! Aleluia!

NAȘTEREA DIN NOU ESTE VIZIBILĂ

Lucrarea Duhului Sfânt în regenerare este întotdeauna perceptibilă: „Vântul suflă încotro vrea *și-i auzi vuietul*" (Ioan 3:8). Vântul are întotdeauna *mișcare, viață, energie, sunet*. Această mișcare poate avea forma unei vijelii care nivelează totul în drumul ei, sau poate fi sub forma unei brize, care mișcă ușor o frunză pe o ramură, dar *întotdeauna* are loc o mișcare. *Dacă nu este nici o mișcare, nu este nici vânt.*

Cine a văzut vântul?
Nici eu, nici tu,
Dar când frunzele se mișcă
Vântul trece pe acolo.

Cine a văzut vântul?
Nici eu, nici tu,
Dar când copacii capul și-au plecat
Vântul trece pe acolo.

Christina Rossetti

La fel este și cu Duhul lui Dumnezeu. *Mișcarea Duhului Sfânt este făcută evidentă de efectele pe care le produce.* Uneori, Duhul Sfânt vine ca o vijelie și aduce trei mii de oameni în Împărăția lui Dumnezeu, într-o singură zi (Faptele Apostolilor 2:37-41). Alteori, El vine ca o briză ușoară deschizând inima unui singur om ca să primească Evanghelia (Faptele Apostolilor 16:14). Dar mișcarea Duhului lui Dumnezeu este *întotdeauna* vizibilă: „Tot așa este cu *oricine* este născut din Duhul." Efectele activității divine sunt *vizibile* în viața fiecărui creștin adevărat.

NAȘTEREA DIN NOU ESTE UN MISTER

Nașterea din nou este tainică: „*Nu știi* de unde vine, nici încotro merge." (v. 8) La fel ca toate celelalte caracteristici ale nașterii din nou, și acest element este *nelipsit*: „tot așa este cu *oricine* este născut din Duhul!"

Lucrul acesta este minunat: nu *știm* cine este următorul! Duhul Sfânt este o Persoană și nu putem prezice modul în care va lucra. Va mântui poate un suflet, sau va mântui trei mii. Cei care fac „evanghelizare telefonică" pretind că pot anticipa numărul de „decizii pentru Hristos" cu o eroare de zece la sută. Acest lucru demonstrează

un singur fapt: acești noi convertiți nu sunt decât rezultatul manipulării psihologice, nu a lucrării Duhului Sfânt! Nașterea din nou este un mister!

9

O NATURĂ NOUĂ

„Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărăcini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște." (Matei 7:15-20)

Conform acestor versete, regenerarea nu este doar o naștere din nou, ea este și dăruirea unei naturi noi. După cum observăm în acest pasaj, cuvântul „natură" nu este menționat deloc, deși conceptul este peste tot. Și asta, pentru că „natura" noastră nu este ceva ce „avem", natura este o descriere a ceea ce suntem. Conceptul corect de „natură" este folosit de Domnul Isus atunci când descrie cele

două tipuri de pomi – pomi buni și pomi răi. Aceste cuvinte simple sunt pline de învățături minunate despre realitatea regenerării. Patru adevăruri majore și minunate sunt imediat evidente aici:

NU EXISTĂ DECÂT DOUĂ TIPURI DE POMI

Conform învățăturii Domnului Isus Hristos, un pom este fie „bun", fie „rău". Fiecare om este fie un „spin", fie „viță de vie", „un „smochin", sau un „mărăcine". Nu există nici un „grup de mijloc" – jumătate smochin și jumătate mărăcine. Nu găsim în aceste versete nici un pom „combinat". Nu este posibil ca un pom să aibă „două naturi" în același timp, după cum nu este posibil pentru un pom să fie atât un spin cât și o viță de vie. Fiecare om are ori o natură, ori cealaltă.

POMII ADUC ROADĂ DUPĂ SOIUL LOR

„Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele." (v. 17) Cu alte cuvinte, roada unui pom vine din soiul („natura") pomului. Via produce struguri, mărăcinii produc mărăcini. Declarația Domnului Isus este absolută: „Fiecare pom bun face roade bune." Dragii mei cititori, nu lăsați pe nimeni să vă înșele folosind cuvinte goale (Efeseni 5:5-6) și nu vă înșelați singuri gândind că „*unii* pomi buni aduc roade *rele*"! Domnul Isus

spune că acest lucru nu este posibil. Deși creștinul uneori păcătuiește și se împiedică în multe feluri (Iacov 3:2), viața lui este caracterizată în mod inevitabil de roade bune (Ioan 15:16), și nu de „spini și mărăcini" (Evrei 6:8). Ca să nu existe nici o îndoială, Domnul afirmă același lucru și mai clar în versetul 18: „Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune."

După cum un pom bun nu poate face roade rele, nici omul care nu a fost regenerat nu poate face roade *bune*, ne învață a doua jumătate a versetului 18. Putem agăța mere de o tufă de mărăcini, dar ele nu pot fi *produse* de tufa de mărăcini. Nu pot ieși în mod natural mere din mărăcini pentru că avem de-a face cu două categorii complet diferite. Versetul 19 ne dezvăluie soarta fiecărui pom care nu face roade bune: „Orice pom care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc."

ROADELE UNUI POM DEZVĂLUIE NATURA ACESTUIA

Roada unui pom nu generează natura pomului, ci doar arată ce fel de pom este. Domnul Isus lansează următorul principiu în avertismentul despre proorocii mincinoși: „Îi veți cunoaște după roadele lor." (v. 16). După aceea, ne dă învățătura despre „pomii buni" și „pomii răi",

și încheie repetând acest mare adevăr în v.20: „Așa că după roadele lor îi veți cunoaște."

Nu roadele *fac* pomul ceea ce *este*: nimeni nu *devine* viță de vie încercând să facă struguri. Numai o minune de la Dumnezeu ne poate transforma în ceea ce nu suntem. Dimpotrivă, roadele unui pom ne descoperă natura acestuia: strugurii reprezintă *dovada* că minunea de la Dumnezeu a avut deja loc.

Acest principiu este bine ilustrat de cuvintele Domnului Isus adresate iudeilor în Ioan 8:47: „Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu." Observăm și aici că nu roada face pomul să fie ceea ce este, ci roada dezvăluie natura pomului. Mulți oameni cred că răspunsul nostru la „cuvintele lui Dumnezeu" ne fac să fim „din Dumnezeu". Dar Isus ne învață exact contrariul. Răspundem „cuvintelor lui Dumnezeu" *pentru că* suntem „din Dumnezeu". Același adevăr este ilustrat și în Ioan 10:26-27: „Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine." Încă o dată, Domnul Isus ne clarifică faptul că oamenii nu devin oi pentru că au crezut, cum cred mulți oameni, ci cred pentru că sunt oi! Ce mare minune! Regenerarea este *dăruirea* unei naturi noi.

POMII RĂI POT FI RECUNOSCUȚI

Contrar opiniei generale, *putem* deosebi între credincioșii adevărați și cei falși. Însuși Domnul Isus ne dă această asigurare de două ori în versetele citate mai sus: „Îi veți cunoaște." (v.16) „Așa că îi veți cunoaște." (v.20) La întrebarea: „Cum îi vom cunoaște?", răspunsul Domnului este foarte simplu și precis: „După roadele lor."

Asta nu înseamnă că la cinci minute după ce am intrat într-o întâlnire de credincioși, vom ști care sunt cu adevărat credincioși. De multe ori cei ce par pentru o vreme să fie credincioși adevărați și puternici, ajung să cadă. De asemenea, oameni a căror convertire pare slabă și îndoielnică la început, îi vedem de multe ori după 20 de ani încă umblând cu Domnul, puternici și statornici în credință. Timpul dovedește autenticitatea convertirii oamenilor. Totuși, mai devreme sau mai târziu – de cele mai multe ori mai devreme – starea reală a omului care a făcut o mărturisire falsă cu privire la mântuirea sa, va fi cunoscută: „Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina" (Matei 13:26).

Unul din primele versete care este citat în orice discuție despre convertirea adevărată este: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați." (Matei 7:1) Foarte rar însă, oamenii își dau seama că acest verset a fost rostit de Domnul Isus doar cu câteva versete înainte de această declarație în care

Domnul spune că vom cunoaște oamenii după roadele lor. (v.16) Astfel, porunca de a nu „judeca" nu se referă la a nu „discerne". De fapt, Domnul ne avertizează în versetul 6: „Nu dați câinilor lucrurile sfinte, și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor!" Cum vom ști care sunt „câinii" și „porcii" dacă nu „judecăm" – dacă nu exercităm judecata pentru a discerne? De fapt, Domnul Isus *ne poruncește* să judecăm, „nu după înfățișare, ci după dreptate" (Ioan 7:24).

POMII BUNI REPREZINTĂ OAMENII BUNI

> *„Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui. Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui." (Matei 12:33-35)*

Cele patru adevăruri majore din Matei 7:15-20 sunt repetate în aceste versete de Domnul Isus care folosește aici o terminologie puțin diferită. Mai mult, un alt adevăr major care se subînțelege în Matei 7 este foarte clar exprimat aici: conform cuvintelor Domnului Isus este potrivit din punct de vedere teologic să numim unii oameni „buni" și pe alții „răi".

Creștine, te consideri tu un „om bun”? Este adevărat că *fără Isus*, nici unul dintre noi nu ar fi bun. În sensul acesta, „Nimeni nu este bun, decât Unul singur: Dumnezeu” (Marcu 10:18). Dar, dragii mei, noi nu suntem despărțiți de Isus! Biblia îl descrie pe Barnaba ca fiind un „om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință” (Faptele Apostolilor 11:24). Pavel vorbește despre credincioșii romani ca fiind „plini de bunătate” (Romani 15:14). Dacă teologia noastră nu ne permite un astfel de limbaj, atunci nu este o teologie biblică. Dumnezeu a făcut o minune în inima fiecărui credincios! Regenerarea înseamnă să primești o natură nouă (bună).

10

RĂSTIGNIREA ȘI ÎNVIEREA

„Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit de drept, este izbăvit de păcat." (Romani 6:1-7)

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul

lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine." (Galateni 2:20)

Mulți oameni au citit aceste versete și au încercat să-și „imagineze" că au fost crucificați acum două mii de ani. Alții vorbesc despre adevărul „pozițional" – un fel de tărâm incert al imaginației unde lucrurile care nu sunt *chiar* adevărate, devin adevărate din punct de vedere „pozițional". Atunci când înțelegem că aceste versete se referă la *realitatea concretă* care are loc atunci când ne naștem din nou, ele vor avea un sens real pentru noi.

Este adevărat că orice beneficiu de care are parte cel credincios, a fost *cumpărat* acum două mii de ani la Calvar, când Isus, ca reprezentant al nostru, a murit și a înviat. Însă, aceste beneficii devin ale noastre în realitate și în experiența vieții noastre doar atunci când suntem *uniți* cu Isus prin regenerare. Este evident că în Romani 6 Pavel vorbește despre regenerare, pentru că în versetul 13 se referă la credincioși „ca vii, din morți cum erați", ca unii care acum „trăiesc o viață nouă" (v.4). Același lucru poate fi spus referitor la Galateni 2:20.

În momentul *regenerării* vechiul Saul „a încetat să trăiască" și Hristos a început „să trăiască" în noul Pavel.

Observați că potrivit versetelor din Romani 6:2-7, toți credincioșii au fost răstigniți, îngropați și înviați împreună cu Hristos, prin unirea lor cu El. Răstignirea împreună cu Hristos are loc în momentul regenerării noastre. Nu este o stare avansată a spiritualității care trebuie atinsă, ci o realitate împlinită și pe care ne bazăm (v.6). Fiecare creștin adevărat poate spune împreună cu Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine."

RĂSTIGNIREA ȘI ÎNVIEREA

Ce este regenerarea? Regenerarea este *nașterea* unui *om nou*, care este *o creație nouă*, cu *o inimă nouă* și cu *o natură nouă!* Și este chiar mai mult de atât: este *răstignirea, moartea și îngroparea omului nostru vechi* (persoana care eram în Adam) și *învierea omului nostru nou* (persoana care sunt acum în Hristos) *pentru a trăi o viață nouă*.

Ce înseamnă pentru noi, creștinii, că „omul cel vechi" a fost răstignit, a murit și a înviat? Înseamnă că omul tău vechi – persoana care *erai* tu odinioară – a dispărut pentru totdeauna. Nu vei mai fi niciodată acea persoană. Majoritatea dintre voi, care citiți aceste rânduri nu l-ați cunoscut pe vechiul Charles Leiter, și sunt fericit că nu-l veți cunoaște niciodată, pentru că el a murit pentru totdeauna. Slavă lui Dumnezeu! Creștinul este un om nou.

Prin unirea lui cu Hristosul înviat el este înviat din morți (Romani 6:13) și pentru că este viu, poate să trăiască acum o viața nouă.

Contrar învățăturii pe care o primim adesea, Biblia nu spune că omul cel vechi mai continuă să trăiască – luptându-se pe cruce sau ascunzându-se undeva înăuntrul nostru. Omul vechi a murit, a fost îngropat și a dispărut pentru totdeauna. Eu (omul meu vechi, cel care eram odinioară) *am fost răstignit* împreună cu Hristos, și *nu mai trăiesc eu.*

În lumina acestor adevăruri, se ridică imediat următoarea întrebare: „Dacă toate aceste lucruri sunt adevărate, de ce mai am atâtea probleme cu păcatul?" Biblia răspunde la această întrebare nu în termenii „omului vechi", care a dispărut pentru totdeauna, ci în termenii „cărnii", care încă există în noi. Creștinul duce o bătălie continua cu păcatul pentru că există un aspect al personalității sale care nu a fost încă răscumpărat – carnea. *Carnea este trupul fizic, care nu a fost răscumpărat, văzut ca locul unde păcatul încă încearcă să domnească.* Păcatul tot mai încearcă să „domnească" în „trupul muritor" al creștinului (Romani 6:12).

Noul Testament se referă la carne ca fiind „trupul păcatului" (Romani 6:6), „trup de moarte" (Romani 7:24)

și „trupul nostru muritor” (Romani 6:12). În acest context, se poate vorbi despre păcate (toate păcatele, chiar și păcatele „mentale”), ca „fapte ale trupului” (Romani 8:13) și creștinii sunt îndemnați să „omoare mădularele lor care sunt pe pământ!” (Coloseni 3:5; Romani 6:13). Aceasta nu înseamnă că trupul în sine este păcătos. Pavel face în 1 Corinteni 6 o declarație uimitoare, cum că trupul este „pentru Domnul, și Domnul este pentru trup” (1 Corinteni 6:13 8 Romani 8:23). Acest concept se opune ideii grecești că „trupul este închisoarea sufletului”. Biblia afirmă însă că trupul muritor nerăscumpărat este locul unde păcatul încă încearcă să domnească.

Noi creștinii, încă așteptăm *„răscumpărarea trupului nostru”* la venirea Domnului Isus. Când va avea loc acest lucru, vom fi eliberați *complet* de orice păcat. Între timp însă, trebuie să învățăm două adevăruri foarte importante.

O IDENTITATE NOUĂ

În primul rând, *avem o identitate nouă*. În calitate de creștini, am înviat din morți ca să trăim o viață nouă. Asta suntem noi cu adevărat acum și asta vom fi și peste zece mii de ani! Trupul acesta muritor (carnea) nu reprezintă cine suntem noi cu adevărat. Trupul este doar un aspect *temporar* și *superficial* (de suprafață) al personalității

noastre și este deja sortit să dispară în scurt timp. Trupul nostru va fi răscumpărat și toate obstacolele cărnii vor dispărea pentru totdeauna.

Faptul că suntem „vii, din morți cum eram" este realitatea care, în momentul convertirii, este deseori simțită de noul credincios. Odată cu trecerea timpului însă, când începem să realizăm cât de mult rău mai este în carnea noastră, și când vedem cât de mult greșim, de multe ori se întâmplă să pierdem sentimentul „vieții noi". Atunci, cuvintele pe care ni le adresăm nouă înșine sunt foarte dure – suntem „netrebnici", „stricați", „nenorociți". În starea aceasta este imposibil să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu cu bucurie și încredere: „Doamne, vin înaintea Ta cu bucurie – netrebnic, stricat cum sunt – să Te slujesc azi cu bucurie și încredere." Niciodată! Nu vom putea să ne prezentăm cu bucurie înaintea lui Dumnezeu atâta timp cât gândim astfel despre noi înșine. *Dar nu aceasta este imaginea lui Pavel despre creștin!* Dimpotrivă, el ne îndeamnă altfel: „Dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, *ca vii, din morți cum erați;* și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii" (Romani 6:13). Creștine, tu ești la fel de „nou" astăzi și la fel de „viu din morți", cum erai în ziua convertirii tale! Răutatea cărnii tale întrece orice imaginație, dar nu carnea este cine ești tu cu adevărat! Într-un timp foarte scurt, carnea nu va

mai avea nici o influență asupra ta. Mărturisește-ți păcatele lui Dumnezeu, primește iertarea și curățirea, iar apoi, prezintă-te înaintea lui Dumnezeu cu bucurie și încredere, *chiar acum*, pentru a-I sluji în viața nouă care este a ta în Hristos.

O PUTERE NOUĂ

Al doilea adevăr pe care trebuie să-l înțelegem este că *noi avem o putere nouă*. Creștinul, pe lângă faptul că are o identitate nouă, are de asemenea o nouă putere de a înfrânge păcatul. Chiar dacă „trupurile noastre muritoare" nu au fost încă răscumpărate, și păcatul încearcă „să domnească" în ele, *noi nu trebuie să-i permitem s-o facă:* „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui" (Romani 6:12). Nu mai suntem obligați să „lăsăm" păcatul să domnească în trupurile noastre muritoare!

Asigurarea că vom fi învingători este repetată în tot Noul Testament. În Galateni 5 ni se amintește că Duhul Sfânt este mult mai puternic decât carnea. În ciuda faptului că, într-adevăr, carnea „poftește împotriva Duhului" (Galateni 5:17), ni se *promite* că „umblând prin Duhul nu vom împlini poftele firii pământești (cărnii)" (Galateni 5:16).

Din nou, creștinii sunt asigurați în Romani 8 că „prin Duhul" au puterea să „omoare" păcatul: „Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi" (Romani 8:13). Romani capitolul 6 declară același adevăr în repetate rânduri. De exemplu, în versetul 6 învățăm că prin moartea omului vechi, puterea cărnii de a stăpâni asupra noastră a fost înfrântă: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru *ca trupul păcatului* (carnea) *să fie dezbrăcat de puterea lui* [lit. „făcut fără putere"], *în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului*." Și în versetul 14 suntem asigurați că „păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har".

ÎMBRĂȚIȘAREA ADEVĂRULUI

Creștinii au atât o identitate nouă, cât și o putere nouă. Aceste două lucruri sunt adevărate, fie că le credem sau nu. Ele nu devin adevărate pentru că le credem, și nici nu devin false dacă refuzăm să le credem. Realitatea nu se schimbă după percepția noastră greșită. Ceea ce se schimbă este modul în care noi experimentăm această realitate. Conform Domnului Isus Hristos, a cunoaște și a crede *adevărul* este absolut vital pentru eliberarea noastră din robia păcatului: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi" (Ioan 8:31-32). „Sfințește-i prin

adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:17). În lumina acestor afirmații, este foarte important să observăm că în primele cinci capitole și jumătate din epistola către Romani, apostolul Pavel așează fundamental *adevărului*, iar Romani 6:11 este practic primul verset în care Pavel îi îndrumă pe oameni să acționeze. Iar când îi îndeamnă să facă ceva, acel ceva este să creadă și să îmbrățișeze acest adevăr: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 6:11). „A socoti" nu înseamnă a „pretinde" că ceva este adevărat când știm că nu este, ci înseamnă *a accepta realitatea așa cum este*.

Necesitatea de a înțelege și a crede adevărul pentru a crește în har este o temă centrală în epistolele lui Pavel: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre" (Romani 12:2). Doar atunci când mintea este reînnoită, și începem să vedem realitatea așa cum este, „putem deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită" (Romani 12:2). Pavel spune același lucru în Efeseni 4 când ne îndeamnă să „*ne înnoim în duhul minții noastre* și să ne îmbrăcăm în omul cel nou" (v.23-24). Când un creștin cedează în fața păcatului, lucrul acesta este *întotdeauna* rezultatul faptului că nu crede și nu acționează pe baza adevărului.

Metoda prin care Noul Testament ne învață să creștem în har este să ne dăm seama în primul rând cine suntem (Romani 6:11) (trebuie să credem adevărul și să ni-l însușim). În al doilea rând, ne învață să fim ceea ce suntem cu adevărat (Romani 6:12-13) (să refuzăm păcatul în mod activ și să căutăm în mod hotărât neprihănirea). Creștine drag, tu nu ești obligat să-ți trăiești viața în nefericire și înfrângere! Nu ești constrâns să trăiești în fiecare zi cu o conștiință continuu pângărită de păcate conștiente! Cere-I lui Dumnezeu să-ți deschidă ochii la acest adevăr! (Efeseni 1:17-18) Acceptă prin credință realitatea a ceea ce ești cu adevărat, apoi trăiește pe baza a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine în Hristos: „Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii" (Romani 6:13). „Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești" (Galateni 5:16). Fiți ceea ce sunteți!

UN DUȘMAN ÎNFRÂNT

Creștine drag, zilele păcatului sunt numărate în viața ta! Toporul a lovit deja rădăcina păcatului tău. La fel ca un copac retezat de la rădăcină, frunzele lui s-ar putea să

mai pară verzi pentru un timp, dar viața acestuia s-a sfârșit. E doar o problemă de timp până când toate frunzele se vor usca și vor cădea pe pământ.

Păcatul este un dușman învins. Războiul împotriva păcatului a fost deja câștigat. Ca și batalioanele de rezistență care mai continuă să lupte neștiind că *s-a semnat tratatul de predare*, tot așa și păcatul continua să lupte în viețile noastre *fără vreo speranță de victorie finală*. Chiar dacă lupta credinciosului cu păcatul este uneori acerbă, victoria asupra păcatului este garantată.

Pentru creștini, păcatul este ca o zăpadă în mijlocul verii. O astfel de zăpadă cade câteodată chiar și în zonele călduroase, dar zăpada aceasta nu este decât o ultimă zvâcnire a unei ierni care a trecut. Într-o zi, sau două, se topește și dispare – și nu are *putere să oprească avansarea verii*. Creștine, păcatul nu are nici o șansă de izbândă în viața ta! Poți lupta împotriva păcatului plin de încredere că vara, și nu iarna, se apropie! Rămășițele păcatului, cu care te mai confrunți încă, sunt doar urme a ceea ce ai fost cândva. Ele nu reprezintă ceea ce ești tu cu adevărat și foarte curând vor trece pentru totdeauna.

11

SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA CARNE LA DUH

Până acum am vorbit despre șase reprezentări biblice ale regenerării, și fiecare dintre ele ne-a ajutat să înțelegem mai bine această minune. Ce este regenerarea? Este o creație nouă, un om nou, o inimă nouă, o naștere nouă, o natură nouă. Este răstignirea omului vechi și învierea unui om nou. Regenerarea înseamnă însă mai mult. Este o schimbare de tărâm:

CARNEA ÎMPOTRIVA DUHULUI

> *„În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești* [lit. „cei ce sunt potrivit cărnii”]*, umblă după* [lit. „se gândesc la”] *lucrurile firii pământești* [lit. „cărnii]; *pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii*

> *pământești* [lit. „gândirea cărnii”]*, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești* [lit. „cărnii”] *este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești* [lit. „în carne”]*, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești* [lit. „în carne”]*, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. (Romani 8:5-9)*

Din aceste versete reiese foarte clar că regenerarea presupune o schimbare de tărâm. În Scriptură, cei care nu sunt regenerați sunt numiți „cei ce sunt în carne” [trad. Cornilescu, 1931 „pământești”); cei regenerați nu sunt în carne, ci în Duhul. (Este tragic faptul că în versiunea engleză New International Version s-a înlocuit termenul „în carne” în v. 8-9 cu expresia „a fi controlat de natura păcătoasă”. Aici, traducerea Bibliei a făcut loc unor fantezii teologice (n.trad. - în limba română s-a comis, din păcate, aceeași greșeală în versiunea Cornilescu; Biblia, D. Cornilescu, 1931).

Creștinii sunt cei care nu mai sunt „în carne”, acum ei trăiesc permanent în tărâmul Duhului. Când au acționat în mod impulsive sau și-au pierdut cumpătul, creștinii spun câteodată că au intrat iarăși „în carne”(sau expresia curentă: „Am acționat în fire”). În realitate, creștinul

nu poate intra temporar în tărâmul cărnii, la fel cum nu poate deveni „temporar neregenerat” (nenăscut din nou).

La ce se referă apostolul Pavel când spune că omul neregenerat este „în carne” iar creștinul „nu mai este în carne, ci în Duhul”? Răspunsul ar fi acesta: omul natural (neregenerat) trăiește în *tărâmul* sau *sfera* cărnii. Este sursa și contextul întregii sale vieți. Omul acesta nu cunoaște nimic despre viața în Duhul Sfânt, ci el trăiește doar în plan carnal. El trăiește în tărâmul poftelor fizice și al provocărilor glandelor, al mașinilor și calculatoarelor, al sporturilor și divertismentului, al cosmeticelor și înfățișării fizice: „Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2:3). „Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecele și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ” (Filipeni 3:19).

Omul neregenerat poate avea o „religie”, dar și ea este carnală. Pavel ne spune despre un moment când „L-a cunoscut pe Hristos potrivit cărnii” (trad. D. Cornilescu „în felul lumii”) (2 Corinteni 5:16). Acesta este Hristosul imaginar al religiei populare, care se schimbă odată cu trecerea vremii. (În zilele noastre este văzut ca o figură religioasă palidă, insipidă care a trăit demult, și care mergea dintr-un oraș într-altul purtând miei în brațe.) Pavel nu-L

mai cunoaște pe Hristos în felul acesta. De fapt, nu mai cunoaște nici un om potrivit cărnii. De ce nu? Răspunsul este dat în versetul următor – Pavel a trecut într-un tărâm diferit! „Așa că de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii [n. trad. „potrivit cărnii"]; și chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta. Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:16-17).

Contrastul dintre cele două tărâmuri, al „cărnii" și al „Duhului" subliniază cuvintele Domnului nostru către femeia samariteană în Evanghelia după Ioan capitolul 4: „Femeie, i-a zis Isus, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, *nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim…Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr*"(Ioan 4:21-24). În general, noi considerăm că aceste versete înseamnă că putem să ne închinăm lui Dumnezeu în orice loc – *fie* pe acest munte, *fie* în Ierusalim. Acum, acest lucru este adevărat. Dar Isus nu spune: *fie…fie*, ci El spune: *nici…nici*. Cu alte cuvinte, nu putem să ne închinăm lui Dumnezeu deloc în *acest* tărâm. El este accesibil doar „în Duhul": „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr." „Căci cei tăiați împrejur suntem noi, *care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu*, care ne lăudăm în Hristos Isus, și care nu ne punem încrederea în *lucrurile*

pământești" (Filipeni 3:3). „Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, *într-un Duh*" (Efeseni 2:18). Creștinii sunt „în Duhul". Ei Îl pot vedea pe „Cel ce este nevăzut" (Evrei 11:27) și „privesc la lucrurile care nu se văd" (2 Corinteni 4:18).

DOAR DOUĂ TĂRÂMURI

Prima lecție pe care ar trebui s-o învățăm din Romani 8:5-9 este că Pavel *are în minte doar două domenii*. Omul poate fi ori „în carne" ori „în Duhul"; este fie regenerat, fie neregenerat. Nu există un tărâm de mijloc. Omul este fie „în carne" (nu este creștin) sau este „spiritual" (viu în tărâmul Duhului Sfânt - creștin). Aceeași dihotomie este văzută în 1 Corinteni 2:14-16: „Dar *omul firesc* nu primește lucrurile *Duhului lui Dumnezeu*, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate *duhovnicește*. Omul duhovnicesc, dimpotrivă poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni... Noi însă avem gândul lui Hristos." Și în acest text avem doar două tipuri de oameni – cel „firesc" (neregenerat) și cel „spiritual" (regenerat).

Acest adevăr ne ajută să înțelegem corect ce spune Pavel în următoarele patru versete: „Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor *oameni duhovnicești*, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor *oameni lumești*, ca unor

prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteați suferi; și nici acum chiar nu le puteți suferi, pentru că tot *lumești* sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni? Când unul zice: Eu sunt al lui Pavel! Și altul: Eu sunt al lui Apolo; nu sunteți voi oameni de lume?" (1 Corinteni 3:1-4) [n.trad. - în limba română, în ediția Dumitru Cornilescu (D.C. 1931) s-a comis aceeași greșeală. Chiar dacă la Romani 8:3 în nota de subsol apare termenul „carne", care trebuie să înlocuiască expresia „fire pământească", niciuna din edițiile următoare nu a adoptat această schimbare.]

Ce spune Pavel aici? El spune despre credincioșii din Corint că se poartă (în anumite privințe) *ca oamenii nemântuiți:* „Nu am putut să vă vorbesc ca unor creștini; a trebuit să vă vorbesc asemenea unor oameni care sunt în carne." Vă purtați ca niște oameni neregenerați! Mintea voastră trebuie să fie reînnoită pentru ca să înțelegeți cine sunteți cu adevărat! Este posibil pentru un creștin să se poarte uneori ca un om nemântuit, mai ales dacă este „prunc în Hristos", dar nu se poate spune că un creștin poate să trăiască *întreaga viață* ca un om nemântuit. Contrar învățăturii larg răspândite, Pavel *nu* vorbește aici despre *o a treia categorie* de oameni – așa numiții „creștini carnali" – un fel de „diavol ceresc", care trăiește cu „Hristos în

inimă" și cu „eul pe tron". Un creștin poate să se poarte câteodată ca un om pierdut, dar când o face el se poartă într-un fel care nu-i este în caracter și nu poate trăi așa multă vreme.

FIECARE TĂRÂM ARE UN TIP DE GÂNDIRE PROPRIU

A doua lecție pe care trebuie s-o învățăm din Romani 8:5-9 este că *fiecare dintre cele două tărâmuri este caracterizat de un anumit tip de gândire:* „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești [n. trad. „cărnii"], umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului" (Romani 8:5). Este important să observați că Pavel nu dă un îndemn aici. (Nu spune cum „ar trebui" să fie lucrurile.) El, pur și simplu, face o afirmație: „Cei care trăiesc după îndemnurile firii pământești [n. trad. „cărnii"], umblă după lucrurile pământești; cei care trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului." Aceasta este descrierea realității.

Dacă cineva spune că este creștin, dar „nu umblă după lucrurile Duhului", se înșală. Creștinul este viu într-un tărâm diferit față de cel în care a trăit până în momentul convertirii. El este „în Duhul". Sursa și sfera vieții lui este Duhul Sfânt și este înclinat „în mod natural" spre „lucrurile Duhului". Când se trezește din pat dimineața, când

are câteva momente de relaxare la serviciu, când are timp liber, mintea lui gravitează în jurul lui lucrurilor lui Dumnezeu.

FIECARE TIP DE GÂNDIRE ARE PROPRIUL REZULTAT

A treia lecție pe care trebuie s-o învățăm din Romani 8:5-9 este că *fiecare tip de gândire atrage după sine un rezultat – viața sau moartea:* „Și umblarea după lucrurile firii pământești [n. trad. „cărnii"] este moarte" (Romani 8:6). Moartea este caracteristica finală, indiferent cât de plăcute par lucrurile la început. Gândiți-vă puțin! În tărâmul cărnii, chiar și cele mai „bune" lucruri ne vor lăsa în cele din urmă doar *goliciune, degradare, putrezire* - moarte! De ce? Pentru că Dumnezeu este sursa *vieții* adevărate, și El a fost ignorat.

Nu numai că Dumnezeu este ignorat, dar, „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se poate supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună" (Romani 8:7). În inima celor pierduți există *o ură* profundă față de Dumnezeu și față de Legea Lui. Acesta este motivul pentru care „cei care sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu" (Romani 8:8).

În omul *religios* această ură este deseori bine ascunsă, însă, anumite circumstanțe o scot ușor la iveală.

Este suficient să ne uităm la reacția cărturarilor și a fariseilor când au stat față în față cu Bunătatea Întrupată: „Răstigniți-L! Nu vrem ca omul acesta să împărățească peste noi!" (Luca 19:14) Probabil că mulți dintre acești lideri religioși au fost șocați chiar de propriile lor reacții și de ura profundă față de Fiul lui Dumnezeu.

Umblarea după lucrurile cărnii este moarte, iar prin contrast, „umblarea după lucrurile Duhului este *viață* și *pace*" (Romani 8:6, gr.). Ce mare binecuvântare! Tot ce este bun, tot ce este frumos – „dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor" – aparțin și izvorăsc din tărâmul Duhului Sfânt.

UMBLAREA ÎN TĂRÂMUL CEL NOU

> *„Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești. Căci carnea poftește împotriva Duhului, și Duhul împotriva cărnii: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege. Și faptele cărnii sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei*

ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Hristos, și-au răstignit carnea împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul." (Galateni 5:16-25)

În aceste versete din Galateni 5, cele două tărâmuri, „al cărnii" și „al Duhului" sunt foarte bine puse în contrast. Pavel ne arată că cei care practică „faptele cărnii... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu". Pe de altă parte, cei care aparțin lui Isus Hristos „și-au răstignit carnea împreună cu patimile și poftele ei". Ei au rupt orice legătură cu tărâmul cel vechi, cu viața de păcat, prin pocăință și credință în Isus Hristos. Creștinului i se promite acum biruința asupra cărnii în timp ce „umblă în Duhul": „Umblați în Duhul, și nu veți împlini poftele firii pământești."

În ceea ce privește studiul nostru, versetul 25 este foarte important: „Dacă trăim *în* Duhul, să și umblăm *în* Duhul." Observați și aici, ce am văzut deja în Romani 8: creștinul este cel care trăiește „în Duhul"! El trăiește în *tărâmul* Duhului și *sursa vieții lui* este Duhul! Pavel ne îndeamnă să înțelegem care este tărâmul în care ne aflăm și să *umblăm* în el, adică să trăim în acest tărâm în tot ceea

ce facem în viața de zi cu zi: „Dacă trăiți în Duhul, să și umblați în Duhul."

Nu există decât două tărâmuri, iar noi creștinii *suntem vii* în tărâmul Duhului. Pentru că *suntem vii* în acest tărâm nou, suntem pentru prima dată, în stare să *umblăm* prin puterea Duhului, putere care ne este disponibilă în acest nou tărâm în care ne aflăm. Această umblare „în Duhul", implică supunerea noastră față de îndemnurile Duhului atunci când simțim în inimile noastre că Duhul este „întristat" de ceva ce urmează să facem: „Nu întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu" (Efeseni 4:30). Când Duhul este întristat, trebuie *să ne oprim* imediat! Pe de altă parte, „umblarea în Duhul" implică supunerea noastră la îndemnurile Duhului de a face ceva pozitiv – să vorbim despre Dumnezeu, să mărturisim, sau să ne rugăm: „Nu stingeți Duhul!" (1 Tesaloniceni 5:19). Umblând „în Duhul", noi experimentăm „roada Duhului" care este bună și plăcută.

CELE DOUĂ TĂRÂMURI ÎN ROMANI CAPITOLELE 7 ȘI 8

Conceptul regenerării descris ca o schimbare de tărâm între carne și Duh este foarte important pentru înțelegerea altor pasaje din Scriptură. În mod special, este fundamental pentru o înțelegere corectă a capitolului 7 din

Romani. Observați că Pavel introduce întreaga discuție din Romani 7:7-25, făcând referire la „cele două tărâmuri" în versetele 5-6: „Căci, când trăiam sub firea noastră pământească (carne), patimile păcatelor, aţâţate de Lege, lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte. *Dar acum*, am fost izbăviți de Lege, și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un Duh nou, iar nu după vechea slovă."

Aici, Pavel se gândește din nou la doar două categorii. Cei care sunt „în carne" (neregenerați), sunt caracterizați de „patimile păcatelor... care lucrează în mădularele lor și îi fac să aducă roade pentru moarte". Aceste patimi ale păcatelor sunt „aţâţate de Lege". Pe de altă parte, creștinii sunt caracterizați de „izbăvirea de sub jugul Legii", și prin eliberarea pentru „a sluji lui Dumnezeu într-un Duh nou, nu după vechea slovă". Nu este greu să descoperim în care categorie se încadrează omul din Romani 7. El este „pământesc, vândut rob păcatului" (Romani 7:14). Legea „aţâţă tot felul de patimi ale păcatului în el" (Romani 7:7-14). El este „rob legii păcatului care este în mădularele sale" (Romani 7:23). El este un „om nenorocit", căutând pe cineva care-l poate „izbăvi de acest trup de moarte" (Romani 7:24). Un lucru foarte important care trebuie observat este că el nu-L menționează deloc pe Duhul Sfânt în

acest pasaj! Este evident că omul acesta nu trăiește în Duhul, ci în carne. Astfel dar, creștinul nu are dreptul să folosească acest pasaj ca o scuză sau mângâiere, atunci când este învins, chiar dacă uneori simte că „se încadrează" în această categorie (vezi Anexa C).

Observați faptul că după ce Pavel vorbește despre *Lege*, *păcat* și *carne* în Romani 7:7-25, face imediat un rezumat la tot ceea ce a spus până atunci, în termenii celor „două tărâmuri": „Acum dar nu este nici o osândire *pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile cărnii, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții. Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât carnea o făcea fără putere* – Dumnezeu a osândit păcatul *în carne*, trimițând din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, *pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile cărnii, ci după îndemnurile Duhului*" (Romani 8:1-4). Aceste versete sunt o repetiție a ceea ce a spus Pavel înainte, în Romani 7:5-6, în introducerea acestei secțiuni. Observați că în versetul 4, creștinii sunt descriși ca umblând „nu după îndemnurile cărnii, ci după îndemnurile Duhului". Observând mai devreme legătura dintre cele spuse și versetul 5, Pavel nu ne dă un îndemn, ci doar explică starea de fapt a lucrurilor. Nu este descrierea unor creștini avan-

saţi, ci a umblării obișnuite a tuturor creștinilor (v. și Romani 8:14). Versetele care urmează după acest rezumat (Romani 8:5-14) continuă discuția lui Pavel despre „carne” și „Duh” și au fost deja discutate în acest capitol.

12

SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA PĂMÂNT LA CER

Am văzut că regenerarea este o schimbare de tărâm: creștinul nu mai trăiește „în carne", ci „în Duhul". Acestea însă, nu sunt singurele tărâmuri schimbate în regenerare. A opta caracteristică a regenerării pe care o vom studia are de-a face cu mutarea creștinului din *sfera pământească* în *sfera cerească*.

> *„Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare al lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru! Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuințarea lor, și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești..." (Coloseni 2:20-22)*

> *„Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui*

Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă. De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor erați și voi odinioară, când trăiați în aceste păcate. Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut." (Coloseni 3: 1-10)

Conform versetelor din Coloseni 2:20-22, creștinii „nu mai trăiesc în lume". Ei „au murit" față de acest tărâm, și au trecut într-un alt tărâm. Această lume de lucruri materiale și temporare („lucruri care pier odată cu întrebuințarea lor"), nu mai este sfera în care se desfășoară viața lor. Dar care *este* sfera vieții lor? Răspunsul este dat în versetele următoare (3:1-10): *„Ați înviat împreună cu Hristos; ... ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu; ... Hristos este viața voastră."*

Creștinul este un om care „a murit" și viața lui este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu". El trăiește în tărâmul

ceresc. Când sfera vieții lui încă mai era pământul, el umbla și trăia conform acestui tărâm: „Din numărul lor erați și voi odinioară, când trăiați în aceste păcate" (Coloseni 3:7). Dar acum, sfera vieții lui este cerească, și creștinul este îndemnat să înțeleagă acest lucru și „să se gândească la lucrurile de sus".

Preaiubiți creștini, voi aparțineți locurilor cerești! Voi nu mai faceți parte din lumea aceasta. „Ați fost răstigniți" față de lumea aceasta, și lumea față de voi (Galateni 6:14). Doar *trupul vostru muritor*, care nu a fost încă răscumpărat, mai „există" aici, în tărâmul pământesc. Acesta este motivul pentru care îndemnul lui Pavel este următorul: „omorâți mădularele voastre care *sunt pe pământ!*" (Coloseni 3:5, gr.) „Aduceți *trupurile* voastre ca o jertfă vie, sfântă... nu vă *potriviți chipului veacului acestuia* (lumii acesteia), ci să vă *transformați prin înnoirea minții voastre*, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită" (Romani 12:1-2).

NU MAI APARȚINEȚI LUMII ACESTEIA

> *„Voi sunteți de jos, le-a zis El; Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta." (Ioan 8:23)*

În aceste cuvinte, adresate evreilor, Domnul Isus vorbește din nou despre cele două tărâmuri. Exact cum ne

așteptam, El spune despre Sine că aparține sferei cerești. Nu ne așteptam însă la declarația Lui despre toți creștinii, câteva capitole mai târziu:

> *„Lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume... Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume." (Ioan 17:14, 16)*

Creștinii nu sunt din lume, după cum nici Hristos nu este din lume. Fiind părtași ai vieții Lui cerești, ei aparțin unui alt tărâm. Ei au fost „născuți de sus" și fac parte dintr-o lume nouă. Ei disprețuiesc „lucrurile înălțate de oameni" (Luca 16:15; Psalmul 15:4) și prețuiesc lucrurile pe care lumea le disprețuiește. Piatra pe care au lepădat-o „zidarii", considerând-o ca fiind lipsită de valoare, este *prețioasă* și *fundamentală* pentru ei (1 Petru 2:4, 7). Motivele și acțiunile lor sunt un mister pentru oameni. Ei privesc la lucruri care nu se văd (2 Corinteni 4:18), iar viața lor este condusă de o realitate invizibilă. Ei înțeleg „înțelepciunea tainică a lui Dumnezeu", care, pentru lume este „nebunie" (1 Corinteni 2:6-10, 14). Ei au „gândul lui Hristos" (1 Corinteni 2:16). „Lumea nu ne cunoaște pentru că nu L-a cunoscut nici pe El" (1 Ioan 3:1).

În lumina acestor realități, nu este de mirare că lumea îi urăște pe creștini: „Dacă ați fi din lume, lumea ar

iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea" (Ioan 15:19).

CETĂȚENI AI CERULUI

> *„Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecele și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos." (Filipeni 3:19-20)*

În contrast cu cei al căror dumnezeu este carnea, a căror minte este fixată asupra lucrurilor pământești, creștinii sunt deja cetățeni ai cerului. Ei trăiesc și se mișcă în Împărăția cerească, ei se gândesc la lucrurile de sus (Coloseni 3:1-2). Inimile lor sunt în ceruri, de unde ei așteaptă cu nerăbdare întoarcerea Mântuitorului și Împăratului lor.

> *„Căci Agar este muntele Sinai din Arabia; – și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră." (Galateni 4:25-26)*

> *„Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge... Ci v-ați apropiat de Muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile*

de mii de îngeri, de adunarea în sărbătoare și biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți..." (Evrei 12:18,22-23)

Vedem din nou, în aceste versete că creștinii sunt cetățeni liberi ai „Ierusalimului de sus". Ei au venit, nu la un munte care poate fi atins fizic, ci la unul invizibil, ceresc – Muntele Sionului, „orașul marelui Împărat" (Psalmul 2:6-8; 48:1-2; 87:5; 110:1-2). Ei fac parte chiar acum din „Ierusalimul ceresc, cetatea Dumnezeului celui viu", împreună cu toți cei care au murit deja și au plecat întracolo înaintea lor. Aceasta este „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu" (Evrei 11:10, 16). Pentru că inimile lor sunt fixate (ațintite) asupra acestui Ierusalim ceresc care dăinuiește în veci, creștinii sunt gata să renunțe la siguranța oferită de orice locuință pământească temporară, să meargă la Hristos „afară din tabără și să sufere ocara Lui": „Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare" (Evrei 13:12-14).

„Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei..." Apocalipsa 21:2-3

„Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului! Și m-a dus în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu." Apocalipsa 21:9-11

Cine este „cetatea sfântă, noul Ierusalim"? Nimeni alta decât mireasa, nevasta Mielului! *Cetatea aceasta – mireasa, locuiește în ceruri*, și, la sfârșit, când va fi făcută desăvârșită, ea „se va pogorî din ceruri, de la Dumnezeu". Atunci, Dumnezeu Însuși „va locui cu ei", și „slava lui Dumnezeu va fi cu ei" pentru totdeauna. Ce binecuvântare că suntem încă de pe acum parte din această cetate cerească – mireasa, nevasta Mielului!

Lucruri minunate sunt spuse despre tine
Sion, cetatea Dumnezeului nostru;
Cel al cărui cuvânt nu poate fi călcat
Te-a format să fii locuința Sa.
Având temelia zidită pe Stânca veacurilor
Cine te poate dărâma?
Înconjurată de zidurile mântuirii,
Poți zâmbi în fața tuturor dușmanilor.

Vezi! Râurile de apă vie,
Izvorând din dragostea eternă,
Poartă de grijă fiilor și fiicelor tale,
Și orice teamă de lipsuri o îndepărtează.
Cine poate pieri, când râul acesta
Curge mereu pentru a potoli setea?
Harul, care, ca și Domnul, Dătătorul,
Dăinuiește în veci de veci.

Mântuitorule, dacă prin har
Sunt și eu cetățean al Sionului,
Zică lumea ce o vrea,
Numele Tău va fi slava mea.
Plăcerile acestei lumi încep să pălească,
Împreună cu toată mândria și spectacolul ei;
Bucurii nespuse și comori trainice
Doar copiii Sionului cunosc.

John Newton

AȘEZAȚI CU HRISTOS ÎN LOCURILE CEREȘTI

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos." (Efeseni 1:3)

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus." (Efeseni 2:4-6)

Pentru că suntem „în Hristos" și suntem părtași ai vieții Lui înviate, suntem așezați împreună cu El în locurile cerești. În El avem „toate binecuvântările duhovnicești" și nu ducem lipsă de nimic. Ni s-a dăruit „tot ce pri-

vește viața și evlavia" (2 Petru 1:3). Creștinii nu mai au nevoie de altceva pe lângă Hristos. Nevoia lor cea mai mare este să vadă și să intre în realitatea a ceea ce au deja în El. Lucrarea plină de har a Duhului Sfânt face lucrul acesta posibil (Ioan 14:16, 20, 26; 16:12-14). Pavel se roagă pentru credincioșii din Efes ca ochii inimii să le fie luminați de Duhul Sfânt, ca să cunoască „nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu față de credincioși" (Efeseni 1:15-19). Este aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din morți și „L-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor" (Efeseni 1:19-21).

PRIVEȘTE ÎN JOS

Din toate aceste versete reiese că sfera și sursa vieții credincioșilor este în locurile cerești. Ei nu mai aparțin acestei lumi. Ei nu mai trăiesc aici (Coloseni 2:20), ci în ceruri (Coloseni 3:3). În viața de zi cu zi, e o mare diferență dacă privim viața ca fiind aici, pe pământ, ca un scafandru pe fundul oceanului care este legat de suprafață cu un cablu subțire, sau, ne vedem așezați „în locurile cerești" – *privind în jos* la problemele vieții acesteia. Este o mare diferență între a avea ca motto: „Privește în sus!" (la tărâmul

la care nu ești părtaș încă), sau: „Privește în jos!" (din tărâmul unde ești deja, pentru că „ai murit și viața ta este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu").

Pentru creștin, asta înseamnă că el nu se străduiește *să obțină* o viață pe care nu o are încă, sau *să obțină* o victorie care nu a fost câștigată încă. Ei sunt *părtași* la viața lui Hristos, în victoria pe care El *deja* a câștigat-o. Dacă ești creștin, tu ești părtaș la viața lui Hristos, înviat dintre cei morți, El *a învins* deja și *a rupt puterea păcatului* cu care te confrunți tu acum – prin moartea, îngroparea, învierea și înălțarea Sa! Ca părtaș la viața Lui, chemarea ta nu este să încerci să realizezi pentru tine ceva ce El nu a realizat deja, ci să crezi în ceea ce El a făcut deja pentru tine și să trăiești în realitatea aceasta. În felul acesta vei putea să lupți „lupta cea bună a credinței" (1 Timotei 6:12), în loc să te lupți cu necredința.

Același lucru este adevărat și cu lupta noastră împotriva puterii întunericului. Trebuie să ne aducem aminte în permanență că Satan *a fost deja învins de Hristos pe cruce*, (Coloseni 2:15; Ioan 12:31) și că „în Hristos" suntem așezați „deasupra" (Efeseni 1:20-21) stăpânirilor răului. Ar trebui să citim Efeseni 6:12 în lumina acestei realități: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor (înfrânte), împotriva domnitorilor (detronați), împotriva stăpânitorilor întunericului

(subjugați) acestui veac, împotriva duhurilor răutății (învinse) care sunt în locurile cerești." „Supunându-ne cu smerenie lui Dumnezeu și împotrivindu-ne diavolului", avem *promisiunea* că până și acest leu care răcnește, va „fugi" dinaintea oilor lui Dumnezeu, care fără El sunt lipsite de apărare (Iacov 4:7). Slavă lui Dumnezeu!

13

SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA PĂCAT LA NEPRIHĂNIRE

Regenerarea este o schimbare de tărâm. A noua și ultima reprezentare a regenerării pe care o vom studia are de-a face cu trecerea creștinului de la starea *de rob al păcatului* la starea de *rob al neprihănirii*. Datorită acestui schimb, fiecare creștin poate mărturisi: „Eram rob al păcatului, dar acum nu mai sunt. Sunt rob al neprihănirii!"

> *„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui* [lit. „făcut fără putere"]*, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului." (Romani 6:6)*

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu mai sunteți sub Lege, ci sub har." (Romani 6:14)

„Nu știți că dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii. Vorbesc omenește, din pricina neputinței firii voastre pământești [lit. „cărnii"]*: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră! Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați slobozi față de neprihănire. Și ce roade aduceați atunci? Roade, de care acum vă este rușine: pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit viața veșnică. Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 6:16-23)*

EXISTĂ DOAR DOI STĂPÂNI

Ținând cont de tot ce am studiat până acum, nu ar trebui să ne surprindă faptul că aceste pasaje ne arată că nu pot exista decât doi stăpâni ai căror robi am putea fi. Într-o parte avem Păcatul, iar de cealaltă parte, Neprihănirea. Acești doi proprietari de sclavi sunt complet diferiți unul de altul, iar diferența dintre ei nu este un lucru de neglijat. Este diferența dintre ce este murdar și ce este pur, dintre ce este onorabil și ce este rușinos, dintre ce este nobil și ce este josnic. Pe scurt, este diferența dintre viață și moarte, dintre rai și iad, dintre Dumnezeu și diavolul. Și, din moment ce acești doi stăpâni sunt la polul opus unul față de altul, este imposibil să slujim celor doi în același timp: „Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și va nesocoti pe celălalt" (Luca 16:13).

TOȚI OAMENII SUNT ROBI

S-ar putea să fiți șocați să aflați din aceste versete că *toți oamenii sunt* robi. Nu există absolut nici o excepție. Atât autorul acestei cărți, cât și cititorul acestor rânduri sunt cu siguranță robi. Suntem în acest moment robi ai păcatului sau robi ai neprihănirii. Nu există un „teren neutru" între aceste două extreme. Nici un om nu este „liber", nimeni nu este fără stăpân. Întrebarea nu este dacă

vom avea un stăpân sau nu. Întrebarea este dacă vom avea un stăpân bun care ne va binecuvânta cu viață și pace, sau un stăpân rău care ne va blestema cu moarte și pieire.

Satan a venit la Eva cu oribila sugestie, cum că Dumnezeu nu este de încredere. Când Eva a decis să încerce această ipoteză devenind un „investigator neutru", ea a descoperit printr-o experiență amară că *între Dumnezeu și diavolul nu există teren neutru*. A ieși de sub autoritatea lui Dumnezeu ne plasează imediat sub dominația celui rău – a „hoțului", care „nu vine decât să fure, să ucidă și să distrugă" (Ioan 10:10). La fel ca o locomotivă care își împlinește menirea și găsește adevărata libertate *doar rămânând în limita șinelor*, omul își împlinește menirea și găsește adevărata libertate doar în supunerea față de Creatorul său.

ROBI AI PĂCATULUI

Versetele citate mai sus ne arată foarte clar că înainte de regenerare, toți am fost „robi ai păcatului" (v. 6, 17, 20). Ce înseamnă să fii „rob al păcatului"? Înseamnă să trăiești sub puterea dominant a păcatului. Păcatul conduce și „domnește" (Romani 5:21) asupra supușilor săi, impunând ascultare. Aceștia nu pot să nu se supună! Ilustrații despre această robie se găsesc atât în Scriptură, cât și în istoria bisericii.

Înainte de convertirea sa, evanghelistul Mel Trotter era un beţiv notoriu. Întorcându-se acasă, după ce lipsise vreo zece zile în care băuse încontinuu, l-a găsit pe băieţelul lui de doi ani mort în braţele soţiei sale. Cuprins de remuşcare şi convins fiind că prin absenţa sa şi-a omorât singurul fiu, Trotter a jurat cu lacrimi că nu va mai bea niciodată. *Dar, în mai puţin de două ore după înmormântarea copilului său, s-a întors acasă beat criţă!* Aceasta este robia păcatului.

Nu doar beţivii şi cei dependenţi de droguri sunt robi ai păcatului. *Toţi* oamenii despărţiţi de Hristos sunt robi ai păcatului. Chiar şi „oamenii buni şi morali", care aparent nu au nici un viciu, sunt robi ai păcatului. Faptul acesta este evident din moment ce oamenii nu cred şi nu I se închină Dumnezeului celui viu. *De ce* nu se închină omul înaintea Creatorului, cu dragoste şi adorare? Motivul este foarte simplu: pentru că nu-l lasă stăpânul său! Păcatul l-a apucat atât de tare încât nu-i va permite să facă ceea ce este corect, rezonabil şi bun: „Oameni... a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu" (2 Corinteni 4:4).

În Ioan 8:31-36, Domnul nostru ne spune că nici un rob al păcatului nu va intra în rai: „'Dacă rămâneţi în

cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face *slobozi*'. Ei I-au răspuns: ‚Noi suntem sămânța lui Avram și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: ‚Veți fi slobozi'! *‚Adevărat, adevărat vă spun, le-a răspuns Isus, că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă;* fiul însă rămâne pururea. Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.'" În casa Fiului nu va fi nici un rob al păcatului. Slobozenia (libertatea) este dreptul prin naștere al tuturor celor care sunt „cu adevărat" ucenicii Domnului.

ROBI AI NEPRIHĂNIRII

În momentul regenerării, creștinii încetează să mai fie robi ai păcatului și devin robi ai neprihănirii: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii" (Romani 6:17-18). Observați că în aceste versete nu ni se spune despre creștini că sunt „liberi față de păcat", ci, că au fost „izbăviți de sub puterea păcatului". Pavel nu vorbește aici despre perfecțiune (fără păcat), ci despre faptul că am ieșit de sub un stăpân (păcatul), și am intrat ca robi la un alt stăpân (neprihănirea).

Conform Domnului Isus, acest schimb de stăpâni are loc atunci când cel care este „mai tare decât cel puternic" (Hristos), îl atacă pe cel puternic (Satan) și ia tot ce este al lui: „Când omul cel tare și bine înarmat își păzește casa, averile îi sunt la adăpost. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruiește, atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea, și împarte prăzile luate de la el" (Luca 11:21-22). Ce tranzacție minunată – Domnul Isus ne eliberează de sub puterea lui Satan, noi fiind acum robi ai dragostei Lui pentru totdeauna!

Toți creștinii sunt robi ai neprihănirii. Ce înseamnă să fim „robi ai neprihănirii"? Înseamnă să trăim sub puterea dominantă a neprihănirii. Neprihănirea conduce și domnește asupra credincioșilor, cerând ascultare. Din nou, găsim exemple concrete atât în Scriptură, cât și în istoria bisericii. Ieremia a simțit o presiune lăuntrică să vestească mesajul Domnului, în ciuda batjocurii pe care o avea de suferit: „Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: Silnicie și apăsare! Așa încât cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua. *„Dacă zic: 'Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în numele Lui!' iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot"* (Ieremia 20:8-9). De atâtea ori de-a lungul secolelor, creștinii s-au simțit constrânși de neprihănire, încât nu au putut să doarmă până când nu au mărturisit unui prieten nemântuit, sau nu au

ajutat pe cineva care avea o problemă specială. Pentru că erau „controlați" de dragostea lui Hristos, ei au acceptat cu bucurie să fie arși pe rug, sau să fie mâncați de fiare sălbatice (2 Corinteni 5:14). Pentru că erau robi ai neprihănirii, creștinii nu s-au putut opri din a se smeri și a-și cere iertare atunci când au greșit împotriva cuiva. Se spune că, în timpul unei treziri spirituale în insulele Britanice, sub lucrarea lui W. P. Nicholson, un număr mare de muncitori duri care lucrau pe docuri au fost convertiți. Bunurile care fuseseră furate de aceștia au fost returnate în depozite. Atât de mult s-au umplut depozitele încât compania le-a cerut să nu mai aducă bunuri furate: „Vă rugăm, nu mai aduceți înapoi lucrurile furate!" Aceasta este robia creștinilor față de neprihănire și ce *slobozenie binecuvântată este!* Minunea regenerării este trecerea de la robia față de păcat, la a fi robi ai neprihănirii!

14

SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA LEGE LA HAR

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu mai sunteți sub Lege, ci sub har." (Romani 6:14)

„Căci eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit împreună cu Hristos..." (Galateni 2:19-20)

În capitolele precedente am văzut că Biblia face referire la regenerare ca o „schimbare de tărâm" – de la carne la Duh, de la pământ la cer, de la robia față de păcat la robia față de neprihănire. Biblia mai vorbește despre o altă schimbare de tărâm – de la a fi „sub Lege", la a fi „sub har". Din moment ce această schimbare de tărâm cuprinde atât justificarea cât și regenerarea, este foarte important să

discutăm despre anumite aspecte ale acesteia atunci când vorbim despre aceste două minuni.

În versetele citate mai sus, Pavel ne spune despre creștini că ei „nu mai sunt sub lege", ci „au murit față de Lege". În alte pasaje ne spune despre creștini că au fost „eliberați de sub puterea Legii" (Romani 7:6), și nu mai sunt „legați" (Romani 7:6) prin Lege, ci au fost „eliberați" prin Hristos, de „jugul robiei Legii" (Galateni 5:1). Relația omului nemântuit cu Dumnezeu este una prin lege, dar pentru creștin nu mai este așa. El trăiește într-o stare de „libertate" și „slobozenie" glorioasă (Galateni 5:1, 13).

Ce înseamnă faptul că creștinii sunt „sub har"? Și ce înseamnă că „nu mai sunt sub Lege", că „sunt morți față de Lege". Înseamnă oare că nu mai este greșit pentru creștini să fure, să comită adulter, să continue în păcat? Răspunsul lui Pavel este: „Nicidecum!" (Romani 6:14-15) Atunci, ce înseamnă eliberarea față de puterea Legii? Studiind mai înainte natura și caracteristicile justificării și regenerării, putem acum să dăm mai multe răspunsuri la această întrebare. Răspunsurile sunt minunate și au implicații extraordinare.

BLESTEMUL

În ce sens sunt creștinii liberi de sub puterea legii? Primul răspuns la această întrebare ar fi că toți creștinii

sunt eliberați de sub blestemul Legii. Toți oamenii nemântuiți trăiesc sub un blestem: „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: 'Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă!'" (Galateni 3:10). Nu contează cât de bună ni se pare că este viața celui necredincios, el trăiește permanent sub blestemul lui Dumnezeu. Chiar dacă sunt sănătoși copiii lui, grădina lui este plină, florile lui înfloresc, mânia lui Dumnezeu rămâne peste el tot timpul (Ioan 3:36). Într-o zi, el va auzi cuvintele acestea teribile: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!" (Matei 25:41)

Pe de altă parte, creștinul a fost răscumpărat de sub blestemul Legii: „Hristos ne-a eliberat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, – fiindcă este scris: 'Blestemat e oricine este atârnat pe lemn!'" (Galateni 3:13). Slavă lui Dumnezeu! Dacă ești creștin, nu mai ești sub blestemul Legii! Nimic din acest blestem nu mai atârnă deasupra ta, pentru că „nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Hristos" (Romani 8:1). Mai mult chiar, blestemul nu va mai atârna niciodată deasupra ta, pentru că păcatele tale au fost îndepărtate pentru totdeauna (Evrei 8:12).

Eliberat de sub puterea Legii, ce fericit sunt eu,
Isus a sângerat aducând iertarea.

Blestemat de Lege și lovit de cădere,
Harul ne-a răscumpărat, o dată pentru totdeauna.

O dată pentru totdeauna, păcătosule – primește,
O dată pentru totdeauna, frate – să crezi;
Agață-te de cruce, povara ta cade,
Hristos ne-a răscumpărat, o dată pentru totdeauna.

Philip P. Bliss

BINECUVÂNTARE ȘI FAVOARE

Pe lângă faptul că sunt eliberați de blestemul Legii, creștinii sunt eliberați de povara aspră de a ține Legea *ca modalitate de a obține neprihănirea și viața.* După cum am văzut în capitolele anterioare, Legea oferă promisiunea vieții și binecuvântării pentru cei care își obțin propria neprihănire ținând Legea (Galateni 3:12; Luca 10:25-28; Filipeni 3:9; Romani 10:5). „Împlinește Legea și vei trăi!", este principiul Legii. Sub Lege, oamenii se epuizează (și eșuează lamentabil) încercând să câștige favoarea lui Dumnezeu și să primească nota 10 la sfârșitul cursului.

Pentru creștin, totul este diferit. El are deja nota 10, adică are deja viața veșnică. El are deja zâmbetul și favoarea lui Dumnezeu – toate datorită lucrării lui Hristos, pentru el. Dumnezeu găsește plăcere în el și se bucură de el, cum se bucură un mire de mireasa lui: „Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de

tine" (Isaia 62:5). „În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: 'Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine!'" (Țefania 3:16-17). Știind însă cât de păcătoși suntem încă și nevrednici de dragostea lui Dumnezeu, ne este greu să credem că aceasta este ceea ce simte Dumnezeu pentru noi. Dar asta simte Dumnezeu pentru noi! Nu numai că ne iubește, dar El ne iubește mai presus de capacitatea noastră de a înțelege – dragostea Lui „întrece orice pricepere"! (Efeseni 3:19).

Creștinul este eliberat de blestemul Legii și nu mai are nevoie de Lege pentru a obține viața. Pe lângă faptul că Hristos l-a eliberat pe creștin de sub blestemul Legii, El a obținut pentru acesta toate binecuvântările vieții și neprihănirii: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, ... pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit" (Galateni 3:13-14). În loc să trăiască sub blestem, creștinul trăiește acum sub binecuvântarea continuă a lui Dumnezeu. Chiar dacă uneori copiii lui sunt bolnavi, chiar dacă grădina este neroditoare din cauza secetei, iar florile sunt uscate, Dumnezeu zâmbește necontenit deasupra lui. Starea aceasta de binecuvântare vine din justificare: „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea

că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: 'Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.' Așa că cei ce se bizuiesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios" (Galateni 3:8-9). „Tot astfel, și David numește *fericit* pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, *îl socotește neprihănit*. '*Ferice*, zice el, de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite. Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!'" (Romani 4:6-8). Este infinit mai bine să putrezim într-o închisoare, având binecuvântarea lui Dumnezeu, decât să trăim într-un palat, sub blestemul Lui: „Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: 'Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii'" (Matei 25:34).

Ești creștin? Atunci binecuvântarea lui Dumnezeu domnește peste tine, într-un mod mai minunat decât îți poți imagina: „Dar, după cum este scris: 'Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc'" (1 Corinteni 2:9). „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele" (Psalmul 23:6).

REGULI EXTERNE

După cum am văzut în secțiunea de mai sus, unele aspecte ale „eliberării de sub Lege", a cărui beneficiar este creștinul, au de-a face cu *justificarea*. El este eliberat de sub blestemul Legii și este liber de sub puterea Legii ca mijloc de a obține viața. Un alt aspect al eliberării creștinului de sub Lege, este un rezultat direct al *regenerării*: creștinul este eliberat de sub puterea Legii *ca o regulă externă care contrazice adevărata lui natură și dorințele sale*. El intră în posesia acestei libertăți prin miracolul inimii noi pe care o primește.

Pentru a înțelege ce înseamnă aceasta, nu trebuie decât să studiem starea în care se află cel necredincios: Legea i se impune din exterior și contrazice adevăratele lui dorințe, ținându-l într-o stare continuă de robie și frustrare. Îi interzice lucrurile pe care le iubește și îi poruncește să facă ceea ce urăște. Când își întinde mâna să fure, Legea spune: „Să nu furi!" Când se uită la o femeie ca să o poftească, Legea spune: „Să nu comiți adulter!" Condiția omului pierdut este astfel rezumată în următoarele cuvinte, luate de pe un abțibild: „Tot ceea ce-mi place este ilegal, imoral, sau îngrașă." Legea îl constrânge pe omul neregenerat folosind teama și amenințările, iar omul *urăște* acest lucru: „Fiindcă umblarea după lucrurile cărnii

este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună" (Romani 8:7).

Toți creștinii au fost eliberați din această stare de robie. Pentru ei, legea nu mai este o regulă externă care contrazice natura lor adevărată și dorințele lor. Mai degrabă, Legea este internă; a fost „scrisă în inima creștinului" prin miracolul regenerării (Evrei 8:10). El este constrâns de dragoste, nu de Lege (2 Corinteni 5:14). Ceea ce se revarsă din străfundul ființei sale este conform Legii și împlinește legea, căci „dragostea este împlinirea Legii" (Romani 13:10; Galateni 5:14). Un creștin care *este cu adevărat ceea ce este*, nu va trebui să se îngrijoreze că va intra în conflict cu Legea lui Dumnezeu: „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. *Împotriva acestor lucruri nu este lege* (Galateni 5:22-23). „Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege" (Galateni 5:18).

Ținând cont de această realitate, Pavel spune că „*Legea nu este făcută pentru cel neprihănit*, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuiți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru

orice este împotriva învățăturii sănătoase" (1 Timotei 1:8-10). Omul neprihănit nu are nevoie de aceste restricții externe, pentru că el este constrâns de propria lui natură sfântă. Chiar și poruncile și îndemnurile din Noul Testament sunt date credincioșilor, doar pentru că ei nu au devenit încă în mod complet *ceea ce sunt*. Pentru că suntem încă în acest „trup muritor" și suntem supuși „înșelăciunii păcatului" (Evrei 3:13) și „uneltirilor diavolului" (Efeseni 6:11), avem încă nevoie de indicatoare pentru a deosebi răul de bine. Totuși, pe măsură ce creștem în har, mintea noastră este „reînnoită" în mod progresiv, iar „judecata s-a deprins prin întrebuințare, să deosebească binele și răul" (Evrei 5:14). În felul acesta, putem tot mai mult să „deosebim bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită" (Romani 12:2).

Creștinul nu este „sub" Lege, ci el este (ca să folosim terminologia lui Pavel) „sub Lege" [lit. „în Legea lui Hristos"] (1 Corinteni 9:21, gr. „ennomos Christou"). Dacă toți oamenii ar fi creștini, nu ar mai fi nevoie de încuietori la case, sau semne în magazine care interzic furtul. Așa va fi însă în ceruri, unde toți vor trăi libertatea absolută de a face ceea ce vor. Nu vor exista semne în ceruri care să spună următoarele: „Să nu ucizi!" sau „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta!" – acestea nu vor fi necesare.

CERERE ȘI OFERTĂ

Toți creștinii au murit față de Lege. Ei nu mai sunt „sub Lege, ci sub har". Pentru a examina sensul acestor termeni mai bine, ar însemna să trecem dincolo de subiectul acestei cărți, însă trebuie să menționăm încă un aspect cu privire la „moartea noastră față de Lege". Creștinii au murit față de Lege, în sensul că *ei nu mai trăiesc în tărâmul „cererii", ci în tărâmul „ofertei"*. Ei sunt „sub" har, nu „sub" Lege, ca și putere dominantă și trăiesc în tărâmul unde „stăpânește" harul (Romani 5:21). În tărâmul acesta, *nimic* nu depinde de om, ci *totul* depinde de Dumnezeu. Orice dorință de a face bine și orice act de ascultare este lucrarea harului lui Dumnezeu în credincios: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea" (Filipeni 2:13).

În tărâmul unde domnește harul, Dumnezeu lucrează în mine *în ciuda slăbiciunilor și greșelilor mele*, până când sunt făcut asemenea chipului lui Hristos. Câteodată *eu* sunt șocat de greșelile mele ca creștin, însă Dumnezeu nu este surprins! El îmi cunoștea deja toate păcatele și slăbiciunile, înainte de a-și fi revărsat dragostea asupra mea, și El controlează și folosește greșelile mele în folosul meu – ca să-mi scoată slăbiciunile la iveală și să mă elibereze de ele (Luca 22:31-32). În Noul Legământ, Dumnezeu, în mila Sa, ne curăță de „*toată* spurcăciunea și de *toți*

idolii noștri" (Ezechiel 36:25), și nu va înceta, nu va obosi până când nu va încheia această lucrare în noi. Aleluia!

În siguranță, în harul Tău care sfințește,
Atotputernic, gata să lucreze –
Născut pentru veșnicie – păcatul și moartea lăsând în urmă,
Dragostea și viața înainte –
Sufletul meu este scăldat în speranță,
Și Te va lăuda mereu, Doamne!

A. L. Waring

15

SCHIMBARE DE TĂRÂM. DE LA ADAM LA HRISTOS

„Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: Cine se laudă, să se laude în Domnul.” (1 Corinteni 1:30-31)

În capitolele anterioare am studiat despre minunea justificării și regenerării. Ar trebui să fie clar până acum că aceste două minuni stau la baza Evangheliei. Ce veste bună ar putea fi mai glorioasă decât proclamarea că părtășia cu Dumnezeu a fost restaurată, că până și *condamnații cei mai fără de speranță* pot sta fără rușine în prezența lui Dumnezeu, îmbrăcați chiar în neprihănirea lui Hristos, și chiar și cei mai disprețuiți și nenorociți pot deveni o făptură nouă în El?

Pe lângă faptul că sunt o mare minune, atât justificarea cât și regenerarea fac parte dintr-o realitate mult mai măreață – aceea că noi suntem „în Hristos". Ca creștini, putem spune că suntem justificați, că avem o neprihănire perfectă, că suntem făpturi noi, că suntem așezați în locurile cerești, și că suntem binecuvântați cu tot felul de binecuvântări (studiate în capitolele precedente), *sau putem spune pur și simplu, că suntem în Hristos!* A fi *în Hristos* înseamnă să ai parte de toate binecuvântările spirituale, la care ne putem gândi (Efeseni 1:3), inclusive justificarea și regenerarea și „orice dar bun și desăvârșit" (Iacov 1:17). (Vezi Anexa D)

JUSTIFICAT ÎN HRISTOS

Toate binecuvântările justificării sunt ale noastre în Hristos. În Hristos avem neprihănirea perfectă, adică neprihănirea lui Dumnezeu: „Să fiu găsit *în El*, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci... neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință" (Filipeni 3:8-9). „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El (2 Corinteni 5:21). Putem spune deci, că suntem „justificați în Hristos" (Galateni 2:17). *În Hristos* avem „iertarea păcatelor" (Coloseni 1:14) și „nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Isus Hristos" (Romani 8:1).

FĂPTURI NOI ÎN HRISTOS

După cum toate binecuvântările justificării sunt ale noastre în Hristos, tot așa, toate binecuvântările regenerării sunt ale noastre în El: „Dacă este cineva *în Hristos* este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:17). „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți *în Hristos Isus* pentru fapte bune" (Efeseni 2:10). Am fost „sfințiți *în Hristos Isus*" (1 Corinteni 1:2), „*în El* avem totul deplin" (Coloseni 2:10), și suntem așezați „cu El în locurile cerești, *în Hristos Isus*" (Efeseni 2:6).

O VIAȚĂ DEPENDENTĂ

Din aceste versete este evident că justificarea și regenerarea nu sunt binecuvântări pe care le avem *în noi înșine*, independent de Dumnezeu. Dumnezeu nu face din noi făpturi noi care devin în sine niște surse pozitive de neprihănire, capabile să producă viață despărțiți de Dumnezeu. De fapt, noi suntem făpturi noi *în Hristos Isus*. Fără Hristos nu suntem nimic și *nu putem face nimic* (Ioan 15:5). Tot ceea ce suntem și avem, avem numai în El. Astfel, viața creștină este o viață dependentă. Aceasta este învățătura Domnului în Ioan 15: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămânea în voi. *După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine*, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu

puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15:4-5). „Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind *de la noi:* Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață" (2 Corinteni 3:5-6).

Golit, pentru ca Tu să mă umpli,
Un vas curat în mâna Ta;
Fără putere, decât ceea ce-mi dai Tu,
Plin de har, cu fiecare poruncă.
Doar vase, binecuvântatul meu Stăpân,
Dar cu toată puterea Ta nemăsurată,
Curgând prin noi, Tu ne poți folosi
Tot mai mult în fiecare zi.

Mary Maxwell

„ÎN ADAM" ÎN OPOZIȚIE CU „ÎN HRISTOS"

Am ajuns acum la ultima schimbare de tărâm, care este fundamentală, mai profundă și mai cuprinzătoare decât celelalte – schimbarea de tărâm de la a fi „în Adam", la a fi „în Hristos". Conform Scripturii, întreaga istorie a omenirii poate fi însumată în termeni care reprezintă doi oameni: Adam și Hristos. Toți ceilalți oameni sunt fie în

unul, fie în celălalt. Cei care sunt în Adam, mor, iar cei care sunt în Hristos, trăiesc pentru totdeauna.

> *„Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos." (1 Corinteni 15:21-23)*

> *„De aceea este scris: Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc." (1 Corinteni 15:45-49)*

> *„Totuși moartea a domnit, de la Adam, până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină. Deci, dacă prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos! … Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață. Căci, după cum prin neascultarea unui*

singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți." (Romani 5:14, 17-19)

Observați că în aceste versete, Adam este descris ca un „model" al lui Hristos, iar Hristos este „ultimul Adam". Adam a fost primul om, capul rasei umane. Prin căderea lui, păcatul și moartea au intrat în omenire și umanitatea a decăzut. Hristos a venit ca „ultimul Adam" pentru a începe o nouă rasă umană și El să fie capul acestei rase noi. După cum Adam îi reprezintă și este una cu toți cei care sunt în el, tot așa, Hristos îi reprezintă și este una cu cei care sunt în El. Cei care sunt în Adam sunt părtași cu Adam la tot ce este adevărat despre Adam, iar cei care sunt în Hristos sunt părtași la tot ce este adevărat despre Hristos.

CARACTERISTICILE CELOR DOUĂ TĂRÂMURI

Schimbarea de tărâmuri de la Adam la Hristos este cea mai cuprinzătoare și fundamentală schimbare prin care un om poate trece. Ea include toate celelalte schimbări de tărâmuri pe care Biblia le asociază cu convertirea, inclusiv cele discutate în capitolele anterioare.

Studiați cele două tărâmuri și tot ceea ce este cuprins în ele:

În Adam	În Hristos
Păcatul (Rom. 5:12,19)	Neprihănirea (Rom. 5:18-19)
Condamnarea (Rom. 5:18)	Justificarea (Rom. 5:18)
Moartea (Rom. 5:17; 1 Cor. 15:22)	Viața (Rom. 5:18; 1 Cor. 15:22)
Carnea (Rom. 8:9; 7:5)	Duhul (Rom. 8:9)
Lumea (Col. 2:20)	Locurile cerești (Col. 3:1-3)
Legea (Rom. 6:14)	Harul (Rom. 6:14)
Blestemul (Gal. 3:10)	Binecuvântări (Gal. 3:14; 8-9)
Robia (Rom. 7:6)	Libertate (Rom. 7:6; 2 Cor. 3:17)
Păcatul domnește (Rom. 5:21)	Harul domnește (Rom. 5:21)
Sub păcat (Rom. 3:9; 7:14)	Sub har (Rom. 6:14)
Robi ai păcatului (Rom. 6:17)	Robi ai neprihănirii (Rom. 6:18)
Moartea domnește (Rom. 5:17)	Domnim în viață (Rom. 5:17)
Întunericul (Fapte 26:18)	Lumina (1 Tes. 5:4-5)
Stăpânirea lui Satan (Fapte 26:18)	Împărăția lui Dumnezeu (Col. 1:13)

CREȘTINII „AU MURIT" FAȚĂ DE TĂRÂMUL CEL VECHI

> *„Întrucât știm că Hristosul înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit față de păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru [lit. „față de"] Dumnezeu. Tot așa, și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii față de Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 6:9-11)*

Odată ce am înțeles cât de cuprinzătoare sunt „cele două tărâmuri", al lui Adam și al lui Hristos, putem înțelege ce vrea să comunice apostolul Pavel când spune despre creștini că sunt „morți față" de anumite lucruri. În Romani 6:11, Pavel le spune creștinilor să creadă și să se bazeze pe faptul că „au murit față de *păcat*". O terminologie asemănătoare este folosită pentru a descrie relația creștinului cu Legea: „Căci eu, prin Lege, *am murit față de Lege*, ca să trăiesc pentru Dumnezeu" (Galateni 2:19; Romani 7:4; Coloseni 2:20-21). Relația creștinului cu *lumea* este, de asemenea, descrisă în termenii crucificării și morții: „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care *lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!* Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă" (Galateni 6:14-15). Observați că moartea noastră față de lume este legată atât de „făptura cea nouă", cât și de „răstignirea" noastră cu Hristos.

La ce se referă Pavel când spune despre creștini că „au murit față de" păcat, de Lege și de lume? Cu siguranță, *nu* vrea să comunice că „am murit față de" ele în sensul că nu mai suntem afectați de ele. Acest lucru este evident prin faptul că Pavel ne îndeamnă să nu lăsăm păcatul „să domnească în trupul nostru muritor". Aceste îndemnuri nu ar fi necesare pentru creștini, dacă aceștia nu ar fi încă

afectați de păcat. Romani 6:11 nu înseamnă să *ne prefacem* că nu mai suntem afectați de păcat, chiar dacă știm că ne afectează. De fapt, cheia pentru a înțelege ce înseamnă „moartea față de păcat", se găsește în versetul 10, verset care vorbește despre experiența lui Hristos Însuși: *„Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit față de păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru* [lit. „față de"] *Dumnezeu."*

Pavel spune că Însuși Hristos „a murit față de păcat". În ce sens „a murit Hristos față de păcat", atunci când a murit? A fost El vreodată viu față de păcat? În ce sens trăiește Hristos „față de Dumnezeu", după ce a înviat? A fost vreun moment în care Hristos nu a fost „viu față de Dumnezeu?" Răspunsul este clar: când Hristos a murit pe cruce, El „a murit față de păcat", în sensul că *a ieșit din tărâmul păcatului*, și acum „trăiește față de Dumnezeu", în sensul că *a intrat în tărâmul ceresc* în momentul învierii și înălțării Sale. În același fel, spune Pavel în versetul 11, creștinii „au murit față de păcat", ieșind din tărâmul păcatului și „sunt vii față de Dumnezeu", intrând în tărâmul Lui. Ei au părăsit un tărâm și au intrat în altul. Când Pavel spune că „am murit față de păcat", el se referă la ceva care a avut loc cu adevărat. Creștinul nu a murit față de păcat, în sensul că nu mai este deloc afectat de el, ci a murit față de păcat în sensul că nu mai trăiește sub domnia păcatului. Prin răstignirea și moartea omului cel vechi, am ieșit

din tărâmul cărnii, din tărâmul lumii, din tărâmul Legii, din tărâmul păcatului și al morții.

Creștine, tu „ai murit față de păcat", în sensul că ai ieșit afară din tărâmul păcatului. Păcatul nu mai „domnește" asupra ta, adică nu ți se mai potrivește, nu te mai reprezintă și nu mai ești robul păcatului! Ceea ce este adevărat despre omul cel rău în Psalmul 37, este adevărat și despre creștin, atunci când „omul cel vechi" moare: „Încă puțină vreme și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era și nu va mai fi" (Psalmul 37:10). Noi am fost odată niște „oameni răi", dar nu mai suntem. „Omul rău" nu mai este găsit în locul unde era, și cei care se așteptau să-l găsească acolo sunt „surprinși" de absența sa: „Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia Neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în pofte, în bețiii, în ospețe, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite. *De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu* și vă batjocoresc" (1 Petru 4:3-4). În versetele următoare vedem cum a avut loc această transformare neașteptată: *„Căci cel ce a pătimit în trup* [adică: „a murit"]*, a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu"* (1 Petru 4:1-2).

Creștine, moartea ta față de păcat este o realitate! De aceea, trăiește ca un om care a murit față de păcat și este viu față de Dumnezeu, în Isus Hristos!

CERTITUDINEA VIEȚII ÎN HRISTOS

Cred că ar fi bine să încheiem acest studiu revizuind încă o data viitorul minunat care îi așteaptă pe toți credincioșii adevărați. Toți creștinii ar trebui să fie mângâiați de faptul că sunt „în Hristos" și sunt uniți cu Hristos. Cu toții am experimentat rezultatele devastatoare ale unirii noastre cu Adam. Unirea noastră cu Adam ne-a adus păcatul, condamnarea și moartea. „Păcatul domnește" (Romani 5:21) și „moartea stăpânește" (Romani 5:14) asupra tuturor fiilor căzuți ai lui Adam, ducându-i pe toți spre iad și distrugere.

Dar dacă unirea cu Adam este atât de puternică în a aduce cu siguranță moartea, *cu cât mai* puternică este unirea cu Hristos în a ne da viața! Acesta este argumentul lui Pavel în Romani capitolul 5. El vorbește în mod repetat despre lucrarea lui Hristos ca fiind „mult mai" eficace decât lucrarea lui Adam: „Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos" (Romani 5:17, 15). „Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo *harul s-a înmulțit și mai mult;* pentru ca după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viață veșnică,

prin Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 5:20-21). Păcatul este un tiran îngrozitor care stăpânește cu atâta putere peste cei ce sunt în Adam, încât moartea le este inevitabilă. Asupra creștinului însă, nu mai stăpânește păcatul. În viața creștinului domnește harul și domnește cu atâta putere încât nimic nu-i poate sta în cale. Creștine, s-ar putea să fii slab și păcătos, s-ar putea să ai toate motivele să disperi uitându-te la tine însuți și să crezi că nu vei ajunge în cer, însă harul „domnește" în viața ta, și harul nu va înceta să lucreze până când fiecare păcat este învins și tu ești făcut în mod perfect asemenea chipului lui Hristos! Aleluia! Harul „domnește" în mod efectiv prin „neprihănire", toată calea „până în viața veșnică"!

Sufletul meu să se înalțe acum,
Să-l calce în picioare pe dușman;
Conducătorul meu mă duce înainte
Spre victorie și coroană.
Cei mai slabi sfinți vor învinge,
Chiar dacă moartea și iadul le îngreunează calea.

Să vină toate oștirile morții,
Și toate puterile iadului,
Să vină cu mânia și răutatea lor
În formele cele mai groaznice,
Eu voi fi în siguranță, pentru că Hristos are
Mai multă putere și har nespus.

Isaac Watts

PRIVEȘTE ÎN JOS!

Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu!

.

Anexa A.
REGENERAREA. REZUMAT

În momentul unirii noastre cu Hristos, următoarele lucruri au devenit adevărate despre noi:

1. O creație nouă – a) cele vechi s-au dus, și b) am devenit făpturi noi.

- 2 Corinteni 5:14-17 *făptură nouă*
- Galateni 6:15 (v.14) *creație nouă*
- Efeseni 2:10 suntem *lucrarea mâinilor Lui, zidiți* [lit. „creați"] în Hristos
- Efeseni 2:15 *să facă* pe cei doi să fie în El înșuși un singur om nou – un trup (v. 16)

- Efeseni 4:24 *omul cel nou, făcut* după chipul lui Dumnezeu, de aceea... pentru că suntem *mădulare unii altora* (v. 25)
- Coloseni 3:10 omul *cel nou* se înnoiește după chipul Celui ce l-a *făcut*
- Căutați de asemenea versetele care conțin cuvântul „nou" – ex. Tit 3:5 înnoirea

2. O naștere din nou – am fost „născuți din nou"; în tărâmul spiritual are loc o naștere adevărată.

- Ioan 3:6 ceea ce este născut din duh este *duh*
- 2 Petru 1:4 părtași *firii dumnezeiești*
- 1 Ioan 3:9 *născut* din Dumnezeu, *sămânța* Lui rămâne și nu putem păcătui *pentru că suntem născuți din El*
- Evrei 2:11 un singur Tată (cu adevărat!), *de aceea, frați*
- 1 Ioan 3:1 „...și *suntem*. Pentru că..."

3. O inimă nouă – a) inima noastră de piatră a fost îndepărtată, și b) am primit o „inimă de carne".

- Ezechiel 36: 22-32 *„inimă nouă", „duh nou"*, „voi pune Duhul *Meu* în voi"
- Ieremia 31:33-34 *„în ei", „pe inimile lor"*

- Ieremia 32:38-41 [*Eu*] le voi da *o inimă* și *o cale*; [*Eu*] le voi *pune* în inimă frica de Mine, *ca să nu* se depărteze de Mine.
- Evrei 8:10 Voi *pune* în...
- 2 Corinteni 3:1-3 cu *Duhul Dumnezeului celui viu*, nu pe niște table de piatră, ci *pe niște table care sunt inimi de carne*

4. Tăiere împrejur spirituală – inima noastră a fost tăiată împrejur de Duhul.

- Romani 2:28-29 tăierea împrejur *a inimii*, prin *Duhul*
- Coloseni 2:10-11 în El aveți totul deplin [lit. ați fost făcuți desăvârșiți]; *în El ați fost tăiați împrejur*, nu cu o tăiere împrejur făcută *de mână*, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în *„dezbrăcarea" de trupul poftelor cărnii;* (v. 13) morți în *„carnea voastră netăiată împrejur"* (starea fizică în care se găseau Neamurile)
- Efeseni 2:11 cei care „se cheamă" tăiați împrejur și care sunt tăiați împrejur în trup *de mâna omului* (există o aluzie și un contrast aici cu adevărata tăiere împrejur a creștinilor).
- Filipeni 3:3 *adevărata* tăiere împrejur, care se închină în Duh și nu-și pune încrederea în carne

- Faptele Apostolilor 7:51 netăiați împrejur cu *inima* și cu *urechile*; ... totdeauna se împotrivesc Duhului Sfânt
- Deuteronom 30:6 Domnul îți *va tăia inima împrejur* și *vei iubi* [lit. ca să iubești].

5. O natură nouă – transformați din mărăcini în smochini!

- Matei 12:33-37 Ori *faceți pomul bun* și *rodul lui bun*, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul *se cunoaște* după rodul lui.
- Matei 7:15-20 (mai ales v.18: „nu poate")

6. Un om nou – a) ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și b) ne-am îmbrăcat cu omul cel nou (Adam vs. Hristos)

- Coloseni 3:8-11 *întrucât* v-ați *dezbrăcat* de omul cel vechi, *cu* faptele lui, și *v-ați îmbrăcat* cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut, în care nu mai este *nici Grec, nici Iudeu*... ci *Hristos este totul* și *în toți*.
- Efeseni 2:10, 14-16 ca să facă pe cei doi să fie *în El însuși* un singur om nou, și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu *într-un singur trup*

- Galateni 3:27-28 *toți* care ați fost botezați în Hristos, *v-ați îmbrăcat cu Hristos*... nu mai este *nici Iudeu, nici Grec... toți sunteți una în Hristos Isus*
- Romani 13:13-14 nu în fapte de rușine, în certuri și în pizmă, ci *îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos* și nu purtați de grijă cărnii, pentru ca să-i treziți poftele.
- Efeseni 4:22-25 cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de *omul cel vechi* care se strică după poftele înșelătoare, și *să vă înnoiți în duhul minții voastre*, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, *făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul. De aceea*, fiecare dintre voi să spună adevărul, *pentru că* suntem *mădulare unii altora.*

7. Crucificarea și învierea – a) „omul cel vechi" a fost răstignit, [„noi"] am murit și am fost îngropați și b) am fost înviați la o viață nouă, am fost înălțați în locurile cerești, am devenit părtași ai vieții și puterii lui Hristos prin faptul că Duhul Sfânt locuiește în noi.

Răstigniți:

- Romani 6:6 omul cel vechi a fost răstignit împreună cu El
- Galateni 2:20 am fost răstignit împreună cu Hristos, și nu mai trăiesc eu

- Galateni 6:14 „Prin crucea lui Hristos am fost răstignit față de lume."

Morți:

- Romani 6:2 noi care am murit
- Romani 6:7 cel care a murit
- Romani 6:8 am murit împreună cu Hristos
- Romani 7:4 ați murit față de Lege
- Romani 7:6 am fost izbăviți, am murit față de ceea ce ne ținea robi
- Galateni 2:19 am murit față de Lege
- Galateni 2:20 nu mai trăiesc
- Coloseni 2:20 ați murit împreună cu Hristos
- Coloseni 3:3 ați murit
- 2 Timotei 2:11 dacă am murit împreună cu El
- 2 Corinteni 5:14 toți deci au murit

Îngropați:

- Romani 6:4 îngropați împreună cu El
- Coloseni 2:12 fiind îngropați împreună cu El, prin botez

Înviați și înălțați:

- Romani 6:4 după cum Hristos a înviat din morți, tot așa și noi să trăim o viață nouă
- Romani 6:5 înviere asemănătoare cu a Lui

- Romani 6:8 vom și trăi cu El
- Romani 6:11 vii față de Dumnezeu, în Isus Hristos
- Romani 6:13 ca vii, din morți cum erați
- Efeseni 2:5-6 ne-a adus la viață împreună cu Hristos, El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești; vezi 5:14
- Galateni 2:19 ca să trăiesc pentru [lit. „față de"] Dumnezeu
- Galateni 5:25 *trăim* prin Duhul
- Coloseni 2:12 înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți
- Coloseni 3:1-3 înviați împreună *cu Hristos*, să umblați după lucrurile *de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu*, căci voi ați murit și *viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu*.
- 2 Corinteni 5:15 pentru ca cei *ce trăiesc* să trăiască pentru Cel ce a murit și *a înviat* pentru ei

Părtași la viața și puterea Lui:

- Ioan 4:14 *în el*, într-un izvor de apă care *va țâșni în viață veșnică* • Ioan 6:57 după cum... *eu trăiesc prin Tatăl, tot așa... va trăi și el prin Mine*
- Ioan 15:4-5 *rămâneți în Mine și Eu voi rămânea în voi. Mlădița nu poate aduce roadă de la sine.*
- 2 Corinteni 4:11 pentru ca și *viața lui Isus* să se *arate în trupul nostru muritor*

- Galateni 2:20 Nu mai trăiesc eu, ci *Hristos trăiește în mine*.
- Efeseni 3:16, 20 întăriți în putere, *prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru;* prin puterea care lucrează în noi poate să facă *nespus mai mult* decât cerem sau gândim noi
- Coloseni 3:4 Hristos, *viața noastră*
- Filipeni 1:19, 21 ajutorul Duhului lui Isus Hristos; *a trăi este Hristos*
- Filipeni 4:13 Pot totul în Hristos care mă întărește.
- Multe altele

8. Carne/Duh – a) nu mai suntem în carne, ci b) suntem în Duhul.

- Romani 7:5 când *eram*...
- Romani 8:5-9 cei ce trăiesc *potrivit cărnii; gândirea cărnii* este moarte; cei ce sunt în carne nu pot fi plăcuți lui Dumnezeu. Dar voi însă, *nu* mai sunteți în carne, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu *locuiește* cu adevărat *în voi*.
- 1 Corinteni 2:10-3:4 firesc, carnal, „felul omului"; „oameni de lume" este în contrast cu „oameni spirituali" și cu „gândul lui Hristos" (ex. se purtau ca niște oameni nemântuiți)
- 2 Corinteni 5:16 de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni *în felul lumii* [lit. „potrivit cărnii"]; ...

chiar dacă *am cunoscut pe Hristos* în felul lumii, totuși acum *nu-L mai cunoaștem în felul acesta;* făptură nouă, *cele vechi s-au dus* (ex. nu mai privim nimic din perspectiva cărnii, pentru că noi *nu mai trăim în carne!*)

- Galateni 5:25 *trăim* prin Duhul (observați contrastul dintre carne/ Duh în versetele anterioare)

9. Lume/locurile cerești – a) am fost mutați din sfera pământească, și b) am fost puși în sfera cerească.

- Coloseni 2:20 „ca și cum ați trăi încă în lume”!
- Coloseni 3:1-3 „lucrurile de sus” în contrast cu „lucrurile de pe pământ”
- Filipeni 3:19b-20 „lucrurile de pe pământ” în contrast cu „în ceruri”; cetățenia noastră este în ceruri *acum*
- Efeseni 2:6 „așezați cu El”, „în locurile cerești”, „în Hristos”
- Efeseni 1:3 în locurile cerești, în Hristos
- Galateni 4:25-26 „Ierusalimul de acum” vs. „Ierusalimul de sus”
- Evrei 12:22 v-ați apropiat de „Ierusalimul ceresc” vs. „un munte care se poate atinge”
- Galateni 6:14 răstigniți față de lume!
- Ioan 17:14,16 nu suntem din lume, *după cum* Hristos nu este din lume! Vezi Ioan 8:23, 1 Ioan 4:4-6

10. Întuneric/lumină – a) am fost scoși din tărâmul întunericului și b) am fost duși în tărâmul luminii.

- Efeseni 5:7-14 odinioară *erați întuneric*, dar acum *sunteți lumină* în Domnul; umblați deci ca niște *copii ai luminii;* faptele întunericului; deșteaptă-te tu care *dormi*, scoală-te din *morți* și Hristos te va *lumina*.
- Coloseni 1:12-13 *învrednicit* să avem parte de moștenirea *sfinților, în lumină;* ne-a izbăvit de sub *puterea (domeniul) întunericului* și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui
- 1 Tesaloniceni 5:1-11 nu sunteți *în întuneric;* sunteți *fii ai luminii* și *fii ai zilei;* nu suntem *ai nopții*, nici *ai întunericului;* dar *ca* fii ai zilei, *să fim* treji...
- Romani 13:11-14 *treziți din somn;* se apropie ziua, *să ne dezbrăcăm* dar de faptele întunericului și *să ne îmbrăcăm* cu armele luminii; să trăim frumos, *ca în timpul zilei*
- 1 Ioan 2:7-11 întunericul *se împrăștie* și lumina adevărată *răsare;* „în lumină" în contrast cu „în întuneric"; întunericul a orbit ochii
- Faptele Apostolilor 26:18 să se întoarcă *de la întuneric la lumină* și *de sub puterea Satanei la Dumnezeu*
- 1 Petru 2:9 *chemați din* întuneric *la* lumina Sa minunată

- Vezi Matei 4:16, 5:14-16; Luca 1:79!, 11:33-36, 16:8, 22:53; Ioan 1:5 (întunericul = oamenii!), 3:19-21, 8:12, 12:35-36, 12:46, 2 Corinteni 4:1-6, 6:14; 1 Ioan 1:5-7

11. Robi ai lui Dumnezeu – a) am fost eliberați de robia păcatului și b) am devenit robi ai neprihănirii.

- Romani 6:6-7 *nu mai suntem* robi ai păcatului
- Romani 6:14 păcatul *nu va mai* stăpâni asupra voastră
- Romani 6:16-23 *erați* robi ai păcatului; *izbăviți de păcat*, v-ați făcut *robi ai neprihănirii; eliberați de păcat* și *robi ai lui Dumnezeu*
- Ioan 8:31-36 robi ai păcatului; *robul nu rămâne pururea în casă; cu adevărat* slobozi
- Observați implicațiile interpretării corecte a capitolului 7 din Romani, unde Pavel vorbește despre un om care este „vândut în robia păcatului" (v. 14), „rob legii păcatului" (v.23), „slujind legii păcatului" (v.25), are nevoie să fie „izbăvit" de acest trup de moarte (v. 24).

* * *

În moartea omului vechi și învierea celui nou, noi:

- am murit față de păcat și suntem vii față de Dumnezeu. Romani 6:1-14; 1 Petru 2:24 (1 Petru 4:1-2)
- am murit față de lege și suntem vii față de Dumnezeu. Romani 7:4-6; Galateni 2:19; Coloseni 2:20-22; Galateni 6:12-15
- am murit față de noi înșine și suntem vii față de Dumnezeu. 2 Corinteni 5:15 (vezi v.14-17)
- am murit față de lume (ca sferă a legii și păcatului) și suntem vii față de Dumnezeu:
  - Coloseni 2:20 (lumea ca sferă a legii – vezi v. 16-17, 20-23)
  - Coloseni 3:3 (lumea ca sferă a păcatului – vezi v.2,5f)
  - Galateni 6:14 (lumea ca sferă a legii – vezi v. 12-15 și 4:3)

Atunci când începem să credem (ex. „să considerăm" ca adevărat – Romani 6:11) că suntem făpturi noi, vii în sfera cerească, „duhul minții noastre" este „înnoit" în mod constant și progresiv (Romani 12:2; Efeseni 4:23; Coloseni 1:9) și putem din ce în ce mai mult să vedem, să gândim și să acționăm din perspectiva cerească:

- Pentru că avem deja „gândul lui Hristos" (1 Corinteni 2:16; Romani 8:6), suntem capabili să lăsăm gândul Lui să ne conducă (Filipeni 2:5) și să „ne

înarmăm" cu gândul lui Hristos (1 Petru 4:1-2). Vezi Filipeni 3:15 (v. 13-15).

- Pentru că am fost deja răstigniți, putem acum prin credință, „să ne luăm crucea" și „să ne lepădăm de noi înșine" (Luca 9:23) – *cu adevărat*, nu etalându-ne neprihănirea proprie.
- Pentru că *trăim* prin Duhul, putem să *umblăm* prin Duhul (Galateni 5:25). Vedeți contrastul cu Coloseni 3:7.
- Pentru că omul cel vechi a fost dezbrăcat și ne-am îmbrăcat cu omul cel nou (Coloseni 3:9-10), suntem îndemnați să trăim conform cu adevărul acesta – „dezbrăcându-ne" de omul cel vechi (ex. de faptele lui) (Efeseni 4:22), „lăsând la o parte mânia... îmbrăcați cu o inimă plină de îndurare..." (Coloseni 3:8,12) și „îmbrăcându-ne cu armele luminii" (Romani 13:12; Efeseni 6:10-18; 1 Tesaloniceni 5:8).
- Notă: Unii învățați susțin că infinitivele din Efeseni 4:22, 24 nu sunt imperative, ci „infinitive de rezultat" și ar trebui traduse astfel: „v-ați dezbrăcat de omul cel vechi... și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou... „ (Vezi John Murray, *Principii de Conduită*, 214-18) Asta ar însemna că versetele 22 și 24 sunt *declarații ale stării de fapt* (ca și în Coloseni 3:9-10) și versetele 25-32 sunt *îndemnuri* bazate pe aceste declarații ale stării de fapt.

- Pentru că ne-am „îmbrăcat cu Hristos” (Galateni 3:27); putem acum, în mod practic să „ne îmbrăcăm în Domnul Isus Hristos” (Romani 13:14).
- Pentru că *suntem* copii ai luminii, trebuie să și *umblăm* în lumină (Efeseni 5:7-10; 1 Tesaloniceni 5:4-10).
- Pentru că *suntem* sclavi ai neprihănirii putem să nu mai permitem păcatului să *„domnească”* și *să aducem* trupul nostru ca rob al neprihănirii (Romani 6:12, 19).
- Vezi de asemenea Iacov 3:10-12; Isaia 52:1-2; Isaia 60:1-5; Proverbe 31:4, etc.

Rezumat al termenilor:

- „Omul cel vechi”: eu-l nostru cel vechi, cine am fost noi în Adam, sinele neregenerat
- „Omul cel nou”: cine suntem noi în Hristos, făptura cea nouă, adevărata noastră identitate ca creștini
- „Trupul păcatului”: „carnea”; trupul fizic neregenerat văzut ca locul unde păcatul încă încearcă să domnească. Vezi Romani 6:12, 13, 19; Romani 7:5, 14, 18,, 23, 24, 25; Romani 8:3, 10-13 (Observație: păcatul = „faptele trupului”!); Romani 12:1-2; Coloseni 3:5f. (Observație: v. 5 *lit.* „Omorâți mădularele care sunt pe pământ!”) Galateni 5:19f.

- „Tărâm”: regiune sau sferă unde „domnește”, „stăpânește” sau „conduce” ceva; la fel ca „împărăție” (Coloseni 1:13b). Vezi de asemenea „putere” (domnie) (Coloseni 1:13a) și „putere” (Faptele Apostolilor 26:18): autoritate, jurisdicție.

Anexa B.

„NU POATE SĂ PĂCĂTUIASCĂ”

Ioan ne spune în 1 Ioan 3:4-9 despre creștini că „nu” păcătuiesc și „nu pot” să păcătuiască. Le ce se referă el prin aceste afirmații? De-a lungul secolelor au fost date numeroase răspunsuri la această întrebare, însă noi vom studia doar două dintre acestea.

1. O explicație des întâlnită a acestor versete este că natura nouă a creștinului nu poate să păcătuiască. „Sămânța lui Dumnezeu” (care este perfectă) „rămâne” în creștin, nu dorește să păcătuiască și nu comite *nici un păcat*. Chiar dacă există mult adevăr în această explicație, ea se confruntă cu niște obiecții foarte mari.

În primul rând, Ioan nu spune că *natura nouă* a creștinului nu poate să păcătuiască. El spune despre creștin că el *însuși* nu poate să păcătuiască: „Sămânța lui Dumnezeu rămâne în el; și *nu poate să păcătuiască* pentru că este născut din Dumnezeu." (1 Ioan 3:9) Cel care nu poate să păcătuiască este creștinul, *ca persoană* în întregime, aceeași persoană despre care se spune că este „născută din Dumnezeu", în ultima parte a versetului.

În al doilea rând, afirmația că „natura nouă" a creștinului nu păcătuiește este o afirmație care nu are sens. Doar *o persoană* este capabilă să păcătuiască sau nu; o natură abstractă nu are voință și nu poate acționa. După cum am văzut în capitolul nouă, o „natură" nu este ceva ce avem dincolo de persoana noastră; este o descriere a *cine suntem noi cu adevărat*, în străfundul ființei noastre.

În al treilea rând, „a păcătui" este în contrast cu „a trăi în neprihănire" în versetele 7-8. Cu siguranță Ioan nu se gândește aici la *un singur act* de neprihănire, ci la „practicarea neprihănirii". Astfel, tot așa, când el vorbește în acest pasaj despre imposibilitatea creștinului de „a păcătui", el nu se gândește la un singur păcat, ci la *practicarea* păcatului ca mod de viață.

În al patrulea rând, Ioan vrea să arate în acest pasaj că *acțiunile* unui creștin sunt diametral opuse acțiunilor unui om neregenerat. El spune despre creștini că *de fapt*

nu păcătuiesc. Nu spune despre creștini că „păcătuiesc și urăsc lucrul acesta", sau că „păcătuiesc, dar nu din natura lor nouă". O astfel de învățătură ar fi potrivită chiar ereticilor cărora Ioan încearcă să li se opună.

2. Cea mai bună explicație a acestor versete este că „păcatul" pe care credinciosul „nu-l comite" și „nu-l poate comite" este păcatul *habitual sau persistent*. Ioan spune aici despre creștin în mod literal că el nu "face păcat". Cu alte cuvinte, creștinul „nu practică" păcatul. Dimpotrivă, creștinul practică „neprihănirea". „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit." (1 Ioan 3:7)

De ce nu mai este capabil creștinul să „practice păcatul"? Răspunsul este dat în versetul 9: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui fiindcă este născut din Dumnezeu." Toți creștinii au o natură nouă (sămânța lui Dumnezeu) ca identitate esențială. Această natură nouă (care este perfectă) se afirmă împotriva răului, împiedicându-l în mod eficient pe credincios să trăiască în păcat. Dimpotrivă, neprihănirea este caracteristica principală a vieții lui. Umblarea creștinului nu este perfectă însă, pentru că el trăiește în carne pentru restul vieții. Când trupul lui muritor va fi răscumpărat, atunci, viața cea nouă – care este deja prezentă în el, va fi manifestată în toată splen-

doarea sa și acțiunile lui vor corespunde perfect dorințelor inimii lui reînnoite. Înțelegerea cuvintelor lui Ioan în felul acesta este singura care conferă cu adevărat greutate timpului prezent al verbelor din acest pasaj și este reflectat în cele mai bune traduceri moderne ale pasajului 1 Ioan 3:4-9.

Versiunea în limba engleză NASB:

„Oricine practică păcatul, practică și fărădelege; și păcatul este fărădelege. Și știți că El s-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine practică neprihănirea, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine practică păcatul este de la diavolul, caci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu, nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui fiindcă este născut din Dumnezeu."

Versiunea în limba engleză ESV:

„Oricine face obișnuință din păcat, face obișnuință și din fărădelege; și păcatul este fărădelege. Și știți că El s-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El, nu perseverează în păcat; oricine perseverează în păcat nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copi-

lașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine practică neprihănirea, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine face o obișnuință din păcat este de la diavolul, caci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu, nu face o obișnuință din păcat, pentru că sămânța Lui rămâne în El; și nu poate continua sa păcătuiască fiindcă este născut din Dumnezeu".

Anexa C.
ROMANI 7

Încercarea de a aborda controversele care înconjoară Romani 7 ar putea fi subiectul unei întregi cărți. Aș vrea doar să sugerez aici câteva idei pentru interpretarea corectă a textului:

1. Romani 7 curge direct din Romani 6, continuând și dezvoltând temele care sunt introduse acolo. Conform capitolului 6, creștinii „au murit" față de păcat (Romani 6:2, 11) prin faptul că au fost uniți cu Hristos și au fost astfel „eliberați" de păcat (Romani 6:7, 18, 22), astfel încât păcatul nu mai are „putere" asupra lor (Romani 6:14, gr. *„dominare", „stăpânire"*). Rezultatul morții față de păcat este „slujire" (Romani 6:22) față de Dumnezeu, care aduce „roadă" (Romani 6:21-22, gr. *„fruct"*) pentru sfințire. Pavel repeta acest model triumfător în Romani 7: creștinii „au murit față de Lege" (Romani 7:4) prin unirea

lor cu Hristos și au fost astfel „eliberați" de ea (Romani 7:6, 2-3), așa încât, Legea nu mai are putere asupra lor (Romani 7:1, gr. *„stăpânire"*, ca în 6:14). Rezultatul morții față de Lege este „slujire" (Romani 7:6) față de Dumnezeu, care aduce „roadă" (Romani 7:4) lui Dumnezeu. Pe scurt, Pavel „și-a luat elan" în Romani 6, și *continuă* să planeze pe înălțimi în Romani 7!

Scopul capitolului 7 este să explice și să dezvolte versetul 14 din Romani 6: „Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege ci sub har." Conform acestui verset, eliberarea noastră de sub stăpânirea păcatului rezultă în mod direct din faptul că nu mai suntem „sub Lege." Prima întrebare la care trebuie să dăm răspuns este: „De ce nu mai sunt creștinii sub Lege?" Pavel răspunde la această întrebare în Romani 7:1-4. Creștinii au ieșit din tărâmul Legii, murind față de el, prin unirea lor cu Hristos. A doua întrebare la care trebuie să răspundem este: „De ce este *necesară* eliberarea față de Lege pentru a ne asigura eliberarea față de stăpânirea păcatului? Sau: „De ce este *imposibilă* eliberarea față de stăpânirea păcatului pentru cei care sunt încă sub Lege?" Pavel răspunde la această întrebare în 7:5-25. Toți cei care sunt încă „sub Lege" sunt încă „în carne." (v.5)

Legea ațâță și *întărește* stăpânirea păcatului în viața celor care sunt încă în carne, lăsându-i într-o stare de robie și moarte. (v.5, 7-25)

2. Este vital să înțelegem că Pavel are în vedere doar două categorii: cei care sunt „sub Lege" (în carne) și cei care sunt „sub har" (în Duhul). (pag. 96-98) Caracteristicile acestor două categorii sunt sumarizate atât *înainte* (7:5-6) cât și *după* (8:1-4) discursul lui Pavel în Romani 7:7-25. Asta înseamnă că în v. 14-25, Pavel *nu* descrie un „creștin carnal" care „nu a trecut încă în Romani 8", așa cum spune una din interpretările populare ale capitolului 7 din Romani. Toți creștinii sunt în Romani 8, după cum toți creștinii sunt „în" Romani 6 și „în" Romani 7:6.

3. Pavel a descris deja în detaliu starea creștinului, în Romani 6 și în Romani 7:1-6. Nu putem ignora această descriere atunci când ajungem la ultima parte a capitolului 7. Conform capitolului 6 și 7:1-6, toți creștinii au fost „eliberați de păcat" și au devenit „robi ai neprihănirii" (Romani 6:18). „Păcatul nu va mai stăpâni asupra" creștinilor, pentru că ei „nu mai sunt sub Lege, ci sub har" (Romani 6:14). Creștinii au fost făcuți „ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta ca să aducă roadă pentru Dumnezeu" (Romani 7:4). Ei „sunt vii din morți cum erau" (Romani 6:13). Ei nu mai sunt „în carne" (Romani 7:5). Ei „slujesc lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă" (Romani 7:6).

Ideea că Romani 7:14-25 este o descriere „a creștinului la apogeul său, chiar a lui Pavel în momentul în care

a scris această epistolă", contrazice tot ceea ce a spus Pavel până acum. Cum putem să citim Romani 6 și 7:1-6 și să susținem că toți creștinii adevărați sunt de fapt *„în carne, vânduți robi păcatului?"* (Romani 7:14)

Este foarte important să observăm că această înțelegere a textului din Romani 7 a condus la conceptul de „om nenorocit" al vieții creștine, în care, „nefericirea" și spiritualitatea sunt aproape egale, și cu cât suntem mai sfinți, cu atât suntem mai „nenorociți". A. W. Pink a scris: „'O! Nenorocitul de mine!', este strigătul care exprimă experiența obișnuită a creștinului și orice creștin care nu strigă așa este într-o stare spirituală anormală și nesănătoasă. Omul care nu strigă așa în fiecare zi, fie a pierdut comuniunea cu Hristos, fie este ignorant față de învățătura Scripturii, fie este atât de înșelat cu privire la condiția lui actuală, încât nu știe cât de coruptă este inima lui și cât de falimentară este viața lui." „Cel care este în comuniune adevărată cu Hristos, …va striga astfel în fiecare zi, în fiecare oră" (A. W. Pink, „Creștinul din Romani 7").

Este adevărat că în zilele noastre, când credința este privită ușuratic iar pocăința este superficială, mulțimea care pretinde că este creștină are nevoie de o revelație a depravării și stricăciunii interioare. În cazul multora acest lucru ar conduce la un plâns amarnic (Zaharia 12:10) și la convertire reală. Dar orice copil adevărat al lui

Dumnezeu, care a ajuns departe în umblarea cu Dumnezeu, știe deja destul de multe lucruri despre netrebnicia și stricăciunea în afara puterii transformatoare a lui Hristos. În loc să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea „o astfel de revelație asupra stării noastre de stricăciune și nevrednicie, astfel încât să ne târâm în țărână înaintea Lui" (Pink), nu ar fi mai biblic să Îi cerem lui Dumnezeu să ne dea o mai bună înțelegere a vieții lui Hristos înviat în noi (Efeseni 1:18-23; Efeseni 3:14-21) și a naturii noi pe care o avem în El (Coloseni 3:9-13), ca să zburăm în locurile cerești și să-I slujim cu bucurie în această viață nouă?

Unii teologi au încercat să evite ideea că Romani 7 vorbește despre starea de „creștin nenorocit", susținând că deși Pavel vorbește în acest pasaj despre experiența lui actuală de credincios, el doar arată faptul că „nici un creștin nu este atât de sfânt pe cât ar vrea". Conform acestei păreri, Romani 7 ne învață doar că „un creștin dorește întotdeauna mai mult decât poate înfăptui" și că în timpul vieții sale „creștinul nu poate atinge perfecțiunea". Toate aceste declarații sunt fără îndoială adevărate, însă sunt departe de a arăta cu adevărat gradul de eșec și nenorocire evidente în acest pasaj. Pavel descrie aici (pentru a folosi propriile lui cuvinte) starea de „nenorocire" (Romani 7:24), starea de „robie" (Romani 7:14, 23-24), și starea de *neputință (incapacitate)* (Romani 7:18-19) de „a face binele". Cu alte cuvinte, omul din Romani 7 nu doar că se

luptă cu păcatul, ci este complet învins de acesta, idee care contrastează cu descrierea lui Pavel despre creștinii adevărați, din Romani 6 și Romani 7:1-6.

4. Romani 6 și 7 sunt structurate în jurul a patru întrebări și răspunsurile lor corespunzătoare. La sfârșitul capitolului 5 din Romani, Pavel face două declarații șocante care necesită apărare și clarificare. Prima este că „Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala", iar a doua că, „unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult" (v.20). Pavel se aștepta ca aceste declarații să fie înțelese greșit și răstălmăcite de alții, așa că se apucă să le clarifice și să le apere în capitolele 6 și 7. Face aceasta folosind patru întrebări și răspunsurile lor (6:1; 6:15; 7:7; 7:13). Fiecare dintre aceste secțiuni întrebare-răspuns, urmează un tipar specific. Pavel începe prin a anticipa interpretarea greșită sau distorsionată a poziției sale. Apoi, continuă imediat cu o negare puternică („Nicidecum!"), la care adaugă un răspuns sumar la această interpretare greșită. Acest răspuns sumar este clarificat mai apoi și dezvoltat în versetele următoare. Acest model este invariabil în Romani 6 și 7:

Romani 6:1 – Întrebare: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu ca să se înmulțească harul?" Negare puternică: „Nicidecum!" Răspuns sumar: „Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?" Explicația mai pe larg: v. 3-14.

Romani 6:15 – Întrebare: „Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege ci sub har?" Negare puternică: „Nicidecum!" Răspuns sumar: „Nu știți că dacă vă dați robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați...?" Explicație mai pe larg: v. 17-23.

Romani 7:7 – Întrebare: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos?" Negare puternică: „Nicidecum!" Răspuns sumar: „Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, No-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: Să nu poftești!" Explicația mai pe larg: v. 8-12.

Romani 7:13 – Întrebare: „Atunci, ceea ce este bun a devenit o pricină de moarte?" Negare puternică: „Nicidecum!" Răspuns sumar: „Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă." Explicația mai pe larg: v. 14-25.

Acesta este contextul în care trebuie să citim versetele 14-25. Versetul 14 nu deschide o temă nouă, fără nici o legătură cu cele discutate anterior. Subiectul acestui pasaj nu este „eșecul creștinului imatur de a umbla în Duhul" sau „lupta continuă cu păcatul a creștinului matur". Mai degrabă, subiectul este faptul că „Legea este bună, în

ciuda efectului pe care îl are asupra celor care sunt în carne". În legătură cu aceasta, este important să observăm că v. 14 începe cu expresia „în adevăr" și este urmat imediat (de două ori) în v. 15 de expresia „căci...ci".

5. Romani 7:14-25 *decurge din* și *este o continuare* a discuției din versetele 7-13, despre „omul" la care a venit porunca. În versetul 5, Pavel descrie condiția celor care sunt „în carne" și „sub lege": „Căci, când trăiam încă în *carne*, patimile păcatelor, aţâţate de *Lege*, lucrau în *mădularele* noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte." Cuvintele cheie aici sunt „Lege", „păcat", „carne". *Aceste trei cuvinte din versetul 5 sunt esența discuției lui Pavel până la sfârșitul capitolului.*

În versetele 7-12 Pavel începe să explice declarația sa din versetul 5 făcând referire la propria lui experiență înainte de convertire. A existat o vreme în care Pavel a trăit într-o stare de auto-suficiență: „Odinioară, trăiam" (v.9). Credea că ține bine Legea: „Cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană" (Filipeni 3:6).

Apoi viața lui Pavel a luat o întorsătură neașteptată. Prin lucrarea Duhului Sfânt, „porunca a venit la el". A început să realizeze cât de adânci și precise sunt cu adevărat cerințele Legii, și că era imposibil pentru el să împlinească aceste cerințe. „Păcatul a înviat" și Pavel „a murit" sub condamnarea teribilă a păcătoșeniei lui. (Nu știm cât

de mult a durat, dar știm că înainte să-L întâlnească pe Hristosul înviat, în drum spre Damasc, lui Pavel îi era „deja" greu să „arunce cu piciorul într-un țepuș" (Faptele Apostolilor 26:14)) Legea care promitea *viața*, i-a adus *moartea* lui Pavel, nu prin vreo deficiență a ei, ci din cauza gravității teribile a păcatului său.

Până în acest moment în discursul său (v.13), Pavel a descris doar relația dintre *„Lege"* și *„păcat"*, arătând că Legea stârnește păcatul și duce la moarte. Dar nu a explicat încă *motivul* pentru care Legea are un astfel de efect. Acest lucru poate fi explicat doar printr-o discuție despre *„carne"*.

Acesta este contextul în care este introdus Romani 7:14-25! Versetul 14 începe cu: „în adevăr", iar apoi *continuă* și *avansează* discuția lui Pavel despre „Lege, păcat și carne", descriind în mod dramatic, la timpul prezent *locul* unde domnește păcatul: în carne. Știm în adevăr că „Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului." (Observați că tranziția la timpul prezent se face natural, pentru că Pavel nu poate să spună: „Legea *a fost* spirituală".) Pavel continuă să folosească timpul prezent până la sfârșitul capitolului, făcând o descriere exactă a „robiei păcatului", robie experimentată de cei care sunt „în carne". El vorbește acum din perspectiva unui om care a devenit creștin și poate vedea clar natura conflictului care avusese loc înainte în viața lui. Acesta

este motivul pentru care termenii folosiți de Pavel în acest pasaj demonstrează influența creștină, cu toate că sunt folosiți pentru a descrie starea lui înainte de a deveni creștin.

Aduceți-vă aminte de afirmația dominantă a lui Pavel: „Căci, când trăiam sub firea noastră pământească [lit. „în carne"], patimile păcatelor, ațâțate de Lege, *lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte."* „Carnea" este controlată de „păcat", iar *în prezența Legii*, patimile păcătoase ale cărnii vor culmina întotdeauna în „moarte". Este limpede că Pavel scoate în evidență „carnea" în acest pasaj, datorită terminologiei pe care o folosește: „pământesc (lit. din carne), vândut rob păcatului" (Romani 7:14), „în mădularele mele o altă lege" (Romani 7:23), și „legea păcatului care este în mădularele mele" (Romani 7:23). Această robie „față de păcat în mădularele sale", îi provoacă acest strigăt disperat: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (Romani 7:24).

Răspunsul lui Pavel la acest strigăt este dat în versetul 25: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!" Și mai complet, în Romani 8:1-4, „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos, care nu trăiesc după îndemnurile cărnii, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, *legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.* Căci

– lucru cu neputință Legii, întrucât carnea o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în carne.... pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, *care trăim nu după îndemnurile cărnii, ci după îndemnurile Duhului*."

Observați rezumatul lui Pavel aici, la tot ceea ce a spus pe larg în capitolul 7:14-25: „... lucru cu neputință *Legii*, întrucât *carnea* o făcea fără putere...!" Și observați din nou cum îi descrie Pavel pe creștini: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus, v-a izbăvit de Legea păcatului și a morții... pentru ca porunca Legii să fie *împlinită* în noi, care trăim nu după îndemnurile cărnii, ci după îndemnurile Duhului!" Omul din Romani 7 strigă: „Cine mă va izbăvi?" Creștinul răspunde: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit."

Isaac Watts a compus o cântare care rezumă învățătura din Romani 7 și care se numește „Osândirea păcatului de către Lege – Romani 7:8, 9, 14-24":

Doamne, conștiința mea era liniștită,
Nu aveam nici o remușcare!
Eram viu, fără lege,
Credeam că păcatele mele erau moarte.

Speranțele mele pentru cer erau puternice
și strălucitoare;
Dar, când a venit porunca
Cu putere de osândire și lumină,
Am văzut ce rău sunt.

Vina, ce mică îmi părea înainte
Până când am văzut
Ce perfectă, sfântă, dreaptă și pură
Era eterna Ta lege.

Atunci, simțit-a sufletul meu povara grea;
Păcatele prinseră viață;
Am provocat un Dumnezeu teribil,
Și toate speranțele mi s-au năruit.

Sunt fără speranță, vândut rob
Sub puterea păcatului:
Nu pot să fac binele pe care aș vrea să-l fac,
Nici să-mi curăț conștiința.

Dumnezeul meu! Strig eu mereu
Salvează-mă cu puterea Ta
Rupe jugul păcatului și al morții,
Și eliberează astfel, acest rob.

TREI OBSERVAȚII FINALE

În încheiere, ar trebui observate trei lucruri:

1. În ciuda asemănărilor superficiale, Galateni 5:16-25 nu este o paralelă la Romani 7. Romani 7:14-25 descrie lupta și înfrângerea omului care este încă „în carne", „sub Lege". Duhul Sfânt este absent din limbajul și gândurile acestui om. De fapt, Duhul Sfânt nu este deloc menționat în tot pasajul.

Galateni 5:16-25, pe de altă parte descrie conflictul inevitabil dintre *Duhul Sfânt* și *carne* în viața unui creștin adevărat. În întreg pasajul se simte o notă de victorie: Creștinul „nu este sub Lege" (Galateni 5:18). El „a răstignit pentru totdeauna carnea împreună cu patimile și poftele ei", prin pocăință și credință în Hristos (Galateni 5:24). Puterea Duhului în viața lui îl împiedică în mod eficient să urmeze inclinațiile naturale ale cărnii, și nu poate să facă „ceea ce voiește" (Galateni 5:17). Pentru că *trăiește* în Duhul, poate acum să „umble prin Duhul" (Galateni 5:25). Și pentru că „ *umblă* prin Duhul", este asigurat că „nu va împlini poftele cărnii" (Galateni 5:16). Aceste versete nu sunt declarația unui „nenorocit", ci o declarație de victorie!

Adevărata paralelă a textului din Galateni 5:16-25 este Romani 8:12-14, unde „carnea" și „Duhul" sunt în mod similar contrastate: „Așa dar fraților, noi nu mai datorăm nimic cărnii, ca să trăim după îndemnurile ei. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu." Conform acestor versete, creștinul nu are obligația să trăiască după îndemnurile cărnii. El este capabil, prin puterea Duhului Sfânt să facă „să moară faptele trupului". De fapt, „a fi condus de Duhul", este una din caracteristicile specifice tuturor celor care sunt cu adevărat

„fii ai lui Dumnezeu". Observați paralela dintre „a fi călăuzit de Duhul" (Romani 8:14) și „a umbla în Duhul" (Romani 8:4; Galateni 5:16).

2. Omul descris în Romani 7:7-25 nu este „omul tipic pierdut", care nu cunoaște nimic despre spiritualitatea și frumusețea Legii. Omul din Romani 7:7-25 este omul la care „porunca a venit." El face afirmații pe care omul pierdut obișnuit nu le-ar face. Starea de disperare pe care o experimentează *are ca rezultat venirea lui la Hristos:* „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 7:25). Este evident că omul acesta „este învățat de Dumnezeu" și că „aude și învață de la Tatăl" (Ioan 6:45). „Cine a auzit și a învățat" de la Tatăl, vine la Hristos (Ioan 6:45).

3. Nu există nici o îndoială că fiecare creștin adevărat a avut momente când s-a identificat cu omul din Romani 7. Chiar și omul *neprihănit* „cade de șapte ori!" (Proverbe 24:16). Trăirea creștinului implică înfrângeri dureroase, ca parte din procesul de a învăța „umblarea prin Duhul". Ca și Petru, adesea trebuie să învățăm prin eșecuri amare despre insuficiența hotărârilor noastre (Luca 22:31-34). Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nu este: „Ce experimentează creștinii adesea?", ci mai degrabă, „Ce ne învață Pavel în Romani 7?"

Anexa D.
TOATE BINECUVÂNTĂRILE ÎN HRISTOS

Scopul și harul lui Dumnezeu ne-au fost date din veșnicie „în Hristos Isus”:

- 2 Timotei 1:9 „El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci *după hotărârea Lui* și *după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii*.”
- Efeseni 1:4-6 „În El, *Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii*, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat *în Preaiubitul Lui*.”

- Efeseni 1:9-10 „Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, *după planul pe care-l alcătuise în Sine însuși*, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, *spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile:* cele din ceruri, și cele de pe pământ."

În Hristos sunt împlinite scopurile și promisiunile lui Dumnezeu:

- Efeseni 3:11 „După planul veșnic, pe care l-a făcut *în Hristos Isus, Domnul nostru*."
- 2 Corinteni 1:19 „Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan, și prin Timotei, n-a fost da, și nu, ci în El nu este decât *da*."
- 2 Corinteni 1:20 „În adevăr, *făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt da;* de aceea și „Amin", pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu."
- Efeseni 3:6 „Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte la *aceeași făgăduință în Hristos Isus*, prin Evanghelie."
- 2 Timotei 1:1 „Pavel, apostol al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu, *după făgăduința vieții care este în Hristos Isus*."

Unirea cu Hristos are loc în momentul convertirii:

- 2 Corinteni 5:17 „Căci, dacă este cineva *în Hristos*, este o făptură nouă, cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi."
- Romani 16:7 „Spuneți sănătate lui Andronic și lui Iunia, rudele mele și tovarășii mei de temniță, care sunt cu vază între apostoli. *Ei au venit la Hristos mai înainte de mine chiar*."
- 1 Petru 5:14 „Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare de dragoste. Pacea să fie cu voi cu toți care sunteți *în Hristos Isus*."
- 1 Ioan 2:5 „Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem *în El*."
- 1 Ioan 3:24 „Dar cine păzește poruncile Lui, rămâne *în El, și El în el*. Și cunoaștem că *El rămâne în noi* prin Duhul pe care ni L-a dat."
- 1 Ioan 4:13 „Cunoaștem că *rămânem în El și că El rămâne în noi* prin faptul că ne-a dat din Duhul Său."
- 1 Ioan 4:15 „Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, *Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu*."
- Romani 16:3 „Spuneți sănătate Priscilei și lui Acuila, *tovarășii mei de lucru în Hristos Isus*."

- Romani 16:9 „Spuneți sănătate lui Urban, *tovarășul nostru de lucru în Hristos*, și lui Stache, prea iubitul meu."
- 2 Corinteni 12:2 „Cunosc *un om în Hristos*, care acum patrusprezece ani a fost răpit până la al treilea cer (dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe)."
- Galateni 1:22 „Și eram încă necunoscut la față *Bisericilor care sunt în Hristos*, din Iudea."

În Hristos este îndepărtată orbirea noastră spirituală:

- 2 Corinteni 3:14 „Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi la citirea Vechiului Testament, această mahramă rămâne neridicată, fiindcă mahrama *este dată la o parte în Hristos*."

În Hristos suntem făpturi noi, vii într-un tărâm nou:

- 2 Corinteni 5:17 „Căci *dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă*. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi."
- Efeseni 2:10 „Căci noi suntem lucrarea Lui, și *am fost zidiți* (lit. „creați") în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele."

- Coloseni 2:11 „ *În El ați fost tăiați împrejur nu cu o tăiere împrejur, făcută de mână*, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor cărnii noastre."

În Hristos avem răscumpărarea:

- Romani 3:24 „Și sunt socotiți neprihăniți [lit. „justificați"], fără plată, prin harul Său, *prin răscumpărarea* care este *în Hristos Isus*."
- 1 Corinteni 1:30 „Și voi, *prin El, sunteți în Hristos Isus*. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și *răscumpărare*."
- Efeseni 1:7 „*În El* avem *răscumpărarea*, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său."
- Coloseni 1:14 „*În care* avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor."

În Hristos suntem împăcați cu Dumnezeu:

- 2 Corinteni 5:19 „Că adică, Dumnezeu era *în Hristos*, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări."

În Hristos am fost aduși aproape:

- Efeseni 2:13 „Dar acum, *în Hristos Isus*, voi care odinioară erați depărtați, *ați fost apropiați* prin sângele lui Hristos."

În Hristos avem iertarea:

- Efeseni 4:32 „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum *v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos*."
- Coloseni 1:14 „*În care* avem răscumpărarea, prin sângele Lui, *iertarea păcatelor*."

În Hristos avem neprihănirea:

- 1 Corinteni 1:30 „Și voi, prin El, sunteți *în Hristos Isus*. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, *neprihănire*, sfințire și răscumpărare."
- 2 Corinteni 5:21 „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu *în El*."
- Filipeni 3:9 „Și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința *în Hristos*, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință."

În Hristos suntem justificați:

- Galateni 2:17 „Dar dacă, în timp ce căutăm *să fim socotiți neprihăniți în Hristos* [lit. „justificați"], și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum!"

În Hristos nu mai suntem osândiți:

- Romani 8:1 „Acum dar nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt *în Hristos Isus*."

În Hristos avem eliberarea de legea păcatului și a morții:

- Romani 8:2 „În adevăr, legea Duhului de viață *în Hristos Isus*, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții."

În Hristos avem slobozenie:

- Galateni 2:4 „Din pricina fraților mincinoși, furișați și strecurați printre noi, ca să pândească *slobozenia, pe care o avem în Hristos Isus*, cu gând să ne aducă la robie".

În Hristos, ceremoniile religioase nu înseamnă nimic:

- Galateni 5:6 „Căci *în Hristos Isus*, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează în dragoste."

În Hristos avem tăierea împrejur spirituală:

- Coloseni 2:11 „ *În El* ați fost tăiați împrejur nu cu o tăiere împrejur, făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor cărnii noastre."

În Hristos suntem sfințiți:

- 1 Corinteni 1:2 „Către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost *sfințiți în Hristos Isus*, chemați să fie *sfinți*, și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru."
- 1 Corinteni 1:30 „voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, *sfințire* și răscumpărare."
- Filipeni 1:1 „Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți *sfinții în Hristos Isus*, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii."
- Filipeni 4:21 „Spuneți sănătate fiecărui *sfânt în Hristos Isus*. Fraţii care sunt cu mine vă trimit sănătate."

În Hristos suntem morți față de păcat și vii față de Dumnezeu:

- Romani 6:11 „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii față de Dumnezeu, *în Isus Hristos*, Domnul nostru."

În Hristos am fost făcuți desăvârșiți:

- Coloseni 2:10 „Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri."
- Coloseni 1:28 „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit *în Hristos Isus*."

În Hristos avem îndrăzneala și apropierea de Dumnezeu cu încredere:

- Efeseni 3:12 „ *În El* avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu, cu încredere."

În Hristos avem mântuirea:

- 2 Timotei 2:10 „De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este *în Hristos Isus*, împreună cu slava veșnică."

În Hristos avem o moștenire:

- Efeseni 1:10-11 „ *În El am fost făcuți și moștenitori*, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale."

În Hristos este slava eternă a lui Dumnezeu:

- 1 Petru 5:10 „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus *la slava Sa veșnică*, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți."

În Hristos am fost pecetluiți cu Duhul Sfânt:

- Efeseni 1:13 „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut *în El*, și *ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit*."

În Hristos avem puterea învierii:

- Efeseni 1:19-20 „Și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a *puterii Sale*, după lucrarea puterii tăriei Lui, *pe care a desfășurat-o în Hristos*, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești."

În Hristos avem daruri spirituale:

- 1 Corinteni 1:5 „Căci *în El* ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință."

În Hristos avem toate binecuvântările:

- Efeseni 1:3 „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat *cu tot felul de* (lit. „toate") binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos."
- Galateni 3:14 „Pentru ca *binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus*, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit."

În Hristos se găsește dragostea, harul și pacea lui Dumnezeu:

- Romani 8:39 „nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de *dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru*."
- 1 Corinteni 1:4 „Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru *harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos*".
- Efeseni 1:6 „spre lauda slavei *harului Său*, pe care ni l-a dat *în Preaiubitul Lui*."

- Efeseni 2:7 „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi *în Hristos Isus*."
- 2 Timotei 2:1 „Tu dar, copilul meu, întărește-te *în harul* care este *în Hristos Isus*."
- Filipeni 4:7 „Și *pacea lui Dumnezeu*, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile *în Hristos Isus*."

În Hristos suntem așezați în locurile cerești:

- Efeseni 1:3 „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu *tot felul de* [lit. „toate"] *binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos*."
- Efeseni 2:6 „El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună *în locurile cerești, în Hristos Isus*."

În Hristos există bogății în slavă:

- Filipeni 4:19 „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, *după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos*.

În Hristos se țin toate lucrurile împreună:

- Coloseni 1:17 „El este mai înainte de toate lucrurile, și *toate se țin prin El*."

În Hristos avem viața; Hristos este viața noastră:

- Ioan 3:15 „pentru ca oricine crede *în El* să nu piară, ci să aibă *viața veșnică*."
- Romani 6:11 „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și *vii față de Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru*."
- Romani 6:23 „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată a lui Dumnezeu este *viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*."
- Romani 8:2 „În adevăr, *legea Duhului de viață în Hristos Isus*, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții."
- 1 Corinteni 15:22 „ *...toți vor învia în Hristos*."
- Coloseni 3:3-4 „Căci voi ați murit și *viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu*. Când se va arăta *Hristos, viața voastră*, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă."
- Ioan 6:56 „Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu *rămâne în Mine, și Eu rămân în el*."
- Ioan 15:5 „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. *Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu*, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic."
- Galateni 2:20 „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci *Hristos trăiește în mine*. Și viața pe care o trăiesc acum în trup,

o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine."

Cei care sunt în Hristos s-au îmbrăcat cu Hristos:

- Galateni 3:27-28 „Toți care ați fost botezați *în Hristos*, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus."
- Coloseni 3:9-11 „Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui, și „v-ați îmbrăcat" cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut. Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți."

În Hristos suntem una:

- Ioan 17:21-23 „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei *să fie una în noi*, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, - *Eu în ei, și Tu în Mine;* - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine."

- Romani 12:5 „tot așa, și noi, care suntem mulți alcătuim *un singur trup* în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.”
- Galateni 3:28 „Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă *toți sunteți una în Hristos Isus*.”

Anexa E.
NEPRIHĂNIREA LUI DUMNEZEU

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: Cel neprihănit va trăi prin credință." (Romani 1:16-17)

În timp ce se pregătea pentru o posibilă călătorie la Roma, capitala militară și imperială a lumii, pentru a predica Evanghelia, Pavel declară că nu-i este rușine de Evanghelie. De ce nu-i este rușine? Pentru că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede, atât pentru Iudei, cât și pentru Neamuri. De unde

are Evanghelia atâta putere, pentru a mântui toți oamenii? Pavel dă răspunsul în versetul 17: Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, pentru că în Evanghelie este revelat ceva care face posibilă mântuirea chiar și a celor mai mari păcătoși. Ce este revelat în Evanghelie? Conform lui Pavel, în Evanghelie este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu și această neprihănire este cea care conferă Evangheliei puterea divină de a ne mântui.

Ce este această „neprihănire a lui Dumnezeu", care reprezintă punctul central al Evangheliei? Înainte de a răspunde la această întrebare, trebuie să ne uităm la câteva înțelesuri ale cuvântului „neprihănit":

1. În limbajul uzual, când spunem că cineva este „neprihănit" (drept), ne referim de obicei la caracterul intern al persoanei respective. Persoana la care facem referire este bună din punct de vedere moral, sau este virtuoasă și caută să facă ceea ce este bine și plăcut înaintea lui Dumnezeu. Vezi Luca 1:6.

2. De asemenea, folosim termenul „neprihănit" (drept), când vorbim despre un judecător. Când spunem că un judecător este neprihănit (drept), vrem să spunem că el va respecta întotdeauna legea, nu va accepta mită, nu va condamna niciodată un om nevinovat și nu va justifica (achita) un om vinovat. Un judecător neprihănit (drept)

va face întotdeauna ce este corect și drept, va da întotdeauna pedeapsa corectă, conform legii, celor care au încălcat-o.

3. Cuvântul „neprihănit" are, de asemenea, un al treilea sens și acesta este sensul la care se gândește Pavel când folosește termenul în Romani 1:16-17. Neprihănirea aceasta nu are de-a face cu caracterul intern al unui om, ci cu statutul lui extern înaintea legii. Când Dumnezeu justifică un om, El îl declară neprihănit, sau drept, în ochii legii.

Cum poate un om să obțină această neprihănire prin care poate fi declarat neprihănit în ochii Legii lui Dumnezeu? O metodă de a obține neprihănirea este prin a ține perfect Legea: „Vom avea parte de îndurarea Lui [lit. „va fi neprihănire pentru noi"], dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit El" (Deuteronom 6:25). Ținând Legea în mod perfect, omul și-ar putea lucra propria-i neprihănire, pe care i-o dă Legea (Filipeni 3:9). Odată ce a obținut această neprihănire, omul ar avea dreptul la viața veșnică pe baza acestei neprihăniri: Moise scrie că „omul care împlinește neprihănirea, pe care o dă Legea, va trăi prin ea" (Romani 10:5). În felul acesta, omul poate obține, sau merita viața veșnică, lucrând propria neprihănire (Matei 19:16-17; Luca 10:25-28).

Problema cu această metodă de a obține neprihănirea este că nici un om nu a reușit să țină Legea perfect. Departe de a ține Legea și de a-și obține astfel propria neprihănire și dreptul la viața veșnică, omul a încălcat Legea, meritând astfel moartea eternă. Aceasta a fost căderea Iudeilor; au căutat „neprihănirea" prin fapte (Romani 9:30-10:3).

Gloria Evangheliei constă în faptul că Dumnezeu a creat o altă cale pentru ca noi să avem neprihănirea. Putem primi darul neprihănirii de la Dumnezeu, prin credință (Romani 5:17). Această neprihănire este chiar neprihănirea Domnului Isus Hristos, care a ținut Legea perfect în dreptul nostru și a avut izbândă în toate privințele în care noi am greșit (Romani 5:18-19; 2 Corinteni 5:21). „Dumnezeu L-a făcut neprihănire pentru noi" (1 Corinteni 1:30). Aceasta este neprihănirea la care se referea Pavel în Romani 1:17 și ea este cea care face ca Evanghelia să aibă putere divină.

După cum a spus Martin Luther odinioară: „Doream mult să înțeleg epistola lui Pavel către Romani, și nimic nu-mi stătea în cale decât expresia „neprihănirea lui Dumnezeu", pentru că înțelegeam prin ea, acea neprihănire prin care Dumnezeu este neprihănit (drept) și acționează drept în pedepsirea celor nelegiuiți... Zi și noapte am meditat până când... am înțeles că neprihănirea lui Dum-

nezeu este acea neprihănire, prin care, în harul și îndurarea Lui, Dumnezeu ne justifică prin credință. În momentul acela am simțit că renasc și că am intrat în paradis prin uși larg deschise. Întreaga Scriptură a căpătat un sens nou și unde, până atunci, neprihănirea lui Dumnezeu mă umpluse cu ură, mi-a devenit nespus de dulce și de dragă. Acest pasaj al lui Pavel a devenit pentru mine o poartă spre cer.